

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Buying Beth

IZZY SWEET

SEAN MORIARTY

BETH'İ SATIN ALMAK

DISCIPLES 3

IZZY SWEET

SEAN MORIARTY

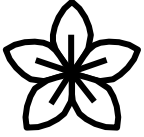
C opyright © 2017 Izzy Sweet ve Sean Moriarty

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmaksızın, kısa ve öz bir şekilde kullanılması dışında, hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.
Bir kitap incelemesinde alıntılar .

Izzy Sweet ve Sean Moriarty tarafından yayımlandı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2017 Izzy Sweet & Sean Moriarty

Vellum ile oluşturulmuştur

İÇİNDEKİLER

Haber Bülteni

Bu Kitap Hakkında

1. Johnathan
2. Beth
3. Johnathan
4. Beth
5. Johnathan
6. Johnathan
7. Beth
8. Johnathan
9. Beth
10. Beth
11. Beth
12. Johnathan
13. Beth
14. Johnathan
15. Beth
16. Beth
17. Johnathan
18. Beth
19. Beth
20. Johnathan
21. Beth
22. Epilogue

Çalma

Listeleri

Hakkımızda

Bülten

Ayrıca Izzy ve Sean
Keeping Lily tarafından

HABER BÜLTENİ

Bültenimize kaydolun - spam yok - ve bir Izzy Sweet kitabı indirin
ücretsiz

<http://bookhip.com/CKHPSJ>

BU KİTAP HAKKINDA

Beni kurtarmak için satın aldığını sanıyordum... ama beni kendisi için saklıyor.

Yanlış giden bir kız gecesi idi. Korkunç bir korku filmi gibi, benim Arkadaşlarım ve ben karanlık bir otoparkta yakalandık ve bir minibüsün arkasına itildik.

Güçlü ailelerden geldiğimiz için dokunulmaz olduğumuzu düşünüyorduk.

Yanlış düşünmüşüz.

Bizi kaçırانlar bizi tuzağa düşürdü, bize tecavüz etti ve karaborsada satışa çıkardı.

Johnathan beni satın almak için gönderildi, böylece patronu Lucifer babam üzerinde baskı kurabilecekti.

Beni kurtarması, koruması ve geri getirmesi gerekiyordu.
Beni kendine saklamak değil.

JOHNATHAN

Eylül

I Rusya'nın Neryungri kentinde hava şimdiden yirmilerde. Garden City'de hava seksenler ile doksanlar arasında. Ama burası öyle değil. Hayır, burası soğuk ve kış gibi.

Bu ülkeyi de, bu soğuk kar yağışlarını da sikeyim.

Eylül ayında kar görmekten hoşlanmıyorum, bu doğru değil. Gökyüzü sakinleşecek gibi görünmüyor, bu yüzden muhtemelen daha da kötüleşecek.

Bu küçük işte şimdiye kadarki şansım bu. Neredeyse üç haftadır Rusya'dayım. Bir bok çuvalını bir şehirden diğerine, sonra da şehirden şehre kovalıyorum.

İş belaya gelince küçük puştun altıncı hissi var. Peşinde olduğumu bilmediğinden eminim, ama kışına ulaşmam için yeterince uzun süre bir yerde kalmadı .

Andrew'un kızı Abigail'i kaçırmaya çalışan ve Lucifer'in kızı Evelyn'e zarar veren Ivan'a yardım etmeye çalışarak Garden City'de çuvalladığını biliyor. Son birkaç aydır bu ikisi için öfke dolu bir tımarhane oldu. Adamlarımızın ipucu bulabildiği her Rus için bu adamı öldürmek ve bu adamı bulmak oldu.

Sonra küçük şeytan Simon, Yuri Popov hakkında bir ipucu yakalar.

Yuri Popov boktan bir insan. Tıpkı Ivan gibi, o da ellerini hiç kirlilemedi. O sadece parayı, bu işi yapan insanların eline tutuşturdu.

olurdu. Yine de Ivan'dan biraz daha kötü. Ivan tüm parasını acımasız kararlılığından ve karısının derin ceplerinden aldı.

Yuri çocuk pornosu satarken yakalandı.

Rusya'da yeterince parası olduğunda, Amerika'ya giden iğrenç yolu satın aldı. İşini geride bırakarak Teksas'taki küçük sınır geçiş kasabalarından uyuşturucu ve köle kaçırmaya başladı. Hala orada da operasyonları var, ancak Ivan'ın kızartılacağı haberini alınca Amerika'dan kaçmak zorunda kaldı.

İşte o zaman bizim boktan çocuk Yuri anavatanına dönmeye karar verdi.

Bir çocuk pornocusunun geri dönmesinden pek de memnun değiller. Yine de, uzun bir süre kaçıp saklanabilecek parası ve bağlantıları var... Simon ve Lucifer buna izin vermeyecektir.

Son bir kez daha gökyüzüne bakıp homurdanıyorum. Bu lanet soğuk hava .

Bu boktan küçük kasabadaki bina çıkıntısının tepesinde dururken, her binanın neden bu kadar tek tip ve blok tarzında görüldüğünü anlayamıyorum. Sanırım eski komünistlerin bina inşa etme yöntemi bu olsa gerek.

Yanımda bir tavan erişim kapağı var ve tüm bu boktan yolculuk boyunca sahip olduğum tek şansla onu ittirerek açabildim.

Sabahın iki buçuğu içeri sızmak için iyi bir zaman olmalı, ancak son yirmi dakikadır bir adam ve kadınının anlayamadığım bir şey yüzünden sarhoş bir şekilde birbirlerine bağırmaclarını dinliyorum.

Ben içeri girmeden önce beş dakikaları daha var.

Yuri'nin babasının dairesindeki küçük kamera, iki saat kadar önce kanepede sızdığını gösteriyor. Bok kafalı birkaç hap almış ve ucuz votka içmiş. Ben içeri girene kadar yeterince kendine gelmiş olmalı.

Beş dakika sonra, altımda kavga eden çiftin, adamın kadının sigaralarını çalması ve kadının adamın kardeşini becermesiyle ilgili bir şeyler bağırıldığını nihayet anladım.

Bu kavganın yakın zamanda bitmeyeceğinden eminim.

Yuri'nin dairesinden gelen canlı yayın, onun hâlâ baygın olduğunu gösteriyor. Siyah kar maskesini yüzüme çekiyorum ve ellerimdeki deri eldivenlerin sıkı olup olmadığını bir kez daha kontrol ediyorum.

Gitme zamanı.

Çatı girişine doğru ilerleyerek mümkün olduğunca sessiz bir şekilde kaldırıyorum. Masum olduğunu haykıran kadının feryatları sesin örtülmesine çok yardımcı oluyor .

Merdivenden hızla aşağı inerken, seçebileceğim iki kapı var, sol ya da sağ. Tüm çılgınlıkların geldiği kapıdan kaçınıyorum ve Yuri'nin kapısının önünde diz çöküyorum .

Küçük bir kazma seti çıkarıp ilk kilidi hızla açtıktan sonra ikincisine geçiyorum.

Bu bir sürgü, ama bu şerefsizleri atlatmanın yolları var.

Zincirin takılı olup olmadığını test etmek için kapıyı zar zor iterek açıyorum. Sırt çantamdan bir çift cıvata kesici çıkararak, koridorun karşısındaki kadının uzun bir feryadı sırasında zinciri koparıyorum.

Kapıyı hızla açarak oturma odasına giriyorum ve kapıyı olabildiğince hızlı ve sessizce kapatıyorum.

Sola baktığımda, Yuri'nin hâlâ kanepede sızdığını, göğsünün sürekli inip kalktığını görüyorum. Onu rahatsız etmediğimden emin olmak için bir süre izledikten sonra hızlı ve sessiz adımlarla babasının yatak odasına dönüyorum.

Kapı açık ve yatağın üzerine yayılmış yaşlı bir adam var.

Böyle boktan bir oğulun babasının sonu olacağı için kendimi kötü hissediyorum, ama yine de onun ne tür bir pislik olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Elimi yaşlı adamın ağzına vurduğumda, tavana doğru sendeliyor, ama fazla ileri gitmesine izin vermiyorum.

Tabancamın namlusunu şakağına dayayarak mırıldandım, "Sakın ses çıkarma."

Ağzını kapattığım elinin arkasından Rusça bir şeyler söylüyor ama tabancayı kafasına doğru sertçe bastırdığım anda susuyor. Ne dediğimi bilmiyor olabilir ama ne demek istediğimi anladığından eminim .

Kollarını hızlıca bantla sardım ve ağzına eski bir çorap tıktım. Onu sessiz tutmak için çorabı bantlıyorum.

Ayaklarını sabitleyerek, işimi değerlendirmek için ayağa kalktım.

Çok sinirli ve gözlerinde bana karşı ne kadar nefret dolu olduğunu görebiliyorum ve muhtemelen yaşlanıp güçsüzleştiği için biraz da kendisine. Bahse girerim gençliğinde çok daha fazla mücadele ederdi.

Onun yanından geçerek, Yuri'nin hâlâ kanepede sızmış olduğu oturma odasına doğru ilerliyorum. Koridorun karşısındaki çift gitmişti.

Feryat ve ıgıllıklardan yumruklara ve acı dolu bağırışlara. Muhtemelen onu orada çok iyi dvyordur.

Lanet olası sarhoş pislikler.

şimdi diğerk dairelerden bağırışlar duyuyorum.

Bu Yuri'nin başına geleceklere yardımcı olur.

Yuri irkilerek uyandığında aklından geçen ilk şey, elimle kırdığım lanet dişlerin yarısı olmalı.

Acı içinde bağılıyor, ama etrafımızdaki bağırış ağırıştan dolayı bu sesi duyulmuyor.

Bana bakacak kadar susmasını sağılamak için kaburgalarına yumruklarım ile birkaç kez vurdum.

O acınacak küçük bir bok yığını ve besin zincirinin en altında yer aldığı için hiç pişmanlık duymuyorum.

O lanet bir fare ve ben de lanet bir aslanım.

"Beni tanımıyor olabilirsin, Yuri..." Onu eski, çürük bir tahta sandalyeye iterken hırladım.

"Ben Yuri değılim! Ben Gregov!" diye sızlanıyor bana.

Ona açık bir elimle tokat atarak küçük bir srtkmş gibi davranıyorum. "Hayır, senin kim olduğunu biliyorum, Yuri. Lucifer beni birinin peşine gönderirken hata yapmaz."

Lucifer'den söz edilmesi bile adamın şiddetli bir şekilde titremesine neden oluyor.

Olası bir kaçış yolu ararken gözleri her yerde gezinmeye başlar.

Onu tekrar tokatlayarak, "Dikkatini ver, pislik. İngilizce konuştuğunu biliyorum. Yuri olduğunu biliyorum."

Ayağa kalkmaya çalışıyor ama onu sandalyeye sertçe geri itiyorum. "Kımıldamayın kes, pislik. Uslu durursan bu gece seni ldrrm. Yoksa baban da benimle birkaç raunt dvşr."

Gözleri bir an için büyüyor ve ağızı açılıyor ama sonra kapanıyor. "Güzel, anladığını görüyorum."

Ceketimin cebinden bir telefon çıkardım ve kaydetmeye başladım.

"Konuşmaya hazır mısınız?"

Başını sallayarak kanlı ağızından "Da." dedi.

Yumruğumu geri çekip karnına indirdim. Gözleri şişerken içindeki tüm hava dışarı fişkırdı. ksryor ve kekeliyor, yanaklarından süzülen gözyaşlarıyla bana bakıyor .

"İsimleri bilmem gerek, Yuri. Saldırıda başka kimin parmağı olduğunu bilmem gerekiyor."

"Bilmiyorum... Bilmiyorum... Ivan ve ben... Biz kurduk..."

Yumruğumu havaya kaldırarak onu tekrar vurmakla tehdit ediyorum.
"Onu tanıyoruz, Yuri. Bu tuzağı başka kimin istediğini bilmem gerek."

"Başka kimseyi tanımıyorum. Ivan bana geldi, Gre için iyi görünmek isteyip istemediğimi sordu..." Gözleri büyüdü ve söylememesi gereken bir şey söylemek üzere olduğunu görebiliyordum.

Başka tarafa bakmaya çalışıyor.

"Susma, pislik. Bilgiye ihtiyacım var ve eğer konuşmazsan her zaman acı vermeye devam edebilirim."

Bana bakıyor ve sanırım sözlerimde bir tür umut buluyor.

Bunu nasıl atlatırsa atlatsın, sanırım.

Başka bir sandalye kapıp önüne oturtuyorum. "Birini söyleyecektin, kimdi o?"

"Gregory Vasiliev. Ivan onun gözüne girmeye çalışıyordu ve eğer birkaç silah ya da adam sokmaya yardım edersem... Bratva'ya iyi görünecektim. İçeri girmeye başlayabileceğimi söyledi ..."

"İçinde mi?"

"Onlarla birlikte... Eyaletlerdeki işlerime yardımcı olacaktı. Yapabilirim

..."

"Ne olabilir? Daha büyük bir köle pazarı mı? Daha fazla kokain satabilir miyiz?" "Evet... Benim için bir dilim pasta alabilirim."

"Saldırı çağrısını yapan Gregory miydi?"

"Bilmiyorum. Koca kafalı adamlarla hiç tanışmadım..." Sonra sessizleşiyor.

"Yuri, sana susmanı söyledim mi, seni bok çuvalı?" Silahıma dokunurken soruyorum
dizine karşı .

"Hayır... Hayır... Ben sadece... Bilmiyorum. Beni içeri almadı." "O mu, kim?"

"Ivan. Büyük adamlarla tanışmamam için bana sürekli sebepler veriyordu." Omuzlarını silkiyor. "Bana sözler verdi ama sadece lafta kaldı."

Ağzından hala kan sızıyor ve sağ gözünün üzerindeki yara biraz kurumuş. Sanırım artık kendini güvende hissediyor. Acısı azalmış olmalı.

"Başka ne var, Yuri? Patronum için bana bilgi ver. Beni iyi göster."

"İşimi büyütmek istediler!" diyor gülümseyerek. İğrenç kanlı ağzı bir karış açık.

"Hangi iş?"

"Kölelerim... Okullarınızdan ve kampüslerinizden daha fazlasını almak istediler."

Bu çok ilginç. Gerçekten çok ilginç. Yanımızdaki masanın üzerine koyduğum telefona bakarak hala kayıttta olduğundan emin oluyorum. Güzel.

"Daha fazla vuruş yapmayı planlıyorlar mıydı?"

Yuri düşünmeye çalışırken bir an duraksıyor. Kafasında yavaşça dönen dişlileri görebiliyorum. Beni memnun etmek istiyor. Bana doğru bilgiyi vermek istiyor. Bu saçmalığa ihtiyacım yok; tüm bilgiye ihtiyacım var .

"Hayır..." diyor yavaşça. "Hiç duymadım. Lucifer'in savaş yolunda olduğunu biliyorlardı. Canavarı kızdırdıklarını biliyorlardı. Yine de başka bir şey bilmiyorum... Dediğim gibi, bana hiçbir şey anlatmadılar. Sadece benim işlerimi kullanmak istediler."

Birkaç şey daha konuştuk ve işimiz bittiğinde şafak sökmek üzereydi. Garden City yakınlarındaki birkaç bağlantısı dışında bana daha fazla bilgi vermedi ve benim de harekete geçmem gerekiyor.

Bana verdiği ve midemdeki safrayı harekete geçiren tek şey, bir çocuk pornocusunun adı ve nerede yaşadığıdır.

Garden City'nin tam kalbinde. Bu, her şeyden önce, onu ölüme mahkum ediyor. Lucifer bu adamı canlı istese bile umurumda olmazdı. Neyse ki istemiyor.

Sandalyeden kalkıp sırtımı uzatıyorum ve bu pisliği sorgularken kambur durduğum yerden gelen sesleri duyuyorum. "İyi iş, Yuri."

Yüzündeki gülümseme daha umutlu olamazdı, sanki bir şansı olduğunu düşünüyor. Çantamdan bir bant alıp mutfak lavabosundan da bir bez parçası alıyorum. "Kaçışımı bölmene izin veremem."

Aptal çocuk tacizcisi. Gelmeye hazırlanan acıyı bile anlamıyor. Muhtemelen onu bırakacağımı sanıyor.

Ağzını kapattım ve masadan telefonu aldım. Kaydı durdurdum ve Simon'ı aradım.

"Johnathan, neler oluyor?" diye sorar hemen.

"Burayı kapatıyorum. Ondan başka bir şey istemediğinden emin olmak istedim."

"Hayır, o artık işe yaramaz. Bak bakalım dairede başka bilgi bulabilecek misin, ama bana gönderdiğin yayından anladığım kadarıyla

."

"Güzel. O zaman bunu yatağa koyup eve gideceğim."

"Evden çıkınca beni ara. Konuşmamız gerek." "Ararım," diyorum ve bağlantıyı kesiyorum.

Cebime uzanarak bir çift muşta çıkardım ve pislik herif gerçeği anladı . O ölecek.

Sandalyeden kalkmaya çalıştı ama yumruğum çenesini paramparça etti. Tıkacın arkasından gelen çığlık çok yüksek değil, çünkü oraya iyi bir yalıtım doldurdum, ama bunu hızlı yapmam gerekiyor .

Bunu saatlerce uzatmak, ona günlerce işkence etmek, çocuklara zarar veren birine duyduğum öfkeyi boşaltmak istiyorum... ama böyle bir zamanım yok.

Yüzüne ve vücuduna aldığı yumruklar onu kanlı ve kırık dökük bir hale getirmiş. Artık yüksek sesle çığlık atmıyor. Sadece küçük tükürük ve kan baloncukları çıkarıyor, ciğerleri sıvıyla dolu .

Yakında ölecek, o yüzden elimden gelenin en iyisini yapıyorum.

Aletini ve taşaklarını yakalayıp bifttek bıçağıyla ikisini de kestim. Ağzındaki tıkacı çıkarıp ikisini de ağzına soktum.

Bırakın boğulup ölsün.

Kulağına gidip fısıldadım, "Şimdi babana işkence yapacağım."

Sözlerim üzerine vücudu sarsılıyor ama bu uzun sürmüyor. Hızla kan kaybediyor. Bileklerine doğru ilerleyerek, her birini ortasından uzun, düz bir çizgiyle kestim.

Bu adam için ikinci bir şans olmayacak. Kanlı cesedinin yanından geçip, babaya doğru gidiyorum.

Onu bıraktığım yerde, hala uyanık. Bağlarını koparmak için güçsüzce mücadele ederken gözleri öfkeyle büyüyor.

Başımı sallayarak silahımın susturucusunu taktım.

Silahı kaldırıp göğsüne doğrultarak, "Çocuk tacizcisi bir pislikti ve doğruca cehenneme gidecek." dedim.

Sonra durdu, bana uzun uzun ve sertçe baktı. Sözlerimi anladı mı? Anladı mı?

Yapmazsa canı cehenneme.

Tetiği üç kez çektim, ikisi göğsüne, biri de kafasına. Maskemi tekrar takarak daireden çıkıyorum.

Şu anda bina sessiz. O kadar ki, düşüncelerimle baş başayım. Düşüncelerim binaya ilk girdiğim zamankinden çok daha hafif bir ruh halinde.

Sokakları kaplayan kar bile iyi ruh halimi değiştirmiyor .

BETH**Ekim**

"T Burası tam bir çöplük," diyor arkadaşım Amanda, Garden City'nin sınırlarında yer alan bara girdiğimizde yüksek sesle. "Sus," diye tıslıyorum ona ve barmene doğru bir bakış fırlatıyorum. Cidden, daha ilk içkimizi sipariş etmeden bizi dışarı attıracak .

Tezgâhın arkasında duran kadın bize ters ters bakıyor ve ince kollarını kocaman sahte göğüslerinin üzerinde kavuşturuyor. Berbat parlak kızıl saçları var, o kadar doğal değil ki kutudan çıktığını anlıyorsunuz. Muhtemelen bunu daha genç görünmek için yapıyor ama bu onu sadece yaşlandırıyor. Yaşını tahmin etmem gerekirse, otuzlu yaşlarının ortalarından sonlarına doğru olduğunu söyleyebilirim. Sigara içip içmediğine bağlı olarak on yıl aşağı yukarı.

Amanda haksız değil. Burası gerçekten de bir çöplük, ama aynı zamanda dedikodu paçavralarına düşmeden içmek ve iyi vakit geçirmek için mükemmel bir saklanma yeri. Ünlü babalarımız nedeniyle her zaman göz önünde olan bir grup kız olarak, kimin izleyebileceği konusunda endişelenmeden içmek ve iyi vakit geçirmek istiyoruz.

Amanda sadece omuzlarını silkiyor, hiç özür dilemiyor. İçimi çekiyorum ve küçük grubumuzu tabureleri olan birkaç açık masadan birine sürüklüyorum.

"Cidden, kim barının adını *Nehir Suları koyar ki?*" Her birimiz bir tabure alırken Amanda burnunu kırıştırarak devam ediyor. "Neredeyse

burada kimsenin içki içmesini istemiyorum..."

Etrafa baktığımda, çoğu insanı içeri girmekten alıkoyan şeyin barın talihsiz ismi olduğunu sanmıyorum. Işıklandırma loş ve hava sigara dumanından yoğun ve puslu. Görünüşe göre şehrin birkaç yıl önce kabul ettiği kamusal alanlarda sigara içme yasağı burada geçerli değil .

Uzun, kirli saçlı ve gür sakallı birkaç kötü görünümlü adamın bilardo oynadığı ve bira içtiği arka taraftan heavy metal sesleri yükseliyor. Yanılmıyorsam giydikleri deri yelekler bir tür motosiklet kulübüne ya da motorcu çetesine mensup olduklarını gösteriyor. Ahşap panelli duvarlarda yarı çıplak, kocaman sahte göğüslü kadınların posterleri asılı ve bu posterler o kadar eski ki üzerleri toz ve kahverengi bir tabakayla kaplı.

Buranın tepeden tırnağa iyi bir temizliğe ihtiyacı var.

Çantamı yere bıraktığımda masaya yapışmış gibi görünüyor ve ben de çantamı değiştiriyorum.

Zihin. Buranın kesinlikle bir yangına ihtiyacı var. Muhtemelen yakıp yıkmalı ve her şeye yeniden başlamalılar.

Lindsey mutsuz bir şekilde "Burada içki içmek istemiyorum," diye mızımızlanıyor ve bana ters ters bakmadan önce sarı saçlarını omzunun üzerinden savuruyor.

Sophia'nın evinde yaptığımız onca partiden sonra kışındaki çubuğu çıkaracak kadar gevşeyeceğini düşünebilirsiniz. Ama yine de, babası Garden City'nin en zengin emlak yatırımcılarından biri ve paranın satın alabileceği tüm şatafat ve ihtişama alışkın .

Tekrar iç çekiyorum ve bunun o kadar da iyi bir fikir olmadığını düşünmeye başlıyorum...

Ama sonra Sophia, Lindsey'nin bakışlarını kişisel algılayarak sinirlenir gibi oldu. "Kapa çenenin Lindsey. Tam bir züppesin."

Lindsey burnunu çeker ve Sophia'nın sert bakışları altında sanki biri havasını emmiş gibi küçülmeye başlar.

"Neden bizim evde içemediğimizi anlamıyorum," diye daha yumuşak bir sesle sızlanıyor. Masaya bakarak, sıkışmış çantamı kurtarmaya çalışmamı izlerken yüzünde tiksinti dolu bir ifade beliriyor. "En azından orada tedavisi olmayan hastalıklara yakalanmayız."

Sophia gözlerini sertçe deviriyor ve başını sallıyor, sarı bukleleri kalp şeklindeki yüzünün etrafında sallanıyor. "Her zaman bizim evde parti yaparız. Çok sıkıcı."

Amanda'nın yeşil gözleri parlıyor. "Birkaç adam tanıyorum -"

Sophia sözünü kesmeden önce sözünü bitiremez. "Hayır, lanet olsun. Bunu zaten konuşmuştuk." Devam etmeden önce bana bu aptallara inanabiliyor musun der gibi bakıyor. "Sosyal medyada hiçbir şeyin görünmesine izin veremeyeceğimizi biliyorsun. Beth'in babası onun partiye gittiğini öğrenirse, onu hapse atar ve anahtarı da atar."

Ugh. Bunu yüksek sesle duymak bile yaşadığım heyecanı yok etmeye yetti. Hem Amanda hem de Lindsey bana sempatik bir şekilde bakıyorlar ve denesem bile kendimi daha fazla ezik hissedemezdim.

Evet, ben korunaklıyım ve babam çok zorba. Bu onun yolu ya da onun yolu, tartışmak yok .

Babam Senatör Richard Norton ve onun için görünüş *her şeydir*. Kariyeri ve bağlantıları buna bağlı. Gittiğim okullardan, hoşlandığım hobilere, edindiğim arkadaşlara ve hatta çıktığım erkeklere kadar hayatımın her yönünü o planladı.

Ve ona karşı gelmeye çalışırsam Tanrı yardımcım olsun.

Geçmişte beni odama kilitlemekten ve pes edene kadar yemek vermemekten çekinmedi.

"Etrafınıza bakın hanımlar," diye devam ediyor Sophia. Grubun ayık olanı o, bu gece bizim şoförümüz olarak görev yapıyor. "Burada kimse bizim kim olduğumuzu bilmiyor. Kimsenin umurunda değiliz."

"Sanırım şuradaki adamın umurunda." Lindsey titriyor ve hepimiz onun görüş alanından barda oturan adamı takip ediyoruz.

İri ve korkutucu, iri vücudu sanki oturduğu tabureden ziyade iki tabureye ihtiyaç duyuyormuş gibi görünüyor. Kirli sarı saçları, gür sakalı, dövmeleleri, yıpranmış kot pantolonu ve siyah tişörtüyle tam da böyle bir yerde bulabileceğiniz tipte bir adam gibi görünüyor.

Gözlerim kısa bir süreliğine onunkilerle buluşuyor ve gözlerimi kaçırmadan önce garip bir sarsıntı hissediyorum.

Lindsey dramatik bir şekilde titriyor. "Muhtemelen bizi izliyor. Ne kadar değerli olduğumuzu ölçüyor."

"Bu kadar drama kraliçesi olma," diye homurdanıyor Sophia ve sonra adama bakıyor. Bir süre düşünceli göründükten sonra, "Sadece çantanı tut." diyor.

Cüzdanlardan bahsetmişken, benimkini son bir kez sertçe çektim ve masadan sıyrıldı, arkasında tasarımcı logolu bir kumaş parçası bıraktı.

"Harika," diye mırıldanıyorum ve babamın doğum günümde bana hediye ettiği çantanın aldığı hasarı inceliyorum. Alt kısmının ortası tamamen

Yırtılmış.

"Bu berbat bir şey," diyor Lindsey, sesi kulaklarıma biraz fazla neşeli geliyor.

Ona kötü bir bakış fırlatıyorum ama ben daha kötü bir şey söyleyemeden Sophia araya giriyor. "İçecekler. İçkiye ihtiyacımız var."

Taburesinden fırlayıp beni kolumdan tutuyor ve ne olduğunu anlamadan beni kendi taburemden aşağı sürüklüyor. "Bir kızın burada içki içebilmesi için ne yapması gerekir?"

Beni de kendisiyle birlikte bara sürükleyerek mırıldandı: "Onları görmezden gel."

Biraz içki içtikten sonra gevşeyeceklerdir."

Belki, belki de değil, kendi kendime düşünüyorum. Lindsey her zaman küçük grubumuzun çamura batmış kişisi olmuştur. Bir yere gittiğimizde bir şeylerden şikayet etmediği tek bir zaman bile hatırlamıyorum. Neredeyse yanlış bir şey bulmak zorundaymış gibi.

Öte yandan Amanda, birkaç kadeh içki içtiğinde biraz fazla gevşeme eğiliminde oluyor. Gece bitmeden onu masadan kaldırmak zorunda kalırsak hiç şaşırman.

Sophia, Bay Uzun Boylu, Esmer ve Korkutucu'ya parlak bir gülümseme gönderdikten sonra gülümsemesini barmene çevirdi.

"Dört tane cosmos istiyorum lütfen," diye tatlı bir şekilde sipariş verir ve cazibesini ortaya koyar. Barmen, "Burada o tür içkiler servis etmiyoruz *tatlım*," dedi.

küçümseyici bir sırıtışla cevap verir.

Bay Korkutucu homurdanır ve birasından büyük bir yudum alır.

Sophia'nın gözleri önce ona, sonra tekrar barmene kayıyor ve gülümsemesi gerginleşiyor. "Pekâlâ, o zaman dört votka kızılıcık alalım."

Barmen başını sallıyor ve ben saçlarının neredeyse hiç kıpırdamamasına şaşırıktan kendimi alamıyorum. "Onlardan da servis etmiyoruz."

Sophia kaşlarını çatıyor. "Rom ve kola mı?"

Barmenin bordo dudakları alaycı bir ifadeyle aralandı.

"Hayır." "O zaman ne servis ediyorsun?" Sophia inliyor.

Barmen ağzını açıyor, muhtemelen gitmemizi sağlamak umuduyla bizi tekrar başından savmak için, ama sonra Bay Korkutucu konuşuyor. "Viski, bira ve tekila. İstedığınızı seçin."

O anda doğrudan bana bakıyor ve ben yine o sarsıntıyı hissediyorum. Midemde kelekler uçuşuyor ve sanki bunu görebiliyormuş gibi dudakları yavaşça bir sırıtışa dönüşüyor

"Bu kadar mı?" Sophia inanamayarak sorar.

"İşte bu," diye homurdanıyor Bay Korkutucu, bakışlarını benden ayırıp ona bakıyor ve sonra tekrar birasına ve tabağına dönüyor.

Yüzüm sıcaktan kızarıyor ve sonunda tekrar nefes alabileceğimi hissediyorum.

Onun gibi bir adamla bir bağ hissetmeye başladığıma göre gerçekten sarhoş olmalıyım. Alnında *kötü haber* dövmesi de olabilir.

Sophia bana bakıyor ve ben gitmeye çok hazırım. Ürkmüş bir tavşan gibi kaçmaya hazırım.

"Sophia..." Diyorum ama o beni görmezden gelerek barmene dönüyor. "Tekila o zaman!"

Tanrım, içten içe inliyorum. Bunun iyi bitmeyeceğini biliyorum. Sophia'nın kız kıza bir gece geçirmek istediğini biliyorum çünkü bir yılı aşkın süredir böyle bir şey yapmadık ama içimde kötü bir his var ve bunun nedeni sadece içinde bulunduğumuz köhne yer değil.

Başımın üzerinde kara bulutlar dolaşiyor. Beynimin arkasında dolaşan bir korku ve önsezi hissi .

İki dakikadan fazla süredir burada olmadığımız ve Amanda ile Lindsey şimdiden şikâyet etmeye başladıkları için olabilir. Ya da babam beni en son Snapchat'i me girerek yakaladığında, beni üniversiteden geri çekmiş ve eve geri taşınmaya zorlamış olabilir.

Onun mantığı şuydu: Eğer onun yarattığı sağlıklı imajı umursamadan bir fahişe gibi davranacaksam, o zaman onun uğruna çok çalıştığı parayı hak etmiyorum demektir.

Şimdi evde kapana kısılmış durumdayım, neredeyse 24 saat gözetim altındayım ve tamamen onun kontrolünde olan haftalık bir harçlığım var.

Bu gece dışarıda olmamın tek nedeni, son dakikada aniden DC'ye bir gezi düzenlemesi ve adamlarına beni kilit altında tutmalarını söyleyecek kadar zamanı olmaması.

Barmen Bay Intimidating'e sanki shotları doldurmadan önce onun onayına ihtiyacı varmış gibi bir bakış atıyor. Yemek tabağından başını kaldırıp ona başını sallayacak kadar uzun süre bakar.

Barmen iç çekerek ve mırıldanarak arkasını döner ve alt raftan tozlu bir tekila şişesi alır.

"O değil, küçük hanım," diye homurdanıyor Bay Korkutucu, kafasını kaldırarak. "Üst raftan bir tane al."

Barmen ona irkilmiş bir bakış fırlatır ama adam hiçbir tartışma çıkmayacakmış gibi ona bakar. Bir küfür savurarak arkasını döner ve şişeyi tekrar rafa çarparak küçük bir toz bulutunun havalanmasına neden olur.

Barmen üst raftan bir şişe gümüş tekila alıp geri dönerek shotlarımızı doldururken Sophia muzaffer bir edayla sırtıyor.

Missy beklentiyle, "Kırk dolar tutuyor," der ve kalçasını sallar. Sophia sadece gözlerini devirir ve çantasını karıştırır. Bir süre sonra, üç banknot çıkarır ve masaya vurur.

Barmen hemen parayı alır, sayar ve sutyeninin içine sokmaya başlar.

"Hey..." Sophia, Bay Korkutucu'ya tam ben iki iğneye uzanırken şöyle diyor.

"Öyle mi?" diye homurdanıyor, yukarı bakıyor.

"İsminizi duyamadım? Ben Sophia ve arkadaşım da Beth." Kadın elini uzatıyor ve adam sanki eli onu ısıracakmış gibi bakıyor.

"Johnathan," diyor ve bana doğru bakıyor. Bir kez daha o küçük sarsıntı oluyor ve biraz nefessiz kaldığımı hissediyorum .

Şimdi daha yakınız ve ona gerçekten iyi bakabiliyorum, uzaktan görüldüğünden daha da büyük görünüyor .

Bir anda yüzünün aslında oldukça yakışıklı olduğunu fark ettim.

Sakalı ve dağınık saçlarıyla, her gün görmeye alışık olmadığım kaba, evcilleşmemiş bir huysuzluğu var. Hayatımdaki erkeklerin çoğu temiz traşlı, keskin giyimli ve neredeyse kız gibi olacak kadar cilalı .

Ama bu adamda hiç cilalı bir şey yok. Her tarafı kaba ve huysuz.

Babam ondan *nefret ederdi*. Onun gibi bir adamın yanında olduğumu öğrenirse muhtemelen beni hapse attırırdı.

"Memnun oldum Johnathan," diyor Sophia ve adamın elini sıkmayacağını anlayınca elini bırakıyor.

Johnathan başını sallıyor ve bizden uzaklaşmaya başlıyor.

"Hey, Johnathan," diyor Sophia, onun dikkatini tekrar çekerek. Johnathan ona kaşlarını çattı.

Sophia gülümsüyor ve tatlı bir şekilde "Tuzunuzu ödünç alabilir miyiz?" diyor.

"Elbette," diyor Johnathan ve tabağının yanında duran tuzluğu bize doğru kaydırıyor.

"Teşekkür ederim Johnathan," diyor Sophia, gülümsemesi daha da genişleyerek.

Homurdanıyor ve gözleri tekrar benimkilere kayıyor, oyalanıyor. Yemin ederim ki geri dönmem için bir irade gücü gerekiyor.

Shotlarımızı ve yeni edindiğimiz tuzluğu alarak hepsini Lindsey ve Amanda'ya geri götürmeye başladık.

Yürürken Sophia kıkırdarak "Senden çok hoşlanıyor" dedi.

Omzumun üzerinden bir bakış atıyorum ve Johnathan'ın gözlerinin bana kilitlendiğinden emin oluyorum. Gözlerini kıcımda hissedebiliyorum, içimi ateşle yakıyor.

Başımı sallıyorum. "Böyle bir adamla birlikte olsaydım babam anevrizma geçirirdi."

"İşte bu yüzden kesinlikle yapmalısın!" Sophia gözleri parlayarak şöyle diyor

"Yapamam," diye gülerek itiraz ediyorum. "Geçen seferki olaydan sonra hâlâ boka batmış durumdayım. dışarı çıktık."

Sophia'nın yüzü asıldı ve aniden durdu. "Senin için endişelendiğimi biliyorsun. Babanın seni kilit altında tutması... sağlıklı değil."

Başımın üzerindeki kara bulut kabarıyor ve büyüyor gibi görünüyor ve ben onu engellemek için gülümsemeye zorluyorum. "Bu sadece geçici bir durum. Eninde sonunda atlatacaktır..."

Sophia gözlerimin içine baktı ve "Benim yanıma taşınabileceğini biliyorsun. Sen yetişkin bir kadınsın, bu saçmalığa katlanmak zorunda değilsin."

İyi niyetli olduğunu ve tamamen samimi davrandığını biliyorum. Endişeleniyor. Benim için hep endişelenmiştir. O benim en iyi arkadaşım ve anaokulundan beri bana göz kulak oluyor. Ama o bile babamın kontrolünün tam boyutunu bilmiyor.

Yıllar geçtikçe, annem öldüğünden beri, daha da kötüleşti .

Başımı sallıyorum. "Yapamayacağımı biliyorsun."

Yapamam çünkü babam o kadar kolay kaçmama izin vermez ve bana yardım etmek sadece onun başına bela açar. Babası Garden City'nin Polis Şefi olabilir ama o bile dokunulmaz değil .

Sophia gözlerimin içine uzun uzun ve sertçe bakmaya devam ediyor ama ben yerimde duruyorum. Onu tehlikeye atacak bir şey asla yapmam. O benim için çok önemli. Ve babamla olan bu bok *benim* sorunum. Başka bir çıkış yolu bulacağım. Siyasi müttefiklerinden birinin adi oğluyla evlenmek zorunda kalsam bile, kendimi onun boyunduruğundan kurtarmanın bir yolunu bulacağım.

"Peki," diye iç çekerek sonunda pes ediyor. "Nasıl istersen öyle olsun, ama bu gece biraz eğlenmeni sağlayacağım."

"Eğlence kulağa hoş geliyor," diyerek ona gülümsüyorum ve

tekrar yürümeye başlıyoruz. "Yeterince uzun sürdü," diyor
Lindsey dudak bükerek.

Sophia iki kadehi ve çalkalayıcıyı masaya bırakırken gözlerini deviriyor. "Yerlilerle dost olmaya çalışıyorduk."

Amanda omzunun üzerinden bara bir bakış fırlatıyor. "Pek arkadaş canlısı görünmüyorlar..."

Sophia elindeki iki kadehi Amanda ve Lindsey'e doğru itiyor. "Bir içki alın ve gevşeyin. Buraya eğlenmeye geldik hanımlar!"

Amanda ve Lindsey küçük bardaklarını ellerine alıp shot'larını yuvarlıyorlar ve hemen tekilanın ne kadar sert olduğu konusunda homurdanmaya başlıyorlar.

Tuzluğu elime alıp bara doğru bakmaktan kendimi alamıyorum. Sanki görünmez bir kordon beni o yöne doğru çekip duruyor.

Johnathan hâlâ orada, bana doğru dönmüş, büyük eliyle birasını tutuyor. Elimi baş ve işaret parmaklarımın arasında yalıyorum ve dilimin ağzımdan çıkışını izlerken gözlerinin parladığını görüyorum.

Eğlence, evet, eğlence için buradayız. İçkimi geri atıyorum ve tekilanın boğazımda yanarak ilerlediğini hissediyorum .

Sophia'nın tavsiyesine uyup biraz gevşemeliyim, diye düşünüyorum artık boş olan kadehimi indirirken.

Sophia gözlerinde bir pırıltı ve sırıtişla dördüncü atışı bana doğru itiyor. Evet, beni sarhoş etmeye çalışıyor.

JOHNATHAN

I Bu ter kokan şehir taşak gibi sıcak. İyi bir şekerleme, bir şişe soğuk tekila ve bacağıma sokulmuş, beklenti içinde kamburlaşan ateşli bir amcık işime yarayabilir.

Ama artık işler böyle yürümüyor.

Belki ailede olmanın geçmiş günlerinde, ancak sürekli devam eden savaşla birlikte, iş, çalışma ve ölüm .

Geçen yıl bir sürü boktan iş üstlendim. Patronum Lucifer, Lilith'i sevgili gelini olarak aldığından beri, söndürmemiz ya da başlatmamız gereken yangınlar birbirini izliyor. Yakuza'nın Garden City'den kovulması muazzam bir işti. Rusların şimdi onların topraklarını kendi toprakları olarak sahiplenmeye çalışması işleri oldukça patlayıcı hale getiriyor.

Lucifer'in bizi sürükleyeceği boktan yolu bilseydi kadını alıp almayacağını sık sık sorgularım.

Yine de savaşı düşündüğümde, kazılmış siperler, keyfi bir harita üzerine çizilmiş çizgiler, her yerde uçuşan mermiler ve el bombaları hayal ediyorum.

Bu arazi gaspı ve avukatlar ve politikacılarla yapılan arka oda anlaşmaları değil.

Elbette Azrail'i bile meşgul edecek kadar ölüm yaşanıyor ama Lucifer'in başarılı olduğu siyasi konularda iyi değilim. Rusların ilgilenebileceği her boş vitrinin etrafını abluka altına alıyor.

Eğer o almazsa, lanet İtalyanlar alır.

Lanet İtalyanlar... Bu lanet piçler hakkında ne söylemeliyim? Bize faiziyle geri ödedikleri kesin.

müttefikimiz oldular. Onlara rıhtımlarda ve daha önce Yakuza'nın kontrolünde olan bölgelerde gayrimenkul vermeye başladığımızdan beri emrimize amade oldular.

Evet, yardımcı oluyorlar ama bunun bir bedeli var.

Bana sorarsanız, çok büyük bir bedel.

Onları koruyan ağabey olmak zorundayız. Dün gece olduğu gibi, büyük anlaşmalarından biri için destek olmak zorundaydım. Bizim limandan Ohio'ya A sınıfı silahlar gönderdiler, orada İrlandalılarla uğraşıyorlardı.

Bana öyle geliyor ki, bir süredir İtalyanlar, İrlandalılar, Ruslar, Yakuza ve Lucifer'in Garden City'deki grubu gibi tüm büyük güç odakları birbirleriyle savaşarak kafalarımızı duvarlara vuruyor. Kırklı yıllarda olduğu gibi gerçek bir yaygın savaşın başlayıp başlamayacağını merak ediyorum.

Kahretsin, böyle zamanlar çok kötü olabilir.

O zamanlar silahları ve yangın bombaları vardı. Artık internetimiz, silahlarımız, roketatarlarımız ve kredi puanlarımız var.

Bar taburesinin arkasına yaslanıp buz gibi bira şişesini arkaya yatırıyorum ve soğuk sıvının hemen öncesinde aldığım tekila shot'ını yıkamasına izin veriyorum. Önümdeki tabakta kocaman bir hamburger var ve bir ısırık aldığımda nihayet rahatlayabileceğimi hissediyorum.

Bir hafta önce Amerika'ya döndüm ve nihayet bacaklarımın yürüyebilecek kadar sağlam olduğunu hissediyorum. Kocaman bir okyanus yük gemisinde dört hafta geçirmek beni her gün, gün boyu kusacakmışım gibi hissettirdi.

Bir aylık kusmuk beni gerdi. Tanrıya şükür, artık lanet olası nakliye konteynırlarına bakıcılık yapmak zorunda değilim.

O Simon denen orospu çocuğu... Sadece adı bile midemi bulandırmaya yetiyor. Neryungri'den çıkar çıkmaz onu aradım ve bana başka bir işi olduğunu söyledi. Hâlâ ölmeden Rusya'dan kıllı kıcımı çıkarmaya çalışıyordum ve onun benim için başka bir işi vardı bile .

O anda onu boğabilirdim ama hayır. Benden devasa bir okyanus kargo gemisine binmemi istedi, böylece lanet olası bir konteynır dolusu silaha bakıcılık yapabilirdim.

Beni yanlış anlamayın, bana söyleneni yaparım, ama o lanet tekne... Lanet olsun kaçıyorum.

Hamburger ve bira ilk kez normal halime dönmeme izin veriyor. Takım elbise yok, ve şeytanlar adına, kravat da yok. Sonunda bir çift

kot pantolon ve tişört.

Burada, barımda Lucifer'in cilalı katili değilim. Mutlu sık bayrağımın dalgalanmasına izin verebiliyorum.

Benim barım lanet olası bir batakthane. Her zaman öyleydi ve ben ölene kadar da öyle kalacak. Hip-hop ya da pop müzik çalmıyoruz. Kızlara özgü içkilerimiz yok, ve eminim ki burası lüks bir yer değil.

Motorcularımız, biramız, sert içkilerimiz ve sanayi tesislerinden yeni çıkmış adamlarımız var. Mideyi doldurmak için yapılmış yiyecekler ve insanı sarhoş eden biralar servis ediyoruz.

Lanet olsun, yeni moda bir yer değil de gerçekten bir işçi sınıfı barı olduğumuzu anlayana kadar birkaç ay boyunca o lanet olası hipsterları bile buraya getirmeye başladık.

Missy'nin hırıltılı sesi, tam önümde dururken başımı tabağımdan kaldırıyor. Kocaman göğüsleri gururla sergileniyor ve onları bana doğru itiyor. "Bir shot daha ister misin?"

Başımı sallayarak tekrar patates kızartmalarına bakıyorum. O siktiğimin memeleri, siktiğimin kargo gemisinde mutlu olduğum kadar gerçek. Sahte vücutlu kadınlardan hoşlanıyor olsam bile, bu kız bana göre değil. Kendi arka bahçeme sıçmama konusundaki katı kuralımı onunla sürdürmek kolay.

"Hayır." Gözlerim artık boş olan bira şişesine bakıyor. "Sadece bana bir bira getir."

"Tabii. Arkada hızlı bir sikişe ne dersin?"

"Hayır, ben bar orospularıyla yatmam."

Soğutucudan bir bira çekerken "Her neyse, kalem sık," diyor. Sözleri sert gelebilir ve bahse girerim benimkiler de öyle, ama bu bizim tarzımız .

Missy üç yıl önce burayı satın aldığımdan beri benim için çalışıyor. O ve Hambone. Hambone kapıda oturup ona ve parama göz kulak olan büyük orospu çocuğu.

İlk tanıştığımızdan beri kotuma girmeye çalışıyor. Ama ben ilişki olayını ya da sahte meme olayını yapmıyorum. Reddedilmeyi pek hoş karşılamazdı, ama şimdi reddetmelerimi bir sevgi ifadesi olarak görüp geçiştiriyor.

Lanet olası kaçık kadınlar.

Aynaya bakarak, daha önce gelen iki kadının bara doğru geri dönüşlerini izliyorum.

Kızlar yaklaşırken Missy yüksek sesle homurdanıyor. "Lanet olası prensesler."

Arada bir bu tiplerle karşılaşıyoruz. Kendileri gibi olmadığımızı anladıklarında çok eğleniyorlar ama babamın parasını geri çevirmek bana düşmez.

Hamburgerime dönüp yemeye devam ediyorum. Yanındaki patates kızartması bekleyebilir. İçinde et olan bir şeyler yemek istiyorum. Lanet olası proteinlere ihtiyacım var, sanırım .

Bizden uzaklaşıp, şimdi sessiz olan müzik kutusuna yöneliyorlar.

Kızıl saçlı kızın uzaklaşmasını izlemek için başımı çevirdiğimde, gözlerimin ileri geri sallanan kışını takip etmesine engel olamıyorum. Hayır, bunu bilerek yapmıyor, bu kesin. Aksine, kıpırdanmayı en aza indirmeye çalışıyor gibi görünüyor, ancak böyle bir kışla seksi salınımını durduracak hiçbir şey yok .

Kafasının arkasında gözleri olduğuna yemin edebilirim, çünkü bana kızgınlıkla bakıyor. Siktir et, eğer seks sopası gibi süzülme istemiyorsa, benim barımda olmamalı.

Ona göz kırparak yemeğime geri dönüyorum.

Kızıl saçlı, sopalı seks, Missy'ye gönderilen seçilmiş kuzu olmalı çünkü bara doğru yürüyor ve "Müzik kutusundaki tabelada müzik çalmak için jeton kullanmamız gerektiği yazıyor." diyor.

"Evet," diyor Missy sırtarak.

"Peki, biraz alabilir miyim?" Sesinde kızgınlıkla kaşlarını çatıyor. Sanırım sarışın kızın Beth dediği kişi o.

"Tabii, ama patronun onayını almalısın." Lanet olsun.

"Patron kim?" diye sorarken kızın gözlerinin dolduğunu duyabiliyorum. ?"

Missy beni göstererek, "Tam şurada." dedi.

Şimdi Missy jetonları kendisi dağıtabilir, ancak İnsanlar.

Şişemden başımı kaldırıp, "Ne tür bir müzik çalacaksınız?" diye sordum.

Beth omuzlarını silerken yüzünde şaşkın bir ifade var. "Fark eder mi?"

"Evet."

"Şey..." demeye başladı ama sonra durdu. Benimle konuşmaya devam etmek isteyip istemediğini tarttığını söyleyebilirim.

Öyle, biliyorum.

Vücudunda daha önce hissettiğim o lanet sarsıntıyı hissetmemiş gibi değildi. Doğrudan sikime gitti. O narin pembe dilin ağzından çıktığını gördüğümünden beri burada yarı ereksiyon halinde oturuyorum.

Ama o lanet ela gözler. Tanrı aşkına. O lanet şeyler beynimi eritiyor.

"Eee?" Onu törpüledim. Kahretsin.

Sonra bana sırttı. "Taylor Swift, ve sonra muhtemelen Lady Gaga gibi melodramatik bir şey."

"Kim lan bunlar?" Ben soruyorum.

Bana uzaylı falanmışım gibi bakıyor. "Ne?" "Bu iki kişi de kim?"

Missy yüksek sesle kıkırdamaya başlar. "Onlar pop müzik, Johnathan."

"O zaman müzik kutumuzun onları nasıl heceleyeceğini bildiğinden bile şüpheliyim," diyorum gülerek .

Yüzünde boş bir ifade beliriyor ve başını sallıyor. "Tamam, bana biraz jeton verin ve ben de iyi bir şeyler oynayayım."

Tek kaşımı kaldırarak, "Ona birkaç dolar ver, Missy. Bakalım neyi varmış."

"Harika," diye mırıldanıyor Missy jetonları uzatırken. Elimi kaldırarak gülümseyen kıza uzatıyorum. "Johnathan."

Bir an sanki bir tür yılanmış gibi baktı. Lanet olsun, eğer görmek istiyorsa pantolonumda bir yılan var.

Sonunda yumuşak, serin avucunu benimkinin içine yerleştirerek, "Beth. Jetonlar için teşekkürler."

Yemin ederim, elini tuttuğumda damarlarımda bir elektrik şoku hissediyorum. Doğrudan sikime gidiyor. *Sik beni.*

Missy'den gelen küçük bir öksürük ikimizi de sersemliğimizden kurtarıyor ve isteksizce elini bırakıyorum.

Küçük bir gülümseme güzel yüzünü aydınlatıyor ve bana arkasını dönüyor. Bu kadar yakından, saçlarını topladığı gevşek topuzun büyük miktarda saç tuttuğunu görüyorum .

Saçları aşağı dökülüp göğüslerini örterken kalın sikimin tepesine binişinin hızlı bir görüntüsü aklımdan geçiyor.

Sıkı amcığı beni sağarken kalçaları yavaşça yuvarlanıyor... Kahretsin, bu piliç bu gece benim.

Bara dönüp bira şişemi alıyorum ve uzun, soğuk bir içki içiyorum. Soğuk bir duşa ihtiyacım var. Kahretsin, şu anda üç bacağı varmış gibi hissediyorum.

Müzik kutusuna doğru yürüyor ve müzik seçimini devralabilmesi için arkadaşına kalça kontrolü yapmasını izliyorum.

"Tanrım, genç seviyorsun," diye kıs kıs gülüyor

Missy. "Evet, dolu seviyorsun."

"Döl ve para dolu olduğu sürece mutlu bir kıyım."

Başımı gülerek salladıktan sonra, biramdan bir yudum daha almaya çalışıyorum ve neredeyse önümdeki bara tüküreceğim.

Missy ve ben gözlerimizi kocaman açarak birbirimize bakıyoruz, sonra yavaşça Beth'e bakıyoruz. Başını çeviriyor ve Warrant'ın *Cherry Pie* şarkısının açılış sesi hoparlörlerden yükselirken bana sırtıyor.

Missy kahkahalarla gülerek Beth'e başparmağıyla işaret ederken, "Lanet olsun, bu kıy senin ölümün olacak Johnathan," diye haykırıyor.

Başımı sallayarak birama dönüyorum ve şişenin yarısını boşaltıyorum. "Bir shot daha almam lazım."

Bana tekrar kıs kıs gülen Missy başını salladı. "Genç kıya viski içirmeye kalkma."

Beth eski rock ve hair metal parçalarını seçerek iyi bir iş çıkartıyor. Seçtiği bazı şeylerin hiçbir zaman büyük bir hayranı olmadım, ama bu gözlerimi açtı. Ya iyi bir müzik zevki var ya da o kadar şanslı ki altın saçıyor olmalı.

Bara daha fazla müdavimimiz geliyor ve ilk başta kıylara uzak duruyorlar. Barımda kimseyle yatmamaları gerektiğini biliyorlar.

Kim olduğu önemli değil, ben olmadığım sürece insanlar benim barımda birbirleriyle sevişmezler.

Çok geçmeden onlara da herkes gibi davranılmaya başlandı. Birkaç erkeğin kıylara baktığını görüyorum ama hiçbirini yaklaştırmaya çalışmıyor.

Yaydığım titreşimlerden olabilir. Beth benim kıyım, en azından bu lanet gece için.

Onunla aramızda halletmemiz gereken bir şey var.

Banyoya doğru gözden kayboluyor ve mesanemin ağrısının beni zorlamaya başladığını hissedebiliyorum. Bardan kalkıp banyolara giden koridora geri dönüyorum. Hızlıca içeri giriyorum, işimi hallettikten sonra aynada bir kez daha bakıyorum.

Mahalledeki en yakışıklı piç değilim ama babamın güçlü Viking yüz hatlarını almışım. Sakallarındaki tüyleri temizlemek için parmaklarımı gezdirirken bir an kendime bakıyorum.

Gözlerime baktığımda, bu gecenin bu kıza yetmeyeceğini görebiliyorum. Tenine dokunmak tek gecelik bir şey için çok fazlaydı.

Belki iki gecelik bir iş olur...

Kapıdan çıkarken aynı anda kadınların kapısının açıldığını görüyorum. İkimiz de koridorda birlikte duruyoruz.

Bana gergin bir gülümseme verirken soluk teninde hafif bir kızarıklık var. Daha önce müzik konusunda kendinden emin olabilirdi ama şimdi çekingen görünüyor. Belki de ondan bir karış daha uzun olduğum için olabilir. Uzun boylu bir kadın değil, muhtemelen 1.70 boyunda ve 20 kilo.

O narin ve güzel.

"Hey, iyi müzik seçimi," diyorum.

"Teşekkür ederim... Müziği çok severim. Hemen hemen her tür benim favorimdir. Bu benim için bir tutku."

Başımı salladım. "İyi bir liste seçmişsin. Buraya her geldiğinde müzik kutusunda özgürce dolaşabilirsin."

"Teşekkürler!" derken gözleri parlıyor.

Ona doğru bir adım atıyorum ve o da duvara çarparak bir adım geri atıyor. Ona doğru eğilerek gözlerinin genişlemesini ve kızarmasının derinleşmesini izlerken sırtıtmaktan kendimi alamıyorum.

Evet, onu tam istediğim yere getirdim.

Ellerimi duvarlara koydum, onu kafesledim.

Ona daha yakın olduğumda, fark daha net olamazdı. Ben silah, yağ ve motosiklet motoru kiri gibi kokuyorum. O ise benim tam tersim, leylak sabunu kokuyor ve burnuma hafif bir parfüm kokusu geliyor. Arkadaşı Sophia'nın sürdüğü gibi aşırı güçlü değil.

Başka bir şey... belki de vücudunun doğal kokusu.

Ben daha da yaklaşımadan önce "Ne..." demeye başladı. "Ne?" O duygulu, ela gözlerine bakarken soruyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Seni sistemimden çıkarmanın kaç gün süreceğini hesaplıyorum."

Gözleri genişledi. Sanırım yüzündeki şaşkınlık, ilk düşündüğüm kadar deneyimli olmadığını açıkça ortaya koyuyor. Onda kanımın doğru yerlere akmasını sağlayan masum bir hava var.

O kadar saf ve doğru kokuyor ki.

Alnımız birbirine değene kadar eğilerek ona gülümsüyorum. "Barda seninle aramızda bir kıvılcım vardı."

"Yaptık mı?" diye ciyaklıyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Evet. Sen de hissetmediğini söyleyemezsin."

"Ben... Ben..." diye kekeliyor.

O dolgun, pembe dudaklara bakarken kendimi daha fazla kontrol edemiyorum. Ağzım onunkilere doğru sertçe bastırıyor. Dudakları çok yumuşak, çok pürüzsüz ve davetkâr.

Öpücüğünden uzaklaştı ve nefesi kesildi. "Ne yapıyorsun?"

"Hayalini kurduğun şeyi," diyorum sırtarak.

O da bu öpücüğü benim kadar istiyordu. Son anda geri çekilmiş olabilir, ama çekilmeden hemen önce dudaklarımı itti.

Tekrar eğilip dudaklarını öpüyorum ve bu sefer geri çekilmiyor. Elleri göğsüme kadar uzanıyor ve gömleğimi tutuyor.

Bu gece güzel bir gece olacak.

Bir elimi duvardan kaydırırken dillerimiz birbirlerine doğru kayıyor. Önce elimi sırtında gezdiriyorum, sonra sulu kıcını kavırıyorum ve onu sikime doğru çekiyorum.

Sikim yarıdan tam bir çelik gibi sertleşmeye başladı.

Bir elini göğsümden çekip boynumun arkasına götürürken inliyor. Dillerimizle tartışırken beni yerimde tutuyor. Bana daha da yaklaştırmaya çalışırken bacağının benimkine dolandığını hissediyorum.

Bizi şu anda ve burada birbirimizin kıyafetlerini parçalamaktan alıkoyan tek şey nefes alma ihtiyacımızdır.

"Peki ne yapıyorsun-," diye sormaya başladım ki barın önünden korkunç bir çığlık geldi.

Arkadaşı Sophia dehşet dolu gözlerle koşarak yanımıza geliyor. "Amanda her yerde patladı... Kabus gibi bir şey."

Sophia'nın küçük bir kokusunu alana kadar *patlamanın* ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Ona yukarıdan aşağıya bakarken, kot pantolonunun altında ıslak bir daire görüyorum.

Evet, blasted kusmuk demek olmalı.

"Kahretsin," diye homurdandım Beth ile aynı anda.

Birbirimize bakıyoruz ve o gülüyor. "Bu iğrenç olacak."

Masalarına doğru ilerlerken, içinde kağıt mendile benzeyen kocaman bir sıvı birikintisi görüyorum. "Kim kağıt mendil kusar ki?"

Esmer kusmuk kız bana kötü kötü bakarak şöyle dedi: "Sen bir pislüksin.!"

"Evet ve mendil kusmuşsun," diye homurdanıyorum, çünkü tüm uyarılmanın kaydığını hissediyorum. aletimden dışarı .

Arkadaşını yakalayan Sophia onu sandalyeden kaldırmaya başladı. "Seni eve götürmeliyiz."

Diğer isimsiz kız başını sallar ve diğer taraftan yardım eder

Beth bana mahcup bir şekilde gülümsüyor ve "Çok özür dilerim." diyor. Çantasını karıştırırken, yüz dolarlık bir banknot çıkardı ve zorla elime tutuşturmaya çalışıyor. "Bunu ne için istiyorum?"

"Dağınıklık yüzünden. Korkunç hissediyorum... ama onu eve götürmeliyiz." Ah, anladım.

Sikeyim.

Birden sıcak bir sahiplenme dalgası vücudumu sarıyor ve kaslarımın gerildiğini hissediyorum. Gitmesine izin vermek istemiyorum. Hayır, onu burada, yanımda tutmak istiyorum.

Hala halletmemiz gereken şeyler var, lanet olsun.

Onu bir aşağı bir yukarı süzüyorum, kafamın içinde çarklar dönüyor. O kadar küçük ki, fazla mücadele edemez. Onu omzuma atıp arka odaya kilitleyebilirdim... ama arkadaşlarının ve bir bar dolusu tanıgın önünde bundan asla kurtulamazdım.

Kahretsin.

Başımı sallayarak Hambone'u gösteriyorum. "Ona ver. Bu pislği temizlememin imkanı yok."

Kızlardan üçü kapıya doğru ilerlemeye başladığında müşteriler yoldan çekilir.

Gülüyor, Beth gitmek için dönüyor ama ben onu nazıkçe geri çekiyorum. "Bekle," dedim.

Şaşırılmış görünüyor. "Ha?"

"Seni tekrar görmek istiyorum... ama belki arkadaşların olmadan. Yarın akşam gel."

"Ben... Ben yapamam. Bu o kadar kolay değil ..." "Erkek arkadaşın var mı?" diye sordum. "Hayır..." diye söze başladı.

"O zaman yarın gece görüşürüz."

Başını biraz daha sallar. "Yapamam, gerçekten ..."

Gerçekten bu kadar kolay kurtulmasına izin vereceğimi mi sanıyor?

"Bak, soyadın ne?"

"Norton," diyor ve sonra kaşlarını çatıyor. "Sana bunu söylememeliydim.

."

"Beth Norton."

"Evet..."

"Tamam, Beth Norton," diye gülümsüyorum ona. "Eğer yarın ortaya çıkmazsan

gece gelip seni bulacağım ve evinden dışarı sürükleyeceğim."

Kızarak, "Deneyeceğim, tamam mı?" dedi.

"Hayır. Yarın gece görüşürüz."

Uzun süre bana bakıyor, ela gözleri beni ölçüyor. Ciddi olduğumu anladığını biliyorum. Eğer gelmezse, tek yapmam gereken Simon'ı aramak.

O pislige ödeme yaptıktan sonra, onun hakkında her şeyi öğreneceğim.

Nerede yaşadığı, nerede çalıştığı ya da okula gittiği. Alışveriş yapmayı sevdiği yer.

Evden ayrılma olasılığı en yüksek olduğu

zaman... "Tamam-" demeye başlıyor.

"Elizabeth!" diye bağırır her yere kusmayan isimsiz sarışın kız.

"Tamam," diyor Beth bana ve sonra aceleyle arkadaşının yanına gidiyor.

Onun uzaklaşmasını izliyorum ve midem küçük bir sıkışma yaşıyor. Gitmesine izin vermekten mi yoksa kusmuk kokusundan mı, emin değilim .

Hambone'un yanında duruyor ve ona parayı uzatırken koca adamın kocaman omuzlarının çöktüğünü görebiliyorum. Koca adam hiçbir şeyden korkmaz, ama onu kusmuğun yanına getirdiğinizde küçük bir bebek gibi olur.

Kıkırdarak bara geri döndüm. Ortaya çıkmazsa Simon'ın onu bulmama yardım edebileceğine bahse girmeye fazlasıyla istekliyim. Kahretsin, belki de onu bu gece daha sonra aramalıyım.

Şu anda, yarın çok uzak görünüyor.

Barda otururken, Missy ile şehir dışında olduğum son birkaç aydır barın nasıl gittiği hakkında konuşmaya başladım, o sırada müdavimlerden biri gelip arabasını dışarıda tüm kapıları açık halde bırakan olup olmadığını sordu.

Neden bahsettiğini görmek için dışarı çıkarken, açıklayamadığım bir şey hissettim... Kafamda bir şeyler varmış gibi hissediyorum.

Park yerimdeki bir arabanın başıboş bırakılmaması gerektiğini biliyorum.
Yanında yere bırakılmış bir çanta olan bir Lexus olduğunu
gördüğümde, göğsümde derin bir hırıltı hissediyorum .

BETH

W Bardan çıkarken serin bir esinti yüzüme çarpıyor ve yaşadığım heyecanın bir kısmını azaltıyor. Gökyüzüne baktığımda bu gece parlak bir dolunay olduğunu görüyorum.

Omurgamda bir ürperti dolaşıyor ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, arkamı dönüp bara geri dönmek için ani dürtüye direniyorum... daha güvenli olan yere .

Daha güvenli mi? Bu düşüncenin nereden geldiğini bile bilmiyorum. Çok uzun zamandır babamın evinde kapana kısıldığım için olmalı.

Lindsey, Sophia'nın Amanda'nın ağırlığını taşımasına yardım ederken, "Beth, *hadi*," diye homurdanıyor.

İç çekerek ellerimi kollarımdaki dikenlerin üzerine sürüyorum ve onların peşinden gidiyorum. Güvenlik nedeniyle, sokaktaki tek ışığın altına park ettik, bu yüzden arabaya ulaşmak için tüm karanlık otoparkı geçmek zorundayız .

"Yediğin onca mendille biraz daha hafif olacağını düşünebilirsin..." Lindsey homurdanıyor.

"Siktir git," diye hırlıyor Amanda.

"*Lindsey*," diye sesleniyor Sophia sıkıntıyla. "Bunu şimdi yapmasak olmaz mı? Arabaya binip eve gidelim, tamam mı? Bu gece bana bir yıl yetecek kadar dırdır duydum."

Lindsey nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor ama başını sallıyor.

Amanda son bir kez "Kaltak" dedi ve sonra rahatsız edici bir sessizliğe gömüldük.

Bu gecenin beklediğimiz gibi geçmediğini söylemek çok hafif kalır. Bir yıldan fazla oldu.

Amanda ve Lindsey, yıl içinde ya daha da kibirli ve edepsiz oldular ya da ben bunu daha önce hiç fark etmedim.

"Yine kusacakmış gibi mi hissediyorsun?" Sophia arabaya ulaştığımızda Amanda'ya soruyor.

Amanda başını *hayır anlamında* sallıyor, böylece hepimiz arabaya doluyoruz. Lindsey ve Sophia Amanda'nın arkaya geçmesine yardım ettiler, ben de ön tarafa geçip yolcu koltuğuna oturdum.

Sophia Amanda'yı emniyet kemerine bağladıktan sonra sürücü koltuğuna geçiyor ve gümüş rengi Lexus'unu çalıştırıyor. Farlar *The River Waters'in* girişini aydınlatıyor ve kendimi Johnathan'ı bir kez daha görebilmek için camdan bakmaya çalışırken buluyorum. Mekan tıklım tıklım dolu ve müzik gümbür gümbür çalıyor. Müzik kutusunun basının arabayı buradan titrettiğini hissedebiliyorum.

Sophia vitesi vitesine takıyor ve tam ilerlemeye başladığımız sırada Amanda "Yine kusacağım!" diye bağıyor.

Sophia frene bastı ve hepimiz arabadan atladık. Amanda'nın emniyet kemerini çıkarmasına yardım etmek için çılgınca, beceriksizce bir koşuşturma oldu ve sonra arabadan sendeleyerek çıktı .

Amanda eğilerek kuru kusmaya başladı ve ben de kendi midemin zayıflamaya başladığını hissederek arkamı dönmek zorunda kaldım.

Sophia yumuşak bir sesle, "Al, saçına bulaştırma," diyor ve Amanda'nın uzun, kahverengi saçlarını onun için geri çektiğini görmek için ona bakıyorum.

"Lanet olsun, bu gece hiç bitmeyecek," diye homurdanan Lindsey arabanın içine uzanarak arka koltuktan çantasını aldı.

Lindsey çantasını karıştırmaya başlıyor ve ben de Amanda'nın kusmasının durmasını beklerken garip bir şekilde arabanın yanında duruyorum. Yardım ederdim ama Sophia bu işi halletmiş gibi görünüyor.

Karışıma kendi kusmuğumu eklemeye gerek yok.

"Biliyor musun," diyor Lindsey, çantasından bir paket sigara çıkarırken bana bakarak. "Hatırladığımdan çok daha sessizsin."

"Öyle miyim?" Bir sigara çekip dudaklarının arasına sıkıştırırken soruyorum.

"Evet." Başını aşağı yukarı sallıyor. "Eskiden çok eğlenceliydin. Şimdi, dilsiz ya da başka bir şeye dönüşüyorsun."

Sigaranın ucunu yakar ve uzun bir nefes çeker. Başını arkaya doğru eğerek karanlık gökyüzüne bir duman bulutu bırakıyor ve "Bir fırt ister misin?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ve bir çift far solumdaki karanlık geceyi aydınlatırken yana bakıyorum.

Beyaz, plakasız bir minibüs yanımızdan geçiyor ve ensemdeki tüm tüyler diken diken oluyor.

"Hey? Nasıl gidiyor?" Minibüsün sokağın sonuna ulaşp bir dur işaretinde durmasını izlerken Amanda ve Sophia'ya sesleniyorum.

Belki de aşırı paranoyağım ama o minibüsün görünüşü hoşuma gitmedi. *İçinde tecavüzcüler ve katiller var* diye bağırın bir şey yok ama dördümüzün karanlık otoparkta bu şekilde dururken ne kadar savunmasız olduğumuzu aniden fark etmemi sağladı.

Etrafıma bakınıp etrafımızda başka birilerini arıyorum ama herkes barda olmalı.

"Sanırım işi neredeyse bitti," diye sesleniyor Sophia, Amanda yeniden k u s m a y a başladıığında.

Minibüsün kırmızı fren lambalarına ani bir beyaz parıltı ekleniyor ve minibüs geri geri giderek bize doğru ilerlemeye başlıyor.

"Kahretsin," diye bağırdım, kafamdaki tüm küçük alarm zilleri çalmaya başladı. "Hey, gitmemiz gerek!"

"Belki de sadece yol tarifine falan ihtiyaçları vardır," diyor Lindsey omuz silkerek ve sigarasından bir nefes daha çekiyor.

"Neler oluyor?" Minibüs gıcırdayarak dururken Sophia arabanın diğer tarafından haykırıyor. İki arka kapı birden açılır.

"Arabaya bin!" Çığlık atıyorum ve yanıma dalıyorum.

"Kahretsin!" Lindsey'nin küfrettiğini duyuyorum ve kapımı çarparak kapatırken çantasını karıştırdığını görüyorum.

"Gir içeri! Gir içeri!" Bağıyorum ama Lindsey çantasından istediği şeyi çıkarmaya çok odaklanmış görünüyor.

"Siktir g i t !" Lindsey önünde karanlık bir kütle belirirken çığlık atıyor.

Kahretsin, arabada bir tek ben varım ve Sophia onu arka koltuğa itmeye çalışırken Amanda'nın hâlâ k a s ı l d ı ğ ı n ı duyabiliyorum.

Siyah kütle ona doğru yaklaşıp onu yakaladığında Lindsey tekrar çığlık atıyor. Bir adrenalin dalgasıyla kapımı olabildiğince sert bir şekilde iterek açıyorum ve siyah kütleye çarpıyorum.

Yüksek sesle bir erkek homurdanması duyulur ve ardından adam tökezleyerek geri çekilirken yabancı dilde öfkeyle bazı kelimeler söylenir.

Arabada öylece oturup arkadaşlarımın kaçırılmasını izleyemem, bu yüzden Lindsey'nin içeri girmesine yardım etmek için dışarı fırladım, o sırada aniden elinde küçük siyah bir tüp çıkardı.

Tetiğe bastığında biber gazı olduğunu çok geç fark ediyorum. Kalın bir sıvı fişkırıyor ve yanağıma isabet ediyor.

Hemen iki büklüm oluyorum, öksürüyorum ve acı içinde ağlıyorum.

İki güçlü kol belimi sarıyor ve beni geri çekiyor.

"Bırak onu, seni pislik!" Lindsey'nin çığlık attığını duyuyorum ve sonra çığlık bir çığlığa dönüşüyor.

Topuklarım kaldırıma sürtünerek otopark boyunca sürülendim.

Karşı koyamayacak kadar acı ve sefalet içindeyim. "Çek o lanet ellerini üzerimden!" Lindsey'in ciyakladığını duydum.

Gözlerimi ovuşturmaya başlıyorum ama bu sadece yanmayı daha da kötüleştiriyor gibi görünüyor. Başımın tamamı yanıyor. Aldığım her nefeste gözlerim, burnum, ağzım ve boğazım yanıyor. Biber gazının isabet ettiği yanağımdaki nokta sanki dev bir arı sokması gibi şişiyor.

"Yardım edin! İmdat!" Sophia'nın çığlığını duyuyorum. Üçüncü yardım aniden mide bulandırıcı bir çatırtıyla kesiliyor.

Kollar belimi sıkıca sarıyor ve sonra havaya kaldırılıyorum.

"Yardım edin," diye mırıldanmaya çalışıyorum ama sonunda sadece öksürüyorum.

Havada uçuyorum ve sert ve acımasız bir şeye çarpıyorum. Vücuduma daha fazla acı yayılıyor. Yere düştüğüm taraf çarpmanın etkisiyle zonkluyor ve ağrıyor.

Sonra başka bir çift el beni tutuyor, kolumdan ve saçımdan tutarak geri sürüklüyor.

Göremiyorum, tamamen kör oldum. Gözlerime doğrudan bir darbe almadım ama gözlerim hala yanıyor ve şişerek kapanıyor. Beni sürükleyen ellere pençe atmaya çalışarak uzanıyorum, ama sonra aniden kayboluyorlar.

"Hadi, buradan siktir olup gidelim!" Derin bir sesin havladığını duyuyorum.

İki darbe daha geldi. Sıcak bir beden bana doğru itilirken sert bir şeye doğru sıkıştırıldım ve ezildim. Lindsey mi, Sophia mı, yoksa Amanda mı? Bilmiyorum.

Her kimse konuşmuyor ya da hareket etmiyor.

"Lütfen," Amanda'nın ayaklarımın dibinde inlediğini duyuyorum.

"Hasta olacağım." Tamam, yanımdaki kişi Amanda değil.

"Kapa çeneni kaltak," diyor başka bir erkek sesi, kelimeleri yabancı bir aksanla kalın. "Eğer kusarsan sana yediririm."

Sanki biri minibüsün yan tarafına vuruyormuş gibi iki yüksek ses geliyor ve ardından arka kapılar çarparak kapanırken bir esinti bacaklarıma çarpıyor.

"Onları yakaladık. Hadi gidelim!"

Hareket etmeye, sıkıştığım yerden kurtulmaya çalışıyorum ama sonra minibüs hareket etmeye başlıyor.

Minibüs park yerinden gıcırdayarak çıktı ve yanımdaki ceset bana doğru yuvarlanarak beni minibüsün yan tarafı olması gereken sert şeye doğru daha da sıkıştırdı.

Sanki caddede uçuyormuşuz gibi hissediyorum.

Keskin bir dönüş yaptığımızda lastikler yüksek sesle gıcırıyor ve sonra ileri fırlıyoruz.

"Lütfen durun, lütfen," diye inlediğini duyuyorum Amanda'nın, sonra da kasılmaya başlıyor.

"Siktir!" diye iğrenerek küfrediyor biri. "Onu benden uzak tutun."

Amanda'nın ağlamasını, inlemesini ve burnunu çekmesini dinlerken, içinde bulunduğumuz durumun dehşetiyle mücadele ediyorum. Sokaktan öylece alınmadık... almadık .

Bu tür şeyler sadece filmlerde ya da başka insanların başına gelir... Oysa bizim başımıza geldi.

Kahretsin.

VAN yavaşlamaya başlamadan önce birkaç dakika boyunca caddede uçtu. Kıpırdanıyorum, mücadele ediyorum ve sonunda beni ezen bedeni itmeyi başarıyorum. Artık kaburgalarım çökmek üzereymiş gibi hissetmediğim için ağzımdan hava alıyorum, kendimi gözden geçiriyorum ve durumu anlamaya çalışıyorum .

Gözlerim hala yanıyor ve neredeyse kapanacak kadar şiş ama biraz azalmaya başladı. Burnumdan nefes alamıyorum çünkü sinüslerimi tıkayan çok fazla sümük var ve yüzüm şimdiye kadarki en kötü güneş yanığı gibi yanıyor, ama bunun dışında iyiyim. Sanırım daha kötüsü de olabilirdi. Gözlerime doğrudan bir darbe almış olabilirdim.

Sokakta yakalandık, o kadarını biliyoruz. Ama neden? Belki de bu sadece bir fidye durumudur. Kim olduğumuzu düşünürsek, bunun tamamen tesadüfi olmasına imkan yok.

"Kahretsin, görünüşe göre burada üçlümüz var çocuklar. Sarışın, esmer ve kızıl saçlı," diyor adamlardan biri .

"Evet, senin sayende değil, pislik."

"Hey, diğer kızların kaçıp gitmesine engel olamıyorum..."

"Eğer onları ürkütmeseydiniz elimizde olacaklardı."

"Hey," diye araya yeni, daha kalın bir ses girer. "Artık bir önemi yok. Birkaç kızımız var, çok seksi kızlar. Alexei mutlu olacak."

Kahretsin, yani bu bir fidiye durumu değil mi? Biz sadece başkalarını yakalayamadıkları için yakaladıkları rastgele kızlar mıyız? Kim olduğumuzu bile bilmiyorlar mı?

"Mutlu musun?" diye homurdanıyor yabancı aksanlı adam. "Göreceğiz bakalım

."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu ilk konuşan adam biraz gergin bir şekilde.

"Birkaç kızımız var, iyiyiz."

"Evet," diye onaylıyor yabancı aksanlı olan küçümseyerek ve sonunda yerini tespit ediyorum. Rusça. "Bazı kızlar var ama *doğru* kızlar değil, bu yüzden *iyi* değiliz."

"Nereden geldikleri kimin umurunda?" diye tartışıyor ilki. "Alexei'nin umurunda," diyor Rus kesin bir ifadeyle ve gergin bir

Saygı duruşu.

Alexei kim? Merak ediyorum. Bu ismi daha önce hiç duymamıştım. Bütün bunların arkasındaki adam o mu?

Gözlerimi ovuşturarak kırpmaya çalışıyorum, sonra yeni bir acı dalgası yayılırken tıslıyorum.

Birden gözlerimin üzerimde olduğunu hissettim ve donakaldım.

"Onun nesi var böyle? Neden burnundan o kadar sümük akıyor?" diye sorar kalın sesli adam.

"Arkadaşı onu dövdü," diye kıs kıs gülüyor ikinci ses.

"Kahretsin, çok çirkin," diyor derin bir ses. "Belki de onu dışarı atmalıyız..."

"Evet, onu da bu kusanla birlikte dışarı atın."

"Hayır," diyor Rus kararlı bir şekilde. "Dışarı atmak yok. Zaten yeterince dikkat çektik. Bu büyük bir riskti. Alexei riskleri sevmez."

"Tarayıcılarda hiçbir şey çıkmadı," diye karşı çıkıyor derin ses. "Özgür ve temiziz."

Rus boğazından sinirli bir ses çıkarır ve şöyle der: "Göreceğiz
."

"Lanet olsun dostum, tam bir oyunbozansın," diye sızlanıyor ilk adam.

"Hepiniz

Ruslar çok kötümserler."

"Evet," diye onaylıyor ikinci adam. "Birkaç kızımız var. Alexei onların kışları için en yüksek doları alacak. Şu sarışına bakın..."

Sol tarafımda bir karışıklık var ve neler olduğunu anlamaya çalışırken kulaklarım geriliyor.

"Bak, halı perdelere bile uyuyor," diyor ve birden midem bulanıyor. Lindsey'nin mi yoksa Sophia'nın mı eteğini kaldırıyorlar? Aman Tanrım. "Alexei onun için en az altı haneli rakamlar alacak."

Rus öfkeyle "Çek ellerini malların üzerinden" diyor ve birinin ayağa kalktığını hissediyorum.

"Tamam, tamam, dostum! Siktir." Sol tarafımda biraz daha itiş kakış oluyor ve sonra oradaki her kimse uzaklaşıyor gibi geliyor. "Sadece bir noktaya değiniyordum."

Rus öfkeyle "Ne demek istediğinizi sikeyim," der.

Derin bir ses anlaşılmaz bir şeyler mırıldanır ve minibüs gergin bir sessizliğe gömülür.

Gözlerimi kırıştırarak açılmalarını istiyorum, çalışsınlar ki görebileyim. Bizi bu durumdan kurtarmanın bir yolunu bulmalıyım ama bunu kör bir şekilde yapamam. Göz kapaklarımın yarıklarından görebildiğim tek şey karanlık. Herhangi bir şekil bile seçemiyorum.

Minibüs yavaşlamaya başlar ve sonra durur. Hay sikeyim. Bu sadece bir trafik ışığı mı yoksa varış noktasına mı geldik?

Yanımdaki cesedi dürtüyorum ama yanıt alamıyorum. Sophia olduğundan oldukça eminim ve o kadar hareketsiz, o kadar tepkisiz ki, bu beni biraz korkutmaya başlıyor. Ona ne yaptılar? Onu nasıl bayılttılar? Elim onun üzerinde dolaşmaya başlıyor, nabız ya da kalp atışı ararken aniden yakalandım.

İrkilerek küçük bir çığlık attım ve boğazım zonklayıp ağrımaya başladı. O küçük çığlık, az önce jiletle boğulmuşum gibi hissetmeme yetti.

Biri suratıma ters bir tokat attı. "Kapa çeneni, seni çirkin orospu."

Başım geriye savruluyor ve dudağım acıyla zonkluyor. Zaten kötü muamele görmüş yüzüm alev alev yanıyor ve acı o kadar güçlü ki bir an için afallıyorum

"Mala zarar vermek yok," diye tısladı Rus.

"Buna zaten çirkin sopayla vuruldu. Bir tane daha vursan ne olur?"
derin bir ses beni geri sürüklemeye başladığını söylüyor. "Aç şu lanet kapıları."

Kapılar açılıyor ve yüzüme çarpan serin hava beni rahatlatıyor. Sağımdan biri geçiyor ve aşağı atlarken bir gümbürtü duyuyorum. Dışarı savruluyorum ve sonra yeni bir çift el beni tutup aşağı çekiyor.

"Hayır, lütfen, hayır," diye inlediğini duyuyorum Amanda'nın ve bir sürü hareket oluyor. "Lütfen bırak bizi gidelim."

"Kahretsin, bu ikisi değerlerinden daha fazla sorun çıkarıyor," diyor derin bir ses üstümden. "Çekil yoksa sana ağlayacak bir şey veririm."

Üst kollarımı kavrayan ellere karşı savaşımaya başlıyorum, onlardan kurtulmak için mücadele ederken kırırdanıyor ve bükülüyorum. Kör bile olsam, kaçmanın bir yolunu bulmalıyım. Yardıma ulaşmak için. Eğer sadece çılgılık atabilseydim, eğer sadece görebilseydim, bizi buradan çıkarabileceğimi biliyorum.

Kollarımın etrafındaki eller sıkışıyor, parmaklar kemiğe ulaşana kadar etimi ısıtıyor.

Beni tutan adam tehditkâr bir şekilde, "Kavga etmeyi bırak yoksa seni yere sererim," diyor. Parmaklarının tutuşu o kadar sert, o kadar acımasız ki, zayıflamaya başladığımı hissediyorum.

Dizlerimin bağı çözülmeye başlayınca aşağı kaydım.

Sağ tarafımda bir gümbürtü duyuyorum ve sonra kollarımın etrafındaki tutuş gevşiyor ve tekrar yukarı çekiliyorum. "Yürüyebilir misin yoksa seni taşımam mı gerekiyor?"

Dudağımı yalıyorum, kan tadı alıyorum. "Yürü," diye mırıldanıyorum, kelime boğazımı kesen sıcak bir bıçak gibi geliyor.

Bir homurtu duydum ve sonra ileri doğru sürüklendim. Hem yürümeye hem de gözlerimi açmaya çalışırken ayaklarım altıma takılıyor.

Yavaş yavaş, tökezleyerek ve soyarak açıyorum. Temiz hava neredeyse yüzüme çarpan soğuk su kadar iyi hissettiriyor.

"Hayır, hayır, hasta olacağım," Amanda'nın arkamdan burnunu çektiğini duyuyorum. "Sakin ha-" diye derin bir ses tehdit etmeye başlıyor ve sonra

Amanda'nın öksürme sesi ve ıslak bir şeyin sıçraması. "Lanet olsun! Ayakkabılarıma bulaştı!"

Durduğumuzda beni sürükleyen adam kıkırdamaya başlıyor ve bir kapıyı açıyor. Amanda'yı görebilmek için arkama bakmaya çalışıyorum ama sonra kapıdan içeri itiliyorum.

"Yürümeye devam edin," diye emrediyor refakatçim.

Beni tekrar tutup ileriye doğru sürüklerken kapı arkamızdan çarpıyor. İçerideki ışık daha loş ve gözlerim buna alışmakta zorlanıyor. Üzerinde yürüdüğüm şey daha yumuşak hissettiriyor, bir çeşit halı olmalı.

Aynı zamanda sessiz. Neredeyse çok sessiz.

Beni uzun bir koridora sürükledi, sola döndü ve bir kapının önünde durdu. Kapıyı açıyor, beni sertçe itiyor, içeri girmeye zorluyor ve sonra kapı arkamdan çarpıyor .

Dengemi bulup etrafımda dönmeden önce tökezliyorum, neredeyse dizimi kıracaktım.

Buradaki ışık daha parlak ve gözlerime daha sert geliyor. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor ve acıyı uzak tutmak için yere bakmak zorunda kalıyorum .

Kapı tekrar açılmadan önce ne kadar süre burada durup kendimi kontrol etmeye çalıştığımı bilmiyorum. Amanda kabaca odaya itiliyor ve ardından kapı arkasından çarpılıyor .

"Elizabeth!" diye haykırıyor ve bana doğru koşarak kendini bana doğru atıyor.

Hıçkırarak kollarını bana doluyor ve bana karşı titriyor. Onu itmemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Sadece beni neredeyse devirdiği için değil, aynı zamanda ekşi bir şey gibi koktuğu için de .

"Ne yapacağız biz? Sence ne istiyorlar-" diye boğuk bir sesle konuştu ve ardından kapı patlayarak açıldı.

Amanda nefesini içine çekiyor, bana karşı donup kalıyor.

İçeri girenlerin iki adam olduğunu giydikleri büyük, siyah savaş botlarından anlayabiliyorum. Odaya girip iki cesedi yere düşürdüklerinde botları takip ediyorum.

Adamlar geldikleri gibi geri dönerken cesetlerden biri inlemeye başlıyor. Kapı bir kez daha çarpıyor ve sonra bir kilidin dönme sesini duyuyorum.

"Ne oluyor lan?" Sophia soruyor, sesi gergin geliyor . "Bizi kaçırdılar!"

Amanda feryat ediyor ve tekrar hıçkırmaya başlıyor .

"Yakalandık da ne demek?" Sophia soruyor.

Ben de perişan haldeyim ama Amanda'nın bana sarılmış ağlayışını görünce onu teselli etme ihtiyacı duyuyorum. Geçici olarak sırtını sıvazlamaya başlıyorum ama söyleyecek yatıştırıcı bir sözüm yok. Birincisi, boğazım hala cehennem gibi yanıyor ve ikincisi, ona yanlış umut vermek istemiyorum .

Görebildiğim kadarıyla, bu durumda hiç umut ışığı yok. Tamamen boku yedik. Tek yapabileceğimiz hayatta kalmaya çalışmak ve tecavüze uğramaktan ya da öldürülmekten kaçınmak ve her ikisinin de olmasını

engelleyebileceğimizden emin değilim .

"Aman Tanrım, Beth. Sana ne oldu böyle?!" Sophia'nın nefesi kesildi.

Amanda ağlamayı bırakıp bana bakıyor. Sanki beni ilk kez görüyormuş gibi yeşil gözlerini yavaşça kırıştırıyor ve sonra "Evet, bok gibi görünüyorsun." diyor.

Boğazımda histerik kahkahaların yükselmeye başladığını hissediyorum ve geri yutmak zorunda kalıyorum, çünkü açıkçası gülmenin canımı çok acıtacağını biliyorum.

"Lindsey bana biber gazı sıktı," diye mırıldanıyorum ve bunu söylediğime anında pişman oluyorum.

Sophia biraz şaşkınlıkla, "Siktir," der ve sonra başını sallar. "Tabii ki yaptı."

"Neden sana biber gazı sıktı?" Amanda soruyor, kaşlarının arasında bir şaşkınlık kırılgılığı beliriyor.

Yavaş ama emin adımlarla, görüşüm bana geri dönüyor ve nefes almak giderek daha kolay hale geliyor.

Sadece ona bakıyorum. Ona bunun bir kaza olduğunu, Lindsey'nin spreyi bilerek bana sıkmadığını söyleyebilirdim ama bu soru, cevaplamak için çekeceğim acıya değmezdi.

Sophia bir süre sonra benim yerime cevap vererek, "Eminim bir kazaydı," dedi. "Kahretsin, hâlâ uyuyor. Lindsey. Hey Lindsey, uyan."

Lindsey acı çekiyormuş gibi inlemeye başlar.

"Hadi," diyor Sophia sabırsızca. "Uyan artık. Burada boka batmış durumdayız..."

"Ne..." Lindsey hıçkırığa hıçkırığa inliyor.

Kapının dışında yüksek sesle ayak sesleri duyuluyor ve ardından kilit açılıyor. Amanda irkilerek geriye sıçradı ve yanımda titremeye başladı .

Başımı kaldırıyorum ve kapı içeri girerken ona odaklanıyorum. Siyahlar giymiş üç adam içeri giriyor ve sonra Sophia'yı yanımda hissediyorum.

Amanda hemen "Hayır," diye hıçkırmaya başlar.

"Sus," diye fısıldadığını duyuyorum Sophia'nın. "Sakin ol."

Üçümüz sanki bir şekilde birbirimizi koruyabilecekmişiz gibi birbirimize kenetlendik. Birlikten kuvvet doğar. Birbirimize kenetlenirsek belki bundan kurtulabiliriz.

Bakışlarımı üç adamın yüzünde gezdiriyor, kötü saç kesimlerini ve sırttan dudaklarını inceliyorum.

"Ne oluyor lan? Sen de kimsin?" Lindsey haklı bir öfkeyle soruyor.

"Sus," diye fısıldıyor Sophia daha sert bir sesle.

Lindsey ona nefret dolu bir bakış fırlatıyor ve titreyerek ayağa kalkıyor. Eteğini aşağı çekerken, adamlardan birinin kıkırdamaya başladığını fark ediyorum. Acaba kızın eteğini ilk kaldıran o muydu?

"Bakalım bana ne getirdin, Sasha," diyor yumuşak, boğuk, Rus bir ses koridorda. Ne olduğunu bilmiyorum ama bu seste tüylerimi diken diken eden bir şey var.

Dördüncü bir adam odaya giriyor ama diğer üçünün aksine siyah savaş kıyafetleri değil, pahalı bir takım elbise giymiş. Onu hemen burada tüm gücü elinde tutan adam olarak tanıdım. Bu tür adamların etrafında büyüdüm, hayatım boyunca etrafım onlarla çevriliydi. Bu sadece giyim tarzından değil, kömür grisi takım elbisesi kusursuz, aynı zamanda duruşundan ve hakimiyetinden de anlaşılıyor.

Odadaki diğer üç adam daha iri yarı ve belli ki daha güçlüler, ama bu adamı izleyişlerine bakılırsa, onun her şeye gücü yeten bir dev olduğunu düşünebilirsiniz.

Az önceki Rus ses, "Bu kızlar için hiçbir övgü alamam," diyor ve adamın kendisi kapıda beliriyor.

"Oh?" Bay Smooth kara kaşlarını kaldırırken ilgiyle soruyor. Bize bakıyor, karanlık gözleri yavaşça Amanda, Sophia ve sonra benim üzerimde geziniyor.

Bana geldiğinde, biraz şaşırmış görünüyor.

"Sen de kimsin lan?" Lindsey, adamın dikkatini çekerek öne doğru yürürken oldukça öfkeli.

Bay Smooth'un başı ona doğru döner.

"Kimsin lan sen?" Cevap vermeyince Lindsey tekrarlar.

Koyu renk gözleri eğlenceyle parlıyor ve ona vahşi bir sırıtışla bakıyor. "Ben senin yeni efendimim."

"Efendim?" Lindsey kekeliyor ve Sophia'nın yanında duruyor. "Efendim?" diye tekrarlıyor ve bize "*bu adama inanabiliyor musunuz?*" der gibi bakıyor.

Bay Smooth'un yüzündeki eğlence kaybolur.

Lindsey başını sallıyor ve yeni '*efendimiz*' ona odaklanıyor gibi görünüyor.

Artık onun tüm dikkati onda.

Onu izleme şekli bana bir avcının saldırmadan önce avını izlemesini hatırlatıyor ve Lindsey'nin bunun olduğuna dair hiçbir fikri yok. O kadar öfkeli, o kadar hakarete uğramış ve öfke dolu ki, adamın verdiği uyarıları göremiyor.

"Kim olduğumu biliyor musun? Babamın kim olduğunu biliyor

musun?" diye soruyor, sesi her geçen saniye daha da yükseliyor ve tizleşiyor.

"Kapa çeneni Lindsey," diye fısıldayarak uyardığını duyuyorum Sophia'nın. Benim gördüğümü o da görüyor olmalı.

Bu adamların, kim olduğumuzu umursamadıklarını hissediyorum. Umurlarında olsaydı, bizi otoparktan kaçırmazlardı.

Bay Smooth odaya bir adım daha atarak, "Hayır, kim olduğunuzu bilmiyorum," dedi.

Başını yana eğiyor ve yüzünde açık, ilgili bir ifade var ama gözlerinde soğuk bir şeylerin kıpırdadığını görebiliyorum. "Neden bana söylemiyorsun?"

Hayır, Lindsey'i zihinsel olarak zorluyorum. Ona söyleme, lütfen. Neden burada olduğumuzu ya da bu adamların bizden ne istediğini bilmiyorum ama içimde güçlü ailelerden geldiğimizi öğrenmekten hoşlanmayacaklarına dair korkunç bir his var. Muhtemelen birilerinin bizi kurtarmasını beklerken bu işe devam etsek daha iyi olacak.

Ve biri bizi kurtaracak, biliyorum. Birileri olanları görmüş olmalı... Görmüş olmalılar. Ve ailelerimiz bunu öğrendiğinde, bizi bulacaklar. Bizi geri almak için hiçbir masraftan kaçınmayacaklar.

Bu adamların kiminle uğraştıklarını bilmemeleri daha iyi. Lindsey gözlerini kısar ve onun gözlerindeki uyarıyı görmemiş olmalıdır, Çünkü dudakları zevk ve küçümseme karışımıyla bükülüyor. "Ben Lindsey Hawthorne ve babam Michael Hawthorn, Hawthorne Emlakçılık'taki gibi. Bir şey çağrıştırdı mı?"

Bay Smooth yavaşça başını sallıyor ve sanki bu yeni bilgiyi öğrenmekten memnun değilmiş gibi kaşlarını çatıyor. "Evet, adını duymuştum."

Lindsey'nin gözleri parlıyor ve neredeyse heyecanlı görünüyor, "O zaman beni kaçırdığın için başının belada olduğunu biliyorsun. Babam yaparsa şanslı olacaksın - "

Gürültülü bir patlama sesi kulaklarımı tırmaladı ve Lindsey yere düştü. Düşüşünü durdurmaya çalışmıyor.

Kolları dışarı çıkmıyor.

Bir gümbürtüyle yere düşer.

Silahın görüldüğünü bile görmedim. Her şey çok hızlı gelişti ve ben Lindsey'e zihinsel olarak yalvarmakla o kadar meşguldüm ki diğer adamlara dikkatimi veremedim.

Yanımda Amanda çılglık atıyor. Sophia bön bön bakıyor.

Bay Smooth'a, sonra da elinde silah olan yanındaki adama bakıyorum.
Rus aksanlı adama.

Lindsey'e bakıyorum.

Bu az önce mi oldu? Soğuk bir şok dalgası üzerime çökerken merak ediyorum.

Lindsey'nin mavi gözleri cansız bir şekilde tavana bakıyor, ama ben sadece
ona bakıyor, göz kırpmasını bekliyor ve onu zorluyordu.

Kalk, Lindsey, kalk.

Ama o hareket etmiyor.

Ne seğiriyor ne de göz
kırpmıyor. Sadece bakmaya
devam ediyor.

Az önce gözlerinde olan ışık titreyerek söndü. Bir şekilde gözleri karardı
ve boşaldı.

Beyaz sarı saçlarını lekeleyen koyu bir kan gölü etrafına yayılmaya
başlar.

Sonra gördüm, silah sesi. Alnındaki deliği. Ve fark ettim.

Az önce olanlar sonunda kafama dank etti.

Kendimi durduramıyorum, çılgılık atıyorum.

"Lindsey öldü, aman Tanrım," diye mırıldanıyor Sophia yanımda. "Onu
öldürdü, onu öldürdü!"

Bay Smooth bize dönüyor, sırtışı yayılıyor. "Siz üçünüz de bana ünlü
babalarınızdan bahsetmek ister misiniz?"

Amanda başını sallar, hıçkırığa hıçkırığa ağlar ve "Hayır, hayır." der.

Gözleriyle karşılaştığımda içimi bir korku dalgası kaplıyor. Aman
Tanrım, eğer babamın kim olduğunu öğrenirse öleceğim.

Tıpkı Lindsey gibi.

Bay Smooth bize uzun ve sert bir şekilde bakıyor ve ben taş kesilmiş
gibi hissediyorum. Nefes alamıyorum. Düşünemiyorum. Konuşamıyorum.
"Artık hiç *kimse değilsiniz, değil mi?* Sizler benim evcil hayvanlarımsınız."

Amanda başını aşağı yukarı sallıyor ve Sophia inliyor. Kahretsin, babası
polis şefi. Benden bile daha çok batmış durumda.

"Bunun sorumlusu kim?" Bay Smooth siyah giysili üç adama dönerek
sorar.

"Ronny," diye cevaplıyor Rus. "İlk kaçırma olayında başarısız olduktan
sonra kızları otoparktan kaçırmak onun fikriydi."

"Hayır, patron, ben-"

Silah tekrar ateş alır ve ortadaki adam yere düşer.

Diğer ikisi ürkerek sıçradı.

Siktir, s i k t i r . Bir şey düşünmekten aciz görünüyorum ama

Siktir.

Amanda'nın küçük hıçkırıkları yüksek sesli feryatlara dönüşmeye başlar.

Bay Smooth bize döndü ve emir verdi. "Kızları bekleme odasına götürün."

Siyah giysili iki adam bir an tereddüt ettikten sonra onun emrini yerine getirmek için öne atılırlar. Bize ulaşmak için ölen yoldaşlarının ve Lindsey'in etrafından dolaşmak zorundalar.

"Cesetler ne olacak?" diye soruyor silahlı Rus, iki adam bizi ileri doğru itmeye başlarken. "Onlardan nasıl kurtulmamı istersiniz?"

Bay Smooth cesetlere bakar ve arkasını döner. "Onları domuzlara yedin."

JOHNATHAN

F Kızlarımız park yerimden kayboldu. Biri benim lanet mülkümünden dört lanet kızı almaya cesaret etmiş. Mülkümün ne olduğunu bilmiyorlar mı? Kim olduğunu bilmiyorlar mı?

Ben kimim? Kimin için çalışıyorum?

Zihnim bulduğu cevaplardan hoşlanmıyor.

Kızları arazimden alan her kimse hiçbir şey bilmiyor. Mülkümün şehir için tarafsız bir bölge haline geldiğini bilmiyorlar. Kimse benim mülkümde kimseyle uğraşamaz.

Lucifer'la burası için uzun süre mücadele ettim. Burayı istemedi, hoşuna gitmedi ve şehrinde tarafsız bir bölge tutmanın maliyetini bilmemi sağladı.

Pusuya düşürülme endişesi olmadan herkesin gelip konuşabileceği tarafsız bir bölge. Benden başka kimseye ait olmayan bir yer.

Elbette Lucifer için çalışıyorum ve onun yakın çevresindenim. Ama burası o alemin dışında bir yer. Burası bana ait. Ve aptalın biri dört kızı benim mülkümünden aldı.

Onlara kadın diyeceğim ama doğru tahmin ediyorsam ergenlikten yeni çıkmışlar.

Cebimden cep telefonumu çıkarıp, aramaktan nefret ettiğim o lanet olası kişiyi arıyorum.

"Evet, Johnathan? Şimdi ne var?" Simon'ın sıkılmış sesi telefondan geliyor.

Siktiğimin titiz piçi.

"Bara gitmen gerek. Bir sorunum var."

"Senin barın, senin sorunların. Kuralları biliyorsun, Johnathan. Birinin bira soğutucuna kusması umurunda değil."

Bu onun tipik özelliği. Hiç umurunda değil. Bilmek bile istemiyor.

"Evet, hemen buraya gel. Burada birkaç çantam var ve kimliklerin üzerindeki isimler tuhaf. Yerlerini bilemiyorum ama onları tanıyorum."

"Yani reşit olmadan içki içmek her zaman olur, Johnathan. İyi geceler."

"Park alanımdan çekildiler, Simon."

"Hmmm. Dışarıda istediğinizi söylemiştiniz.... neydi o ? Herkesin elleri ama senin ellerin?"

"Simon, şu lanet isimleri dinle. Bana lanet nakliye konteyneri için borçlusun."

"Bana iki tane ver."

"Elizabeth Norton... ve Lindsey Hawthorne. Son Hawthorne'u tanıyorum - "

"On dokuz dakika içinde orada olacağım, hiçbir şeye dokunmayın. Hatta durduğunuz yerde çantaları bırakın."

Hmph, şimdi beni dinliyor. Lanet olası pislik. Az önce kimin adını verdim ben?

"Bu da ne böyle?" Beth'in kimliğine bakarken soruyorum.

Fotoğraftaki uzun, kıvılcık saçları omuzlarından aşağı dökülüyor, gülümsemesi çok garip. Ama yatak odasındaki gözleri, o lanet gözler. Bir erkeğin iradesini anında kırabilen gözler.

"Dediğimi yap! Hemen!" Hat kesiliyor ve ben park yerimde, etrafımda küçük bir insan çemberi oluşmuş bir şekilde öylece kalakalıyorum.

Etrafıma bakıp sesimi yükselttim. "Bara geri dönün ya da gidin, iki seçeneğiniz var!"

Lindsey'nin çantasını, kimliği içine geri koyduktan sonra bırakıyorum, neden bilmiyorum ama Beth'inkini elimden bırakamıyorum. Eşyalarını oyuncak ayı gibi tutmak istediğimden değil, ama gözlerinin içine bakabilmek bile bana bir sakinlik hissi veriyor. Küçük dünya parçamı ele geçirmek üzere olan lanet olası kasırgadan önce bir sakinlik hissi.

Direksiyonda Simon varken, bunun olacağını hissedebiliyorum.

Park yeri tasarım gereği karanlık. Pisliklerin buranın davetkar olduğunu düşünmesinden hoşlanmıyorum. Tek sokak lambasını yalnız bıraktım ve bu dört kıza bir şeye mal oldu.

Hayatları mı? Belki. Siktir.

Böyle beklemek beni öldürecek. Birinin bunu benim mülkümde yapmasının ötesinde neden umursamam gerektiğini bile bilmiyorum, ama Beth'in kaçırıldığı düşüncesi kalbimi soğuk ve öfkeli hale getiriyor .

Biri benden bir şey aldı.

Büyük siyah bir Escalade'in park yerime yanaşmasını izliyorum ve Simon'ın burada olduğunu bildiğim için hissettiğim tüyler ürpertici duygudan kurtulmak istiyorum.

Araç durduğum yerin yanında duruyor ve çok geçmeden bir BMW'nin ana yoldan barına doğru hızla ilerleyen tiz sesini duyuyorum.

Simon henüz aracından inmedi, bu yüzden sadece herkesi lanet bir robot ya da dünyayı ele geçirene kadar zamanını bekleyen eski bir örümcek olmadığına inandırmak için taktığı insan maskesini taktığını varsayabilirim.

Camları karartılmış siyah BMW kayarak durur ve kendi karartılmış aracıyla Simon'un yanına park eder.

James'in Escalade'e kaşlarını çatarken sinirli bir ifadeyle arabadan inişini izliyorum.

Yanımda durup mırıldandı: "Bu gece lanet olası bir randevum vardı, göt herif. İkinizin iyi bir nedeni olsa iyi olur..."

Önümüzdeki duruma bakıyor, sonra elindeki telefona bakıyor. Bir numara çevirip telefonu kafasına dayıyor. "Evet bebeğim, bu gece işe yaramayacak. Seni sonra ararım."

Simon nihayet ortaya çıkarken, homurdanarak sahneyi gözden geçirir. "Beyler."

Simon bunu söylediğinde yüzümdeki çatık kaşları hissedebiliyorum. O kadar aristokrat ki... cehennemden gelen bir mikrop fobisinden bahsetmiyorum bile.

"Bir şeyler içmek için bara gelmek ister misin?" Gülererek soruyorum.

Simon arabanın etrafında dolaşırken, "Gecemi delirerek geçirmeyi tercih ederim," diyor.

Çantaları düşürdüğüm yere bakarak, yerdeki yağlı bir lekenin yanına çömeldi ve başını yana çevirdi. "Birisi göz yaşartıcı sprey kullanmayı denemiş."

Ayağa kalkarak bana doğru yürüdü ve elini açtı. "Cüzdanı ve kimliği bana ver."

İsteksizce cüzdanı ve kimliği veriyorum ama son bir kez baktığımdan emin oluyorum. "Buranın kamera kayıtları elimde yok, Simon. Bu bir

Araştıracam. Ama bu kızlarla ve onları kaçıranlarla ilgili bulabildiğiniz her şeyi bilmek istiyorum."

Benden yana dönerek diğer çantalara doğru yürüyor ve çeşitli su birikintilerinin ve kusmuğun etrafından geniş bir adım atmaya dikkat ediyor.

Her birini kaldırarak, "Ne istediğini biliyorum Johnathan ve Lucifer'i elimizdeki meseleler hakkında çoktan bilgilendirdim." diyor.

"Bunu neden yaptın? Bu bana lanet olası konteyner gemisi bebek bakıcılığı projesinden kalan bir borç senediymiş," diye homurdanarak iki büyük adım attım.

James'in kolumu tutmadan hemen önce adımlarımı takip ettiğini hissedebiliyorum. "Geri çekil, John," diyor James sessizce.

"Ne sikim için?" Ben soruyorum.

"Çünkü patronunuz bu kızların başına gelenlerden rahatsız oldu ve sorun çıkardı. Lindsey Hawthorne, emlak kralı Michael Hawthorne'un kızı."

İsminin neden bu kadar tanıdık geldiğini şimdi anlıyorum.

Eğilip bir çanta aldı. Kimliği çekerek, "Sophia Cronin... Umarım Polis Şefi Cronin'in öz kızı değildir, ama bundan şüphem yok." der.

Hay sikeyim. Midemdeki batma hissi daha da aşağıya iniyor.

Beth Norton, soyadını biliyorum ama aklıma gelmiyor.

Simon henüz onun adını söylemediği için büyük bir şey olacağına şüphe yok.

"Amanda Brower, hmmm... Hafızamda bir isim yok. Onu kontrol etmem gerekecek."

Arabanın etrafında volta atmayı bırakıyor ve tam önümde duruyor. Başını bana doğru eğerken gözleri köşelerde kıvrılıyor. Gözlüklerinin arkasındaki o buz mavisi gözleriyle beni inceliyor. Bana mikroskop altındaki bir numuneymişim gibi bakıyor.

"Ve Beth Norton," diyorum.

"Norton gibi..." James söylemeye başladı.

"Evet, Richard Norton gibi. Senatör Richard Norton."

Oh .

Bir senatörün kızını becermek üzereydim. Bu bir ilk.

Lanet olsun, kimi kandırıyorum? Onu hala istiyorum ve yakında ölecek olan bir orospu çocuğu onu evimden aldı.

Lanet evimden lanet malımı aldılar.

Birinin eşyalarımaya dokunmasına katlanamıyorum. Adını düşündükçe soğuk bir öfke hissediyorum. Bir senatörün kızı olması umurumda bile değil.

Onu benden aldılar.

Simon'ın yüzüne doğru homurdanıyorum, "Bul onu, Simon. Bunun için sana kişisel bir iyilik yapacağım. Soru sormak yok."

"Bu teklifiniz iyi bir şey ama senatörün kızı ve Miss. Hawthorne, Lucifer ve yakın çevresi için değerlidir." "Ne diyorsan de, bul şu lanet kızı."

Cevap vermek üzereyken telefonu çalmaya başladı. Benden uzaklaşıp telefonu kulağına götürüyor. İki dakika boyunca aralıksız dinledikten sonra bana bakıyor ve kaşlarını çatıyor.

Telefonu kapatarak, "Bu saçmalığı kendinize saklayın. Polisin kızların kayıp olduğundan bile haberi yok. Yani, bu işin kendi başımıza patlamasının önüne geçebiliriz."

James'e parmaklarını şıklatır ve "Şu arabayı arkaya götür. Kişisel eşyaları ve plakaları çıkarın. Birkaç dakika içinde arabayı kaldırması için birini göndereceğim."

Simon'a sırttan James, "Lütfen." der.

Simon ona şaşkınlıkla bakarak, "Lütfen, ne?" diye sorar.

"Lütfen de Örumcek, ya da kendin hareket ettirebilirsin. Lucifer beni bu işe çağırdı, lütfen diyebilirsin."

Simon'ın yüzü tamamen pürüzsüzleşir. Kaşlarını çatmıyor, gülümsemiyor, soğuk gözleri dışında hiçbir şey söylemiyor: "Lütfen James, şu lanet arabayı hemen çek."

James kıs kıs gülererek başını sallar. "Tabii, anahtarlar kimde?"

Omuzlarımı silkerek arabaya doğru ilerliyorum ve etrafa bakmaya başlıyorum.

"Onları çantalara koydun mu, Simon?"

"Hayır," diyor kırpılmış bir ses tonuyla orada dururken. James onunla sevişmeye başladığından beri kılını bile kıpırdatmadı. Sanırım *lütfen* demek beyindeki tüm o bilgisayar parçalarını kırmış olabilir.

"Bu bir fırsat saldırısı mıydı yoksa planlı mıydı Simon?" Telefonumun el fenerini açarken soruyorum.

Kendini sallayan Simon, "Bunun planlı olduğundan şüpheliyim. Bu kızlar asla böyle bir çöplükte olmamalıydı."

James *çöplük* kelimesini duyunca bana baktı. "Barına çöplük demesine izin mi vereceksin?"

"İşaretten çok uzak değil. Yine de ben ona batakhane demeyi tercih ederim." Bu düşünceye kaşlarını çatarak Simon'a bakıyorum. "Biliyor musun, birkaçı burada olmak konusunda oldukça gergindi. Özellikle Beth ilk başta öyleydi. Bunun onlar için normalin tamamen dışında olduğu hissine kapıldım."

"Uzun süre kaldılar mı?"

"Yaklaşık iki saat. Müdavimlerden başka kimse gelmedi. Biri gelip dışarıdaki arabayı sorana kadar yarım yamalak arabalardan falan bahsedilmedi."

"Burada bırakılan arabayı ya da kayıp insanları gizleyemeyeceğiz. Ama şansımız yaver giderse, kızların kayıp olduğu haberlere çıkana kadar kimse onların kim olduğunu anlayamayacak."

"Fidye mi düşünüyorsun?" diye sordum. Bana pek olası görünmüyor. Eğer bu bir fidye işiyse, neden hepsini alsınlar ki? Ve neden ön taraftan çıktıklarından emin olmak için barın içinde biri olmasın? Onları göz önünde tutacak biri.

?

"Hayır. Önümüzdeki sahneye uymazdı."

James anahtarları bir arabanın altından alırken, "Anahtarları aldım," diyor. "Buraya kadar gelebildilerse büyük bir itiş kakış olmuş. Eklemek gerekirse, eğer profesyonel bir iş olsaydı, bu Lexus'u alırlardı ya da en azından buradan saklardı."

"Burada bırakmışlarsa özensiz davranmışlar. Kapılar açık, itiş kakış izleri var," diyor Simon etrafımıza bakarken.

"Özensiz..." Bütün bunlarla ilgili bir şeyler kafamda bir şeyler çağrıştırıyor ama bağlantı henüz yok. Bağlantıların geldiğini hissedebiliyorum ama bir parça bilgi eksik.

Simon, "Nereye gittiklerini bilmemiz gerekiyor," diyor.

"Evet, ve bahse girerim fidye notu göndermeyecekler.

."

Simon bana bakarak başını sallıyor. "Sen ve James dinlenin. Sonra da karşınıza çıkabilecek her şeye hazır olun. Kancalarımı buradaki trafik ışıklarına takacağım ve bir şey tespit edip edemeyeceğime bakacağım."

Beth

Bizi itip kakarak koridorlarda sürüklerken siyah kıyafetli adamlardan biri
"Kes şu ağlamayı!" diye bağıyor.

Bir dizi karanlık merdivenden aşığı iniyoruz ve ışık değişimiyle m¼cadele ederken neredeyse iki kez d¼ř¼yorum. Sophia'nın kolumdaki tutuşu beni tamamen yok olmaktan alıkoyan tek şey.

Merdivenlerin dibine ulaştığımızda, kapılarla kaplı başka bir karanlık koridora y¼nlendirildik ve ¼¼¼nc¼s¼ne kadar y¼r¼d¼k. Kapının kilidi a¼ıldı, itildik ve sonra i¼eri itildik .

İki adamdan birinin mırıldandığını duydum, "Lanet olası değersiz s¼rt¼kler." Sonra kapı arkamızdan ¼arpıyor ve bir kez daha i¼eride kilitli kalıyoruz.

Kapana kısılmış.

Amanda dizlerinin ¼zerine ¼¼kmeden ¼nce ¼¼¼m¼z bir s¼re kaldığımız yerde ¼ylece durduk.

"¼leceęiz, ¼leceęiz" diye tekrarlayıp duruyor ve ben onu nasıl teselli edeceğimi bilemiyorum.

Ne kadar s¼re ¼ylece durduğumu, Amanda'nın ağlamasını dinlediğimi ve beklediğimi bilmiyorum. Kapının tekrar a¼ılmasını ve adamların yeniden ortaya ¼ıkmasını bekliyorum.

Gelip bize kim olduğumuzu bildiklerini s¼ylemelerini bekliyorum. Babalarımızı tanıyorlar.

G¼zlerimizin arasına bir kurşun s¼kmalarını bekliyorum.

Kulaklarım hala silah seslerinden dolayı ¼ınlıyor ve Sophia'nın benimle konuştuğunu fark etmem uzun zaman alıyor.

"Sence bizden ne istiyorlar?" Sophia bana bakarak tekrarlıyor.

Y¼z¼ kıpkırmızı, lekeli ve makyajında g¼zyařı izleri var.

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyorum, ama i¼imden bildiğimi d¼ř¼n¼yorum .

Sadece y¼ksek sesle s¼ylemek istemiyorum.

Korkularımı dile getirmek ve onlara hayat vermek istemiyorum.

"Ne yapacağız biz?" Amanda hı¼kırarak ağlıyor ve tamamen yıkılıyor.

"Lindsey'i ¼ld¼rd¼ler!"

Boğazım d¼ę¼mleniyor ve g¼zlerimden taze yaşlar akıyor. Lindsey ¼ld¼, ger¼ekten ¼ld¼ ve bir par¼am ¼¼kmek, Amanda gibi yıkılmak istiyor. Ama bundan kurtulmak isteyen başka bir yanım daha var.

Hayatta kalmak isteyen.

Elimin tersiyle y¼z¼m¼ silerek odaya bir adım daha atıyorum ve neyle ¼alıřmamız gerektiğine bakıyorum.

Duvarlar betondan yapılmış gibi g¼r¼n¼yor ve pencere yok. Bir bodrumda olmalıyız. Yerde ¼ıplak bir ikiz yatak, bir kova... lanet olası bir kova... ve bir galon su s¼rahisini var.

"Ne yapacağız?!" Amanda histerik bir şekilde ağlayarak tekrarlıyor.

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve Sophia da beni takip ediyor.

Amanda'yı kendime çekerek sarıldım, kendi hıçkırıklarına, kendi çaresizliğime karşı koydum ve fısıldadım, "Bekliyoruz."

ZAMAN AKIP GIDIYOR. Saatler geçiyor olmalı. Sophia ve ben Amanda'ya biraz su içirmeyi başarıyoruz, sonra da suyun bir kısmını yüzümü yıkamak için kullanıyorum. Bir süre sonra Amanda küçük bir topun içine kıvrılıyor ve yatağın üzerinde uyuyakalıyor.

Uykusunda bile inliyor ve ağlıyor.

Sophia ve ben yerde, duvara dayalı, yan yana oturuyoruz.

"Biliyor musun," diyor, bakışları çok uzaklarda. "Babamın son zamanlarda kaybolma olaylarının arttığından bahsettiğini duydum."

"Oh?" Ona bakarak soruyorum.

Başını salladı ve bana bakmadan önce sarı buklelerinden birini kulağının arkasına sıkıştırdı. "Evet, ama kaybolanların çoğu üniversiteli kızlardı. Beni daha dikkatli olmam ve hava karardıktan sonra kampüsten uzak durmam konusunda uyardı..." Başını sallıyor ve az önce kulağının arkasına sıkıştırdığı buklesi ortaya çıkıyor. "Beni her zaman bir tehlikeye karşı uyarırdı, bu yüzden onu ciddiye almadım."

"Kampüste kaçırılmadık," diyorum sessizce ve gözlerimi kaçıyorum. İçime güçlü bir utanç dalgası çarpıyor .

"Evet, ama - "

"Bu senin hatan değil Sophia," diyorum, boğazım kelimelerin çıkmasını engellemek için onları sıkmak istiyor. "Bu benim suçum."

Bana dönerek "Bu nasıl senin hatan oluyor?" diye soruyor.

"Ben olmasaydım, evde kalsaydım, en başta o batakhane de olmazdık," diyorum ve başımı öne eğiyorum. "Amanda ve Lindsey orada olmak bile istemediler." Boğulmaya başlıyorum ve gözlerim yaşıyor. "Lindsey ayrılmak istedi... eğer daha önce ayrılmış olsaydık..."

Sophia'nın kolları bana sarılıyor ve ben zayıfladığımı hissediyorum. Kendime acımakla ve kendimden nefret etmekle dolduğumu hissediyorum.

"Bu senin hatan değil. *Değil*, Beth. Lindsey'nin kafasına silah doğrultan sen değildin..."

Lindsey'nin yere yığıldığı anı zihnimde canlanıyor. Donuk, cansız gözleri. Saçlarını kızıla boyayan kan ...

Başımı ileri geri sallıyor, ağzımdan kaçan gözyaşları ve hıçkırıklara karşı kaybedilmiş bir savaş veriyorum.

"Ülkenin en tehlikeli şehrinde yaşıyoruz," diye mırıldanıyor Sophia elini sırtımda daireler çizerek gezdirirken. "Bu adamlar... bu adamlar suçlu. Ve bunun bedelini ödeyecekler."

"Ama bu Lindsey'i geri getirmeyecek," diye ürperiyorum.

"Hayır, bu Lindsey'i geri getirmeyecek," diye gönülsüzce kabul etti. Birbirimize sarıldık ve birkaç dakika ağladık.

Hıçkırıklarımız gücünü yitirip gözyaşlarımız kurumaya başladığında arkasına yaslanıp gözlerini sildi ve şöyle dedi: "Biliyorsun, Lindsey bazen kaltağın teki olabiliyor ama ölmeyi hak etmedi."

Başımı onaylarcasına salladım ve yarı hıçkırık, yarı kahkahayla, "Gerçek bir sürtük olabilirdi, ama aynı zamanda pek çok harika anı da vardı." dedim.

"Evet, bana sataştığı için Tommy Baron'un iç çamaşırını kulaklarına kadar çektiği zamanki gibi," diye burnundan soluyor.

Biraz güldüm. "Evet, bunu hatırlıyorum. Bayan Wilson onları kesmek zorunda kaldı ve haftanın geri kalanında komik bir şekilde yürüdü."

"Ya da o zaman-" diye başladı ama durdu, ikimiz de kapının kilidinin tıkırdadığını duyunca gözleri büyüdü.

İkimiz de ayağa fırlıyoruz ve arka duvarın köşesine basarak geriye doğru yürüyoruz.

Kapı açılır ve siyah giysili fedailerden biri odaya girer.

Bize baktı, sonra Amanda'ya baktı.

Kahretsin, onu orada korumasız bir şekilde yatarken bıraktık. Amanda'ya doğru bir adım atıyor ve ben çığlık atarak öne atılıyorum. "Ona dokunma!"

Bana pis bir bakış fırlatıyor ve beni görmezden gelerek Amanda'ya dönüyor. Yatağa doğru yürüyor ve sanki onu kaldıracakmış gibi eğilmeye başlıyor, ben de ona doğru koşuyorum.

Ona dokunmasına izin veremem, yapamam.

Onu itmeye çalışıyorum ama yerinden kıvıldamıyor. Bir ton ağırlığında ve sanki bir binayı itmeye çalışmışım gibi hissediyorum.

Hırlayarak bana doğru döndü ve beni iterek kış üstü yere düşürdü. "Geri çekil, sürtük."

Siyahlar içindeki ikinci haydut odaya girer ve kapının yanında bekler. İlk adam tekrar eğilir, Amanda'yı yakalar ve yukarı kaldırır.

"Beth, yapma," diye mırıldanıyor Sophia sessizce, arkamdan yaklaşıarak. Elini omzumda hissediyorum, öfkeyle soluyup adamın odadan çıkışını izlerken beni nazikçe dizginliyor.

Amanda irkilerek uyanır ve kendisini taşıyan adamla boğuşmaya başlar. "Bırak beni, lütfen!"

"Kavga etmeyi bırak," diye homurdanıyor serseri, onu kollarının arasında döndürürken. "Yoksa sonun arkadaşın gibi olur... gözlerinin arasında bir kurşunla."

Bu uyarı Amanda'nın tüm havasını emmiş gibi görünüyor. Onun kollarına yığılıp ağlamasını çaresizce izliyorum.

"Aynı şey sizin için de geçerli," diyor kapıdaki adam Sophia ve bana bakarken. "Bizimle dövüşürseniz, ölürsünüz."

Amanda'yı taşıyan adam odadan çıkar ve kapı arkasından çarpılır.

Kilidin yerine oturduğunu duyduğumda, yeni bir gözyaşına boğuldum.

Kendimi hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

JOHNATHAN

"J Ohnathan, daha fazla bilgim var. Sen ve James'in mümkün olan en kısa sürede ofisimde olmanızı istiyorum. Lucifer da bizimle olacak, o yüzden acele edin," diyor Simon o telaşsız sesiyle

Onunla her zaman tonlar eşittir. Günün hangi saati olursa olsun, sesi her zaman sinir bozucu derecede sakın çıkar.

"Anladım," diye homurdanarak komodininin üzerindeki saate bakıyorum. Saat sabahın üçü.

Bağlantıyı kesmeye çalışarak pencereye bakıyorum. Dışarısı gecenin karanlığı. Bana sorarsanız, Örümcek'in en sevdiği zaman.

James'i arıyorum, cevap verdiğinde sesi sinirli geliyor. "Sen ve senin lanet olası sorunların. Yemin ederim."

"Sana da günaydın, tatlım." İyi bir ruh hali içinde .

"Berbat bir zamanlamanız var..." diyor ve arka planda bir kadının uykulu sesini duyuyorum, neler olduğunu soruyor.

"Simon'ın ofisine git. Lucifer da orada olacak."

"Lanet olsun. Simon ne zaman büyük adamın dikkatine ihtiyacımız olduğunu anladı?"

"Bahisler yükseldiğinde. Polis şefinin kızı, senatörün kızı, emlak kralının kızı ve bir moda kraliçesinin sevgili kızı. Hepsi para ve güç sahibi aileler."

Bağlantıyı kesmeden önce "Orada görüşürüz," diyor.

Kot pantolonumu yerden alıp ayağa kalkıyorum ve üzerime geçiriyorum. Bunlar şu anda sahip olduğum en az kirli olanlar, ya da en temizi demeliyim. Mutfağa girip tezgahdan anahtarlarımı alıyorum.

Uzun bir gün olacak; bunu görebiliyorum.

Şu anda gecenin karanlığında hava biraz daha serin ama parmaklarımı üzerinde gezdirirken 1956 model Harley Davidson panhead'imin soğuk metali nasırlı ellerime iyi geliyor.

"Üşüdüğünü biliyorum bebeğim, hadi seni sıcacık yapalım," diye mırıldanıyorum.

Birkaç dakika boyunca gürlemesine izin verdiğimde gürültülü gümbürtü gece havasını dolduruyor. Ne zaman arkama yaslanıp şu anda yaşadığım hissin tadını çıkarma şansım olacak bilmiyorum. Etrafımdaki dünyanın hissettirdiklerinden, işlerin zorlaşmak üzere olduğu izlenimini ediniyorum.

"NE GIYIYORSUN LAN SEN?" Simon tıslıyor ve uzun zamandır ilk kez mutlu olduğum yere ulaşıyorum .

Sakinliğini ondan aldım.

Ofisine girdiğimde herif bana çok kızgın görünüyordu.

Simon'ın masasının yanındaki sandalyelerden birine doğru yürürken Andrew'u burada görmek beni şaşırttı.

"Burada ne halt ediyorsun?" Andrew'un omzunu tokatlarken sordum.

Andrew gözlerini ovuşturarak homurdandı, "Biliyorsam ne olayım. Sanırım bu senin boktan gösterin."

"Eğer oturmaya cesaret edersen..." Simon soğuk bir sesle bana şöyle dedi.

"Beyler," diyor Lucifer odaya girerken. Sanki tatile çıkmış gibi görünüyor. Tamamen rahatlamış ve saatin sabahın üç buçuğu olduğuna dair en ufak bir belirti göstermiyor.

Simon Lucifer'a gerçek adıyla hitap ederek, "Matthew," diyor.

"Patron," diyorum.

James onun hemen arkasından gider, bir sandalyeye yönelir ve içine yığılır.

"Hepimiz yerimize oturalım ve başlayalım," diyor Lucifer.

Simon'ın yüzüne doğru sırtarak kendimi onun pelüş ofis koltuğuna bırakıyorum ve o mükemmel, rahat yeri bulana kadar etrafta dolanıyorum.

Simon önce Lucifer'a, sonra da bana bakarken gözleri alev alev yanıyor. Boynundaki küçük bir damarın öne çıkmaya başladığını görebiliyorum.

Sanırım o titiz piç felç geçirmek üzere.

"Johnathan," diye başlıyor Lucifer karşımızdaki sandalyeye otururken. "Şehrimizin köşelerini karartan kirli bir dünyanın içine düşmüş gibi görünüyorsun.

."

Gözlerimi kaldırarak, "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Simon devralıyor. "Bu benim alışık olduğumdan daha fazla spekülasyon olsa da, şehrin sizin bölgenizi çevreleyen CCTV görüntülerini elde edebildim. Çevredeki trafik ışığı kameralarından, kızları barınızdan kimin aldığını daha iyi anladım."

Ekranını çevirerek, barıma giden yol boyunca ilerleyen beyaz bir minibüsün videosunu gösteriyor. Görüntüler değişiyor ve ardından aynı minibüsü yaklaşık çeyrek mil ötedeki ışıklarda gösteriyor. Barım, eski, kapanmış sanayi tesislerinden başka hiçbir şeyin bulunmadığı uzun bir yol üzerinde.

"Bu minibüs bana verdiğiniz zaman aralıklarında caddede seyrediyordu. Bu süre zarfında barınızın önünde duran bir kamyonet dışında başka hiçbir araç gelmedi."

Kamyonetin videosuna bakıyorum. "Onun adı Jack. Bu işte onun parmağı yok."

"Katılıyorum," diyor Simon .

"Ee, ne oldu lan?" Andrew tekrar esneyerek soruyor. "Kızlar bu sabah futbol antrenmanı için beni erkenden kaldırdılar. Etli kısımları duyalım."

Simon ve ben üç gece önce barda olanları hızlıca özetliyoruz. Benim bakış açımdan başlıyoruz, sonra Simon beyaz minibüse geri dönüyor.

"İşte hikâyenin ilginç kısmı," diye gülümsüyor Simon. "Yuri'den aldığın bilgiler, üzerinde çalıştığımız Rus bulmacasına parçalar ekledi, ama beyaz minibüs, bulmacanın şekillenmekte olduğunu bilmediğimiz bir köşesini daha ekledi."

Lucifer, "Şehrimde bir köle müzayedesini yapacaklarını nasıl bilemedik?" diye sorar.

Kaşlarını kaldırarak Andrew ve James'e bakıyorum. Bu hepimiz için yeni bir haber ve Simon'ın yüzündeki acı dolu ifadeden, vermek üzere olduğu cevaptan pek de memnun olmadığını anlıyorum.

"Bu yüzen bir pazar. Bunu Avrupa'da geçen yüzyıldan beri yapıyorlar. Mallarını şehirden şehre taşıyorlar. Mallarını genellikle müzayede yapmayı planladıkları şehirlerden alıyorlar. Teslim almaları bir ay öncesinden başlayıp birkaç güne kadar sürüyor. Bu, aranan malların akınına bağlıdır."

"Ne satıyorlar?" James soruyor.

"Kadınlar ve çocuklar. Asla erkekler değil. Kadınlar üç yaşından otuz yaşına kadar değişir. Erkek çocuklar on bir yaşından büyük değil."

James yeşile dönmüş gibi görünüyor. Ailemizin en yeni üyesi değil ama yeraltı suç dünyasının farklı bir tarafından geliyor. Daha önce çok yetenekli bir hırsız olarak çalışmış. Keskin nişancı silahı kullanma yeteneğinin nereden geldiğinden emin değilim ama her iki iş için de güvendiğim tek kişi o. Bana sorarsanız, bir mil mesafe ve bir tüfekte sivil olmak için fazla iyi. Ama hayatın böyle boktan taraflarıyla hiç uğraşmadı. Bu gibi şeyler genellikle onun ailesinin işinde ortaya çıkmaz.

Boynumu daire şeklinde döndürürken, iki kez yüksek sesle tıkladığını duyuyorum. "Yani satmadıklarını bir sonraki şehre mi götürüyorlar?"

"Evet. Kaynaklarıma göre, bir bölgeye birkaç gün önceden hareket ediyorlar. Ya Ruslar ya da yerel ekip, günler ya da haftalar öncesinden teslim almayı hedefliyor. Görebildiğim kadarıyla mümkünse her şey önceden planlanıyor. Bölgenin yerel patronuyla zaman geçiriyorlar ve ardından güzel bir nakit teşvik bırakıyorlar. Bazen, özellikle iyi iş çıkarmışlarsa, aynı şehre geri dönüyorlar."

"Buraya geldiklerini neden şimdi duyuyoruz Simon?" Lucifer ben söyleyemeden soruyor.

"Çünkü Ruslar yeniden huzursuzlanmaya başladı. Daha önce sahip oldukları para akışı azalıyor. Alexei Rastov seçeneklerini genişletmeye çalışıyor. Benim düşüncem, şehrimizde köle müzayedelerini yasaklayan kurallarımızı bilmediği ya da umursamadığı yönünde."

Simon'a başımı sallayarak, "Kartlarını bir öncekine göre göğsüne daha yakın tutuyor. O Rusya'dan gelen yeni patron dalgası. Artık eski, güvenilir ayı yok."

"Kesinlikle. Cepheye bir devrim getirdi. Suç girişimlerinin en yeni yöntemleriyle bağlantı kurdu. Siber savaş, yatırım terörizmi. Aklınıza n e g e l i r s e , denemeye hazır. Ama o değil

eski kanıtlanmış yöntemleri de durdurdu. Doğru bedenin köleliği güçlü bir para akışı getirir."

"Peki, ne biliyoruz?" Ben soruyorum.

"Minibüs kısa bir mesafe için uzun bir rota çizdi. Daha fazla kız kaçırmayı mı umuyorlardı yoksa takip edilmekten mi endişe ediyorlardı, ikisi de mümkün görünüyor. Sonunda şehirdeki sanayi tesislerine doğru yol aldılar. Anladığım kadarıyla, kullanılmayan depolarından birini açık artırma yeri yapmışlar."

Sabahın köründe burada olmamızın sebebi bu. Sikeyim. Ve lanet olsun. Kızımı kaçırdılar ve onu en yüksek teklifi verene satmaya çalışacaklar.

Tanrı aşkına, aklım ne zaman onun *benim* kızım olduğuna döndü?

Düşüncelerimden arınmak için kafamı sallayarak, "Bu nasıl bir tuzak?" diye soruyorum. "Kaynaklarımın söylediğine göre kullandıkları birkaç yöntem var. Ve

İnanın bana, açık artırmalar hakkında bilgi almak çok zor oldu. Sıkıştırmak ve rüşvet vermek kolay olmadı. Anladığım kadarıyla, müzayedelerine kimlerin geleceği konusunda çok seçici davranıyorlar ve kimin satın alacağı konusunda çok seçici davranıyorlar."

Bu muhtemelen benim için kötü haber.

"Operasyonları bazı açılardan basit. Mallarının reklamını yapmak için web sitelerini kullanıyorlar, ancak bu, çoğu hükümet veri tabanına rakip olan şifrelemeyi kullanan bir darknet sitesi."

Lucifer gülerek, "Yani içine girmek kolay oldu mu?" diye sorar.

Simon hafifçe yüzünü buruşturur. "Belki de bunu yeniden ifade etmeliyim. Şifreleyeceğim veri tabanlarına rakip oldular. Bu hiç de kolay olmadı."

"Oradan, mallarının resimlerini gösteriyorlar, özel ayrıntılarla bir tür ne var ne yok. Malların bakire olup olmadığı. Geçmişlerinin ne olduğu. Kaçırdıkları kadınların bazıları yüksek eğitilmiş. Siyaset bilimi mezunları, kimya mühendisliği mezunları, bilgisayar veri tabanı mimarları. Her zaman sıradan serserileri seçmiyorlar."

"Bu kadınları bilerek mi kaçırdıklarını düşünüyoruz?" James soruyor. Simon'ın ofisinin arka duvarındaki beyaz tahtaya bakıyor.

Kaçırılan kadınların dört fotoğrafı var. Beth en önde. Sonraki üçü önem sırasına göre, sanırım, ama her birinin fotoğrafının yanında kırmızı bir soru işareti var .

"Şüpheli. Henüz eyaletlerde daha yüksek profilli kaçırma olaylarına başlamadılar."

"Ne demek istiyorsun?"

"Avrupa'da, Güney Afrika'da ve Orta Doğu'da yüksek profilli kapmalar yaptılar. Geçen yıl Miss World yarışmasında ikinci ve üçüncü olan kadınları hatırlıyor musunuz?" Simon faresi ve klavyesiyle hızlıca bir şeyler yaparken soruyor.

Ekranında iki güzel kadının resimleri belirir.

Beynimin arkasında kaşınan bir nokta var ama Andrew "Evet, turda kayboldular" diyene kadar o iki kadını daha önce nerede gördüğümü hatırlayamıyorum. Trablus'ta bir yerde, değil mi?"

"Doğru," diyor Simon .

"Vay canına," dedim. "Bu çok cesurca."

"Onlara göre öyle değil. Bir müşterinin sadece yöneticinin kullanabileceği bir liste oluşturabileceği özel bir istek listesi bölümü var. Anladığım kadarıyla orada müşteriler belirli bir kadın tipi isteyebiliyorlar. Ya da belirli bir kadın."

"Hmmm," diyor Lucifer ve kıkırdamadan edemiyorum. Şu anda dolar işaretleri ve güç görüyor, bunu garanti edebilirim. Böyle bir şeyi ele geçirmek için mi, yoksa bilgiyi satmak için mi, hiçbir fikrim yok.

Başımı sallayarak bu iş kolunun ne kadar sofistike hale geldiği hakkında bir fikir edinmeye başlıyorum ve Lucifer'in soğuk, hesapçı gözlerinde böyle bir şeyin sahip olduğu yeteneklerin tamamen farkında olduğunu görebiliyorum.

"Bu soru işaretleri de neyin nesi?" diye sordum.

"Bu sabah itibariyle üç yeni kızı listelediler." "Ama dördü kayboldu."

"Dört tanesi kayboldu," diye onaylıyor Simon. "Bu hepsini satacakları ya da satabilecekleri anlamına gelmiyor."

Yeni bir mide bulantısı dalgası beni vurdu. Beth.

"İkisini bakire olarak listelemişler ve birini de... nasıl ifade etmişler? Sanırım ruhlu. Henüz fotoğraf yok."

Bakireler. Lanet olsun. Fiyatları astronomik olacak . "Kayıp kızlardan haber var mı?" Lucifer soruyor.

"Henüz halka açık bir şey yok. Gerçi duyduğuma göre Emniyet Müdürü bir duyuru yapmak istiyormuş. Polis Şefi, Senatör Norton'un etrafından dolaşmaya çalışarak ciddi dalgalar yaratıyor, ancak Norton onu sıkı bir şekilde kilitledi

."

"Ne sikim için?" James soruyor, kuşkusu açıkça belli oluyor. "Neden onları süt kutularına koymuyorsunuz ki?"

"Çünkü Norton'un yürütmesi gereken bir kampanya var. Bu Kasım ayında tekrar aday olacak ve çok büyük hedefleri var. Alt kadrosunun ağzından, önümüzdeki on iki yıl içinde Oval Ofis'e çıkma hayalleri var."

"O sahtekâr piç mi?" Lucifer bu düşünceyle alay ediyor ama bunun onu şaşırtmadığını görebiliyorum .

"Evet ve kötü yansıyabilecek ya da kontrol eksikliği gösterebilecek hiçbir şey kamuoyuna açıklanmıyor. Ve kızına davranış biçimiyle, en iyi babalardan biri olmadığı pekala sızdırılabilir. Güvenlik görevlilerinin bile onun demir yumruklu yöntemlerini fısıldadıkları duyulmuştur."

Mantıklı. Beth ve kızlar şehirde bir gece geçirmek için dışarı çıkmışlar. Bahse girerim, bazı yarı ünlüler şehir merkezini ziyaret ettiğinde ortaya çıkabilecek ilgi odağı olmak istememişlerdir.

"Yani, halka açıklandığında kayıplar..." Yüksek sesle düşünmeye başladım. "Ruslar zaten bilmiyorsa, ya büyük isimler oldukları göz ardı edilecek ya da ortalık karışacak. Ama muhtemelen zaten biliyorlar... belki de bu yüzden sadece üç tanesi satılıyor?"

"Neden sadece üç kız listeledikleri bilinmiyor. Dördüncüye ne olduğunu çok merak ediyorum."

"Bu müzayedelerde güvenlik nasıl?" Andrew soruyor.

"Bunu, içinde Gizli Servisin bulunduğu bir depoyu Ulusal Muhafızların kuşatmasına benzetiyorum."

"Oh," diyor Andrew yüzünü buruşturarak. "Bu işleri ilginçleştiriyor." Sadece aynı fikirdeyim. "Burayı nasıl dışarı çıkaracağız?"

Simon önce Lucifer'a, sonra bana bakıyor. "Yapamayız. Bu çok fazla adam ve çok fazla zaman alır."

Gözlerim açıldı. "Böyle bir şeyle ilgili o kadar çok sorun olamaz mı?"

"Var. Yetkili makamlara haber verirsek, açık artırmayı karartmaları ya da içinde tüm hayvanların bulunduğu bir ağıla birkaç el bombası atmaları duyulmamış bir şey değil."

"Karanlığa gitmek de ne demek?" James soruyor.

"Kendilerine bakıldığına dair en ufak bir fısıltı bile duysalar açık artırmayı atlıyorlar. Sonra yeniden ortaya çıkmaları için birkaç ay daha geçmesi gerekiyor. Genellikle satmak için tamamen yeni bir ürünle."

Lanet olsun.

"Peki, o zaman bu bizim için ne anlama geliyor?"

"İçeri yalnız gireceksin. Seni alıcı vekili olarak ayarladım. Bu iş için tuttuğum adam ucuza gelmedi ve özel bir doğrulanmış bakire açık artırması için koltuğundan vazgeçmek istemedi."

Tanrım, bu delilik. "Tek başıma mı?"

"Evet. Andrew, her şeyin operasyonel kontrolünü sen yapacaksın. James, kızlardan herhangi birini kaybetmemiz durumunda sen yedek olacaksın. Peter, mümkünse herhangi birinin dışarı çıkmasını engellemek için kendi arabasıyla size destek olacak."

"Böyle bir yere nasıl gireceğim? Muhtemelen neye benzediğimi biliyorlardır, biliyorsun."

"Günümüz kozmetiğinin güzelliği de burada."

Bilgisayarında başka bir resim açıyor ve birkaç saniyeliğine kafam karışıyor. Ekranda bana çok benzeyen bir adam var, tek fark mavi gözlerim var ve saçlarım lanet olası bir hipster gibi kısa kesilmemiş.

Sonra kafama dank etti.

Siktir et onu. Bana sorarsanız kızlar yeni evlerine gidiyor.

"Saçımı kestirmeyeceğim, orospu çocuğu" diye bağıryorum.

Simon dışında herkes resme gülüyor, Lucifer bile. Ama Simon gülmüyor.

Simon sanki elinde bir iğne varmış da onu gözüme saplamaya çalışıyormuş gibi "Beth'i düşün" diyor.

Nihayet şehir merkezindeki ofis alanından ayrılmadan önce saat sabahın altısıydı. Tüm bu süre boyunca lanet ekranı izlemekten gözlerim ağrıyor ve uyguladığımız tüm plan hakkında hala iyi hislere sahip değilim .

Özellikle de tek başıma gittiğim kısım.

Andrew, işler ters giderse beni dışarı çıkarmaya çalışacak daha fazla adamı olacağını söyledi, ancak silahlarımı kapıda bırakacağımı zaten biliyorum.

Bu tam bir saçmalık olacak.

Cebimden telefonumu çıkararak, şu anda ihtiyacım olan şeyi yapabileceğini bildiğim tek kişiyi arıyorum.

"Missy," diyorum cevap verir vermez. "İki saat içinde benimle barda buluş. Kozmetoloji lisansını işe koymanı istiyorum. Saç kesimi bokunu getir."

BETH

H Amanda'dan hiçbir iz olmadan saatler geçti. Sophia ve ben kendimizi kovaya atmaya zorlandık ve sonra sudan kalanları paylaştık .

İnce şiltenin üzerinde yan yana otururken, beklemek ve endişelenmekten başka yapacak bir şeyimiz kalmadı.

"Sence ona ne yapıyorlar?" Sophia sessizliği bozarak sessizce sorar.

Bana bakıyor, gözleri çaresizlikle dolu. Onu rahatlatmamı, bu durumdan kurtulabileceğimize dair bir umut vermemi istediğini biliyorum ama verecek umudum kalmadı.

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum aynı sessizlikle. Bunu düşünmek istemiyorum, istemiyorum, ama elimde değil .

Ona tecavüz ediyor, sorguluyor, işkence ediyor ya da ölmüş olabilirler.

Sophia'nın yüzü bir an için çöküyor ve sonra gözlerini kaçırıyor. Derin bir nefes alıp verişini, sonra bir nefes daha alışını dinliyorum.

Birkaç dakika sonra "Sence haberlere çıktık mı?" diye sordu.

"Tanrım, umarım öyle olmaz," diye nefes veriyorum. İhtiyacımız olan son şey yüzümüzün medyanın her yerinde patlaması. Bu adamlar güçlü bağlantıları olan tek kişinin Lindsey olmadığını öğrendiklerinde, öldük demektir.

"Eminim babam çılgına dönmüştür."

Başımı salladım.

" Seninki de."

"Sadece adamları rapor ettiyse," diye iç geçirdim.

Ona bu haberi vermek zorunda kalan adam için biraz üzülüyorum. Sophia ile takılmak için bir ya da iki saatliğine gizlice dışarı çıkmak gibi, sırf bana atanan adamlar babama çuvaldadıklarını itiraf etmekten çok korktukları için kaçabildiğim birçok şey oldu.

"Belki bizi bulabilirler. Tanrı aşkına, babam polis şefi. Neler olduğu hakkında bir fikri... bir ipucu olmalı."

"Sus," diye tıslıyorum ve önce kapıya sonra da odanın etrafına bakıyorum. "Bizi dinliyor olabilirler," diye fısıldıyorum.

Bizi izliyor bile olabilirler. Belki biraz paranoyağım ya da babamın beni gözetlemesine alışkınım ama bu hücrede bir ya da iki kamera gizliyse hiç şaşırmam.

Ve bu küçük oda da tam olarak bu. Tutuklama hücremiz. Tanrı bilir bize ne yapana kadar bizi burada tutuyorlar.

"Siktir," diye mırıldanıyor Sophia ve sonra duvara yaslanıyor. "Özür dilerim."

Cehennem gibi birkaç gün geçirdik. Sokakta yakalandık, en iyi arkadaşlarımızdan birinin gözümüzün önünde öldürülmesini izledik ve o zamandan beri bu odada kapana kısılmış durumdayız. Sanırım beklemek ve durumun ağırlığı ikimizi de etkilemeye başladı. Ben bile kendimi zar zor bir arada tutabildiğimi hissediyorum.

İkimizden biri her an kopabilir.

"Merak etme-" diye söze başlıyorum, sonra kilidin tanidik, korkunç tıkırtı sesini duyunca dudaklarımı birbirine kenetliyorum.

Kahretsin, bizi dinliyorlar mıydı? Şimdi de bizi öldürmeye mi geliyorlar?

Kapı açılırken ikimiz de ayağa fırlıyor ve birbirimize kenetleniyoruz. Öncekiyle aynı katil Amanda'yı da yanında sürükleyerek odaya giriyor.

"Hayır, lütfen, hayır. Bırak beni," diye sızlanıp yalvaran Amanda, adam onu odaya çekerken ayaklarını sürüklüyordu.

Katil onu görmezden gelir ve sert bir itekleme yaparak dizlerinin üzerine düşmeden önce öne doğru tökezlemesine neden olur.

Sonra Sophia ve bana baktı.

Kalbim kaburgalarımın arkasında donuyor ve ciğerlerim nefes almayı unutuyor. "Sen," diyor gözlerimin içine bakarak. "Buraya gel."

"Hayır!" Sophia ağlıyor ve ben bir adım atamadan önüme atlıyor. "Onun yerine beni al."

Serserinin dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrılır ve Sophia'ya bakarak, "Sıra sana da gelecek sarışın. Şimdi siktir git yoldan."

"Amanda'ya iyi bak," diye fısıldadım ve onun etrafında bir adım atmaya çalıştım.

"Hayır," diyor Sophia ve meydan okurcasına başını sallıyor. Önüme geçerek hareket etmemi engelliyor.

"Sophia, yapma," diye kulağına tıslıyorum ve onu yolumdan çekiyorum. Benim yüzümden yaralanmasını ya da ölmesini istemiyorum.

"Ama..." Sophia Protestolar, ve onu alt dudak titriyor olarak I Etrafindan dolaş.

"Her şey yoluna girecek," diye onu rahatlatmaya çalışıyorum ama durumun gerçekliği gözlerimin önünde .

Her şey yoluna girmeyecek ama savaşsak ölürüz ve Sophia'nın ölmesini istemiyorum .

Şu anda hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapmalıyız. Hatta buradan çıkmak için bir plan yapana kadar onların emirlerine itaat etmeliyiz.

"Amanda'ya iyi bak. Şu anda sana ihtiyacı var."

"Beth..." dedi ve beni durdurmak istercesine elini uzattı.

"Bu saçmalık için zamanım yok," diyor serseri öfkeyle. "Kıçını kaldırıp buraya gel yoksa hıncımı küçük arkadaşından çıkarırım."

Çizmesinin ucuyla Amanda'nın yan tarafını dürtüyor ve Amanda çığlık atarak ondan uzaklaşıyor. "Kaltak sızlanmalarıyla başımı ağrıtmaya başladı bile."

Bu kadar yeter, daha fazla tartışmaya gerek yok. Sophia'dan uzaklaşırken, iniltisini duyduğumda omurgam sertleşiyor, ama serseriye yaklaşırken yürümeyi bırakmıyorum.

Beni kolumdan sertçe tutuyor ve kendine çekiyor. Dudaklarım birbirine yapışıyor ve haykırma isteğime direniyorum. Deneyimlerimden biliyorum ki bu adamlar işbirliği yapıyormuş gibi davranırsak gardlarını düşürme ihtimalleri daha yüksek.

"Gidelim," diye homurdanıyor ve ona karşı koymaya çalışsam da beni odadan dışarı sürüklemeye başlıyor.

"Beth," diyor Sophia ve ben de omzumun üzerinden bakınca onun ağladığını görüyorum. Korkmuş ve çaresiz görünüyor.

Şimdi göğsüme sert bir şekilde çarpıyor, geri dönememe ihtimalim çok yüksek.

Onu bir daha asla göremeyebilirim.

"Merak etme," diye sırtıyor serseri kapıyı arkamızdan çarpmadan hemen önce. "Sıra sana gelecek."

GEYİK beni koridordan aşağı ve karanlık merdivenlerden yukarı sürüklüyor.

Gözlerim artık tahriş olmuyor ve bu sefer nereye gittiğimizi görmekte sorun yaşamıyorum. Her şeyi hafızama kazıyorum. Eğer kaçabilirsek, Sophia'nın babası gibi önemli birine ulaşabilirsek, bu bilgi çok değerli olacak.

Kapıların ardında başkalarının ağladığını, inlediğini duyuyorum. Bazı ağlamalar kadın sesine benziyor, ama bazıları da daha genç...

Hastalıklı bir huzursuzluk hissi omurgamdan aşağıya doğru ilerliyor, midemin çukurunda kıvrılıyor ve etimdeki tüm küçük tüyleri kaldırıyor .

Burada çocukları var mı? Kapıların arkasında kilitli mi?

Serseriye bakıyorum, gözlerim kafasının arkasını deliyor.

Ne tür hasta pisliklerle uğraşıyoruz?

Merdivenleri çıkarken beni çeğiştiriyor ve sonra keskin bir sola dönüyor. Loş ışıklı, halı kaplı bir koridordan geçip başka bir kapıdan soyunma odası gibi görünen bir yere giriyorum. Halı yerini fayansa bırakıyor ve buradaki hava yeni alınmış bir duştan dolayı nemli.

Serserinin kolumdaki tutuşu gevşiyor ve sonra bir eliyle sırtımın altından beni ileri doğru itmeye başlıyor.

"Giysilerinizi çıkarın," diye soğuk bir şekilde emretti.

Uzun bir sıra açık duşla yüz yüze gelene kadar kiremitli bir köşeden bir kez daha itildim.

Duşlara baktım ve sonra ona döndüm. Ciddi miydi?

"Kıyafetlerini çıkar," diye tekrarlıyor ve şişkin kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Yoksa senin yerine ben yaparım."

Bir adım geri atıyorum, ondan uzaklaşıyorum ve zihnim bundan kurtulmanın bir yolunu arıyor. Onun önünde kıyafetlerimi çıkarma, tamamen çıplak ve savunmasız olma düşüncesi şu anda çok korkutucu .

Daha önce hiç bir erkeğin önünde tamamen çıplak kalmamıştım ve sırtımdaki giysiler sahip olduğum son saygınlık kırıntısı.

Serseri kollarını açtı ve bana doğru tehditkâr bir adım attı.

"Hayır, lütfen," dediğimi duyuyorum ve bunu söylediğim için kendimden hemen nefret ediyorum.

Yalvarmak istemiyorum. Zayıf ya da acınası olmak istemiyorum. Ama lanet olsun, nasıl olur da hiçbir şey yokmuş gibi soyunmamı bekler?

Seçeneklerimi gözden geçirerek bir adım daha geri atıyorum. Onu geçmeye çalışabilirdim, kaçabilirdim... Sonra parmaklarının beline dokunduğunu görüyorum. Bir silah taşıyordu.

Kahretsın.

Keşke kendi silahım olsaydı, bir şansım olabilirdi. Önce arkama sonra sağa sola bakıp kullanacak bir şeyler arıyorum ama sadece duşlar, bir bank ve dolaplar var.

"Küçük arkadaşının soyunmasına yardım etmek zorundaydım," diyor ağzının kenarını çekiştiren bir sırıtışla. "İçimde fazla meyve suyu kaldığını sanmıyorum..." Aşağı uzanıp kasıklarını düzeltiyor. "Ama eminim senin için bir şeyler bulabilirim."

Ona bakıyorum, az önce söylediklerinin içerdiği anlamlar karşısında dehşet içinde donakalıyorum.

Amanda'yı soydu mu? Ona başka ne yaptı?

Bana ne yapacak?

Bir adım daha atıyor ve ben hemen onun ellerini üzerimde görmektense kendim soyunmayı tercih ettiğime karar veriyorum.

Bir adım daha atıyor ve ben neredeyse yerimden sıçıyorum. "Bekle, hayır!" Diyorum ve tişörtümü başımın üzerinden çekiştirmeye başlıyorum.

Gömleğimi çıkarıp göğsüme tuttuğumda onaylayan bir homurtu çıkarıyor. Nemli hava tenime çarptıkça istemsizce titremeye başlıyorum.

"Geri kalanları çıkarın," diyor, sesi daha hırçın çıkıyor ve kollarını tekrar göğsünün üzerinde kavuşturuyor .

Parmaklarım gömleğimi kavramaktan vazgeçmek istemiyor ama onun ellerinin üzerimde olmasını istemiyorsam bunu yapmak zorundayım. Parmaklarımı açmaya zorlayarak gömleğimin yere düşmesine izin veriyorum, sonra aşağı uzanıp kot pantolonumun düğmelerini açıyorum.

Kot pantolonumu kalçalarımın üzerinden geçirmek için kıpırdamak zorunda kaldığımda takdir dolu bir ses çıkardığını duyuyorum. Boğazımın arkası yanıyor ve midemin bulanmasına izin vermeyi düşünüyorum. Ama bu onu Amanda'yı taciz etmekten alıkoydu mu? Bundan şüpheliyim.

Doğrulurken kot pantolonum ayaklarıma dolanıyor ve ayakkabılarımı çıkarıp ayak parmaklarımla dışarı adım atıyorum. Artık neredeyse çıplaktım, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve ona bakarken titriyorum .

Gözleri kısıldı. "Lanet olası İngilizceyi anlamıyor musun? Hepsini kaldır dedim."

Gözlerim yaşararak kollarımı açıyorum ve arkama uzanıp sütyenimin düğmelerini çözüyorum. Askılar kollarımdan aşağı kayarken ona bakamıyorum bile. Önce bir kolumu, sonra diğerini açarak mümkün olduğunca az görünmek için elimden geleni yapıyorum, ama bu oldukça umutsuz.

Sütyenim yere düşüyor ve bir kolumla göğüslerimi sıkıca tutarken diğer kolumla külotumu aşağı doğru itiyorum. Külotum çok kolay bir şekilde pes ediyor ve bir kez düştüğünde, elim hemen monsuma gidiyor ve onu örtüyor .

"Duşa gir," diye emrediyor ve gözlerim yukarı kayıyor. Yüzünde beni soğuk bir dehşetle dolduran açık, aç bir bakış var .

Hemen harekete geçmediğimde "Şimdi" diye bağılıyor ve sesinin sertliği beni harekete geçiriyor .

Ondan uzaklaşıp en yakın duşa doğru yürürken çıplak sırtımı ona veriyorum. Suyu açmak için sola doğru çevirmem gereken bir kol var. Suyun ilk püskürmesi buz gibi soğuk ve bana çarptığında nefesim kesiliyor.

"Tabaktaki sabunu kullan," diye arkamdan emrediyor ve omzumun üzerinden bir bakış atarak yaklaştığını görüyorum.

Sikeyim.

Uyumluluk. Uyumluymuş gibi davranırsam belki bana bir fırsat verecek kadar gardını düşürür, diye hatırlatıyorum kendime .

Eğer silahını çalabilirsem, onu onunla vurabilirim.

Tekrar ileriye bakarak uzandım, su kolunun yanındaki sabunlukta bırakılmış küçük sabun şişesini alırken elim titriyordu.

Tek elimle kapağı açıyorum ve şişeyi başımın üstüne fişkırtıyorum. Saçlarımı köpürtüyorum, tırnaklarımı kafa derime geçiriyorum ve tekrar geriye bakma dürtüsüne direniyorum .

Arkamda kimse yokmuş gibi davranarak saçlarımı duruluyorum ve sonra elime biraz daha sabun sıkıyorum. Tam sabunu kollarıma sürmeye başladığımda, arkamda küçük bir homurtu duyuyorum .

Düşünmeden arkama baktığımda, elini kasıklarına sürdüğünü görüyorum. Kahretsin, bundan zevk alıyor.

Tekrar ileriye baktığımda, tüm enerjimi tamamen kendimi kaybetmemeye odakladığım için ağzımdan küçük pantolonlar halinde hava püskürüyor. Çığlık atmak istiyorum. Ağlamak istiyorum. Ona saldırmak istiyorum ve bunu yapmamamı engelleyen tek şey kafama bir kurşun yememe arzusu .

Sabunu kollarımda gezdirdikten sonra hızlıca göğsümde gezdiriyorum. Kendimi olabildiğince hızlı yıkarken fayans duvara bakıyorum. Tek istediğim

Bu iş şimdi bitecek. Kendimi ne kadar saklamaya çalışırsam, onun önünde o kadar uzun süre çıplak kalmak zorunda kalacağım .

Arkamdaki hava hareket ediyor ve tüylerim diken diken oluyor. Omzumun üzerinden küçük bir bakış daha atıyorum ve serserinin daha da yaklaştığını görüyorum. Elini kendi üzerinde ovuştururken gözleri kıcıma kilitlenmişti.

"Hey, işi bitti mi?" diye seslenen yeni bir ses odada yankılanıyor. "Doktor onun için hazır."

"Lanet olsun. Acele et," diye emrediyor korumam ve geri çekiliyor.

Titremeye başladım, durduramadım. Bu çok yakındı, rahat edemeyeceğim kadar yakındı.

Suyu kapattıktan sonra kollarımı kendime doluyorum ve arkamı dönüp onunla yüzleşiyorum.

Eğilir ve banktan bir havlu alır. Sonra havluyu uzatırken sırtıyor.

İstiyorsam ona doğru yürümekten başka çarem yok.

Soğuktan dişlerim gıcırıyor, ona yaklaşırken gözlerim yüzünde kilitli kalıyor. Havluyu ondan almak için uzanmadan önce sadece gerektiği kadar yaklaşıyorum.

Havluyu hemen geri çekti, ulaşamayacağım bir yere koydu.

Yaklaşmak zorunda kaldığımda gözleri acımasız bir eğlenceyle parlıyor. Havluya tekrar uzanıyorum, yarı yarıya onu geri çekmesini bekliyorum, ama gözleri düşüyor, ıslak göğüslerime kilitleniyor .

Havluyu elinden çekip alıyorum ve hemen geri sıçıyorum.

"Kurulanın," diyor hoyratça.

"Hey! Ne oldu?" diye sesleniyor diğer ses.

"Neredeyse bitti," diye bağılıyor korumam, sonra bana ters ters bakıyor. "Acele et lan!"

Havluyu saçlarımı görmezden gelerek kollarımın üzerinde gezdiriyorum ve sonra korunmak için etrafıma sarıyorum.

Beni kolumdan sertçe tutarak köşeye doğru sürükledi ve siyahlar giymiş başka bir serserinin beklediği koridora çıkardı.

Yeni adam yüzüme baktı ve sonra iki kez çeker gibi yaptı. "Bu geçen geceki kızıl saçlı mı?"

Gardiyanım "Evet," diye cevap veriyor ve beni onun yanından sürüklemeye başlıyor.

"Vay canına. O sümük ve bok olmadan da oldukça seksi."

Korumam sadece homurdanıyor ve beni koridorda sürüklemeye devam ediyor. Bodruma inen merdiveni geçiyoruz, daha fazla kapı var, sonra sola dönüyoruz. Zorla deniyorum

Dün gece nasıl içeri alındığımı hatırlıyorum ama kafam o kadar karışık ve yönümü kaybetmişim ki çıkışın hangi tarafta olduğunu hatırlayamıyorum.

Beni başka bir kapıya götürüyor, iterek açıyor ve içeri itiyor. Odaya adım attığımda biraz tökezliyorum, ama sonra eskortum kolumu sertçe çekiyor, beni yukarı çekiyor, böylece kığımın üzerine düşmüyorum .

"Masanın üzerine çık" diye emretti.

Odaya baktığımda duvarlardaki koyu renkli panelleri, tekerlekli küçük tabureyi, tıbbi aletlerin bulunduğu küçük masayı ve son olarak üzerine çıkmamı istediği masayı görüyorum.

Hayır. *İmkânı yok*, diye düşünüyorum masaya bakarken. Jinekologumun kullandığı metal üzengili tıbbi masalardan biri, ama ona bağlı deri bağlar var .

"Hemen şu lanet masanın üzerine çık," diye homurdanıyor refakatçim ve beni masaya doğru itiyor.

"Hayır." Başımı sallıyorum ve kolumu aşağı doğru çekerek onu tuttuğu yerden çekmeye çalışıyorum.

Şimdiye kadar pek çok şeye katlandım ama artık sınıırıma geldim. Kendi isteğimle o masaya tırmanıp beni bağlamalarına izin vermem mümkün değil.

"Neden hep masayla kavga ediyorlar?" diye kıkırdıyor diğer serseri arkamızdan.

"Biliyorsam ne olayım," diye homurdanıyor beni tutan adam. Kolumdan tutarak beni masaya yaklaştırmaya çalışıyor ama ben buna izin vermiyorum.

Kolumu kurtaramayınca ona döndüm ve onu itmeye çalıştım. Kımıldamıyor.

Dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrılıyor ve kolumu daha sert çekerken ayaklarım neredeyse yerden kesiliyor. Beni masaya yaklaştırmaya çalışırken omzum protesto çığlıkları atıyor, ayak parmaklarım halıya sürtünüyor ve havlunun düştüğünü hissediyorum .

"Hayır!" Haykırıyorum ve onunla savaşımaya devam ediyorum. Ona tekme atmaya başladım ve omzumdaki acı neredeyse dayanılmaz olsa da tutuşuna karşı geriye yaslandım.

Kolumu koparmak zorunda kalacak çünkü beni bağlamalarına asla izin vermeyeceğim.

Şu anda, zihnimde ölümden daha kötü şeyler var.

Beni masanın kenarına doğru itiyor, üzerine çıkmaya zorluyor ama ben dönüp ona bir yumruk atıyorum.

Yumruğum göğsüne geldi ve hafifçe homurdandı.

Bu kez yüzüne doğru bir yumruk daha savururken, eli yumruğun ortasında elimi yakalıyor. Ezici tutuşuyla o kadar çok güç uyguluyor ki, boğazımda bir çığlık oluşuyor ve dizlerim beni bırakmaya başlıyor .

"Yardım ister misin?" diye soruyor diğer adam, sesi eğlenmiş gibi. "Evet," diye homurdanıyor refakatçim, tutuşu sıkılaştırmadan hemen önce.

Çığlık atıyorum ve sonra havaya kaldırılmadan önce belimde bir çift el daha hissediyorum.

Beni masanın üzerine fırlatıyorlar ama onlarla savaşmayı bırakmıyorum. Tekmeliyorum, çığlık atıyorum ve onlara yumruklar atıyorum, ama yine de beni alt etmeyi başarıyorlar .

Kendimi hiç bu kadar acınası ve zayıf hissetmemiştim. Elimden geleni yapıyorum ama iki adam beni ezip geçerken nefesleri bile kesilmiyor.

Kayışlar bileklerime sarılıyor ve kollarım yanlarımda sabitlenene kadar sıkılıyor. Bacaklarım birbirinden ayrılıyor, ayaklarım üzengiye zorlanıyor ve sonra ayak bileklerime daha fazla kayış sarılıyor .

Başımı ileri geri sallarken, kısıtlamalarıma karşı itip mücadele ederken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor.

Escortum bir adım geri atıyor ve gözleri sanki el işine hayranmış gibi yayılmış, kısıtlanmış bedenimin üzerinde dolaşıyor.

"Senden nefret ediyorum," diye hırlıyorum ona.

Hepsinden nefret ediyorum. Bizi yakaladıkları için onlardan nefret ediyorum. Lindsey'i öldürdükleri için onlardan nefret ediyorum. Amanda'yı taciz ettikleri için onlardan nefret ediyorum.

Özellikle de tüm bunlardan zevk aldığı için bu hasta heriften nefret ediyorum. O sadece güler. "Hepsi öyle der."

"Seni öldüreceğim," diye söz veriyorum. Ve iliklerime kadar hissedebiliyorum, sözün gücünü. Belki bugün değil, ama bir gün... Yakında bir gün.

Kapıya iki kez sertçe vurulduktan sonra yeni ve daha yumuşak bir ses "Benim için hazır mı beyler?" diye sorar.

Bana eşlik eden adam "Evet, doktor, o tamamen senin," dedi ve sonra kalçama bir tokat attı.

İçgüdüsel olarak vücudum sarsılıyor ve tıslıyorum.

"Güzel, güzel," diye mırıldanıyor yeni gelen içeri girerken. Gri bir takım elbise giymiş, zayıf, yaşlı bir adam içeri girer. "Odayı boşaltın."

Daha önceki refakatçim beni çekiştirip, sürükleyip, koridorda aşağı doğru iterken KULAKLARIM YÜZÜMDE TITRIYOR.

Doktorun bana yaptığı pelvik muayeneden sonra kendimi aşağılanmış ve tecavüze uğramış hissettim. Kendisi için küçük masanın üzerine yerleştirilmiş parlak aletlerin hiçbirini kullanmadı.

Hayır, muayenemi yapmak için parmaklarını, eldivensiz parmaklarını kullandı. "Siktiğimin bakiresi," diye homurdandı kolumu kavrayan serseri, biz aşağı inerken.

kötü bir şeymiş gibi duruyor.

Sınavdan sonra fotoğraflarım çekildi. Kafama silah doğrultularak, çıplak bir şekilde her yönden fotoğrafım çekilirken bir fonun önünde durmaya zorlandım.

İçimde bir şey kırılmış gibi hissediyorum. Sanki içimde bir parça eksik. Benden aldıkları bir parça.

Yanımda tepinen adamla dövüşmeye bile çalışmıyorum. Aslında hücreye, güvenliğe geri dönmek istiyorum.

Merdivenlerin dibine ulaştığımda, diğer mahkumların iniltilerini ve ağlamalarını duymamaya çalışıyorum, ancak en küçüklerinden gelen umutsuzluk seslerinin beni etkilemesine engel olamıyorum .

Burada çocuklar var, biliyorum. Çocuklar, Tanrı aşkına. Yemin ederim küçük bir çocuğun annesi için burnunu çektiğini bile duyuyorum.

Hissettiğim çaresizlik, aşağılanma o kadar ısınmaya başladı ki neredeyse kızaracaktım.

Hücre kapımın kilidi açıldı ve sonra itilerek açıldı. Çılgınca bir an için serserinin silahını almaya çalışmayı düşündüm.

Ama sonra beni içeri itti ve kapıyı arkamdan çarparak kapattı.

Omuzlarım çöküyor ve dizlerimin bağı çözülüyor. Sadece küçük bir topun içine kıvrılmak ve Sophia'nın yanında olmak istiyorum.

Hücrenin etrafına baktığımda Amanda'nın yatakta oturduğunu gördüm.

"Sophia nerede?" Gözlerim yine odanın içinde gezinirken onu bir şekilde özlediğimi düşünerek soruyorum.

Amanda elinin tersiyle kırmızı çerçeveli gözlerini siler ve burnunu çeker. "Senden sonra onu da aldılar."

JOHNATHAN

P Küçük mikrobud'u kulağımın içine yerleştirdikten sonra başımı sallayarak alıcı-vericinin yerinden çıkmadığından emin oluyorum. Bu küçük teknoloji parçası o kadar küçük ki, düzgün oturtulmazsa düşebilir.

en ufak bir hareketle dışarı çıkar. Doğru oturtulduğunda ise yumruk yumruğa kavga etsem bile içeride kalması gerekir.

Düştüğünü hissetmediğimde, parmağımı mikro anahtara hafifçe sürtmek için çok nazıkçe uzanıyorum.

"Deneme, deneme. Testislerime dokun," diye sessizce mırıldanıyorum.

"Siktir git, göt herif," diye homurdanıyor Andrew. Neyse ki doğru ses seviyesinde.

"Çocuk gibi oynamayı bırakırsanız..." Simon sessizce diyor ki. "Bunun menzili ne demiştin Simon?" Evime girerken soruyorum

Yatak odası.

"Kuş uçuşu bir mil. Kalın beton duvarlar endişe yaratmamalı ama yerin altında çok fazla katman varsa başımız derde girebilir."

"Anında yaparım o zaman. Deponun etrafındaki kameralarda herhangi bir hareketlilik var mı?"

"Pek bir şey yok. Araziye iki limuzin girdi, ancak hiçbir şey geri çıkmadı."

Havlumu yere bırakıp bir çift yeni pantolon ve ardından yeni siyah gömleğimi alıyorum. Bir sürü takım elbisem var ama Simon'ın ısrarıyla bu gece daha kalitelisini giyiyorum .

Giyinmeyi bitiriyorum ve yatak odamın penceresinden yepyeni, karartılmış gümüş renkli Lexus LC'ye bakıyorum. Tüm zil ve düdüklere sahip. Nasıl oldu da bunlardan yepyeni bir tane aldı, aklım almıyor. Genelde bu tür arabaları tercih etmesem de, çok güzel hatları olduğu kesin.

"Lucifer'e söyle, araba bende kalacak," diyorum kendime bir kez daha bakmak için banyoya dönerken.

"O araba senden daha değerli-" diye başladı Simon.

Lucifer'in sesi kulağımdaki tomurcuğun içinden kayarak, "Şimdi, şimdi, çocuklar, uslu durun," diyor.

Hay sikeyim. Koca adamın olanları izlediğini bilmiyordum. Bunu yerleşkesindeki operasyon merkezinden yapıyor olmalı. Kahretsin, James ve Peter'ı saymazsak üç farklı kulak dinliyor.

Odadaki fili görmezden gelerek, "James, hazır mısınız?" diye soruyorum. "Yerimdeyim," diyor yumuşak sesiyle. "Ön tarafı görüyorum. "Peter?"

"Arka tarafta," diyor. "Pek bir şey yok ama arka kapıyı açtılar ve bazı kaçışlar gördüm. Yine de çılgınca değiller."

Simon, "Video beslemenizi iki derece batıya kaydırın," der .

"Orada dur," der Andrew. "Şu üç kamyonu görüyor musun, Simon?"

"Evet. Yerlerini değiştirmiş olmalılar. Gece işlerini bitirdiklerinde çıkışları burası olacak."

"Anlaştık. Peter, en ufak bir kıpırdanma olursa, arsadan ayrılırken en çok gerginlik gösterenin arkasına geçmelisin."

"Evet, içinde o kadar donanım olacağından şüpheliyim. Yani, içinde kölelerle birlikte gitmelerini mi umuyoruz?"

"Ben de öyle tahmin ediyorum."

"Simon..." Aklıma bir şey geldiğinde söylüyorum. Başımın arkasında yine bir kaşıntı hissediyorum. "Ya da Lucifer. Daha fazla adam çağırmalısın. Mümkünse o kamyonları takip ettirmeliyiz. Üçünü de."

"Neden?" Andrew soruyor. "İçimden bir his."

"Tamamen anlaşıldı." Simon diyor. "Ben çek Phillip ve John içinde. Thaddeus ve ikinci James hala Ohio'dalar."

"Onları mümkün olduğunca geriye çek Simon," diyorum. "Kullanılmış arabalar kullanın ama izi bize kadar sürülebilecek arabalar olmasın."

Hattaki herkes çalışmaya başladığında bir sessizlik olur.

Sonra Andrew araya girdi. "İyi misin koca adam?" diye şakayla karışık soruyor ama ciddi olduğumu biliyor.

"Evet. Eğer herkes burada olmazsa işlerin çabucak karışacağını hissediyorum."

Aynaya baktığımda kendimi zar zor tanıyabiliyorum. Görünüşümdeki en büyük değişiklik saçlarımın kısa kesilmiş ve paslı bir kahverengiye dönmüş olması. Gözlerim de koyu kahverengiye dönüştü. Ama ufak tefek değişiklikler de var. Sakallarım hafifçe kesildi, hala uzun ama artık daha bakımlı bir görünüme sahip. Uzun zamandır taşıdığım görünüm çoktan gitti ve yerine tanımadığım bir adam geldi.

Missy yüzümde harikalar yarattı ve lenslerimi taktığımda gerçek Johnathan'a olan benzerliğimin azaldığını, ancak yeterince dikkatli bakarsa ben olduğumu anlayabileceğini söyledi.

Sanırım ellerime hiç dövme yaptırmadığım iyi olmuş çünkü boyun ve vücut dövmelemlerim giyim tarzımla kolayca kapatılabilir. Babamın Harvard'daki sınıf yüzüğünü takarken kıkırdıyorum. Tanrım, beni görebilseydi şimdi kıcıyla gülüyor olurdu.

Babam genç, aptal ve döl dolu olduğu zamanlarda Harvard'ın elit zengin çocuklarından biriydi. Eski iş dünyasının adamlarından biriydi. O ve annem daha farklı hayatlara sahip olamazlardı. Annem bir tamirci ve garsonun kızıydı. Şehrin kenarındaki yoksul bir okulda öğretmenlik yapıyordu. Annemin daha fazla okul malzemesi için yalvardığı bir bağış toplama etkinliğinde tanıştılar ve çok geçmeden o anlık aşkı buldular.

Bu saçmalığı hiç anlamadım. Anında peri masalı aşkı. Ne saçmalık.

"Yola çıkmaya hazır mısın?" Andrew'un sesi kulaklıktan geliyor. "Evet, bana bir saniye ver."

Kravatımı son bir kez ayarlayarak evden çıkıyorum ve doğruca yepyeni Lexus'a gidiyorum. Arabanın kapısını açtığımda yeni deri kokusuyla karşılaşıyorum. Kahretsin, bu şey oraya varır varmaz galeriden çıkmış olmalı.

Motoru çalıştırıyorum, kilometre sayacına bakıyorum ve bir kilometreden daha az yol yaptığını görüyorum. Vay anasını, bu çok ateşli bir araba. Motorumu sevgilim gibi seviyorum, ama kışın ortasında en sıcak kadın o değil .

Bu bebeğin bu kadar sessiz ve pürüzsüz çalıştığını hissetmek bile beni sertleştiriyor.

Garaj yolundan çıkarken iki katlı evime bakıyorum. Hiçliğin ortasındaki banliyöde. Burası nadiren geldiğim bir yer. Bir eve pek ihtiyacım yok. Barın üstündeki küçük daire bana daha uygun. Burası benim için sadece bir kabuk. Lucifer'in, adamlarının normallik hissini korumak için sahip olmalarını istediği bir maske.

Özellikle Lilith geldiğinden beri.

Aile gibi görünmemizden hoşlanıyor. Hayatın karanlık tarafında çalışan bekar erkekler olarak çoğumuzun ailevi yönden pek bir şeyimiz olmadığını düşünüyorum. Benim yok. Neredeyse tüm yakın çevremizde de yok.

Kahretsin, Andrew ve Lucifer şimdiye kadarki istisnalar ve hepimiz bunun nasıl gittiğini gördük.

Andrew ve karısı modern bir aile gibi. Çocukları ve ona deli gibi tapan bir karısı var.

Kısırlaştırıldı.

Adamın üzerinde zincir ve top var.

İçki içmeye gitmez, sadece iş için striptiz kulüplerine gider.

Kahretsin, adamım, artık eğlenceli bir şey yapmıyor.

Kahrolası kadınlar ve erkekleri ele geçirmeleri. Buna nasıl katlanıyorlar bilmiyorum ama katlanıyorlar.

Ve şimdi Beth'i düşünmeden edemiyorum. Öpücüğüm için eğildiğinde kapanan ela gözlerinin görüntüsü.

Tekilanın karanlık ve seksi tadı olan başka bir şeyle karışması, sanki o benim kendi karanlık, tehlikeli şeker parçammış gibi.

Dudaklarımızı birbirine yapıştırırken onun sarhoş edici kokusu. Dili ilk başta tereddütlüydü, belki de pratikten yoksundu, ama sıkı göğüslerini göğsüme doğru iterken neredeyse pervasız bir şekilde telafi etti.

Kendini bana tutuyor.

Kahretsin ve lanet olsun.

Kendini bu şekilde düşüncelerime sokmaya hakkı yok.

Lanet aslanın inine girmeye hazırlanırken etrafta dolaşmasını isteyeceğim türden değil.

Özellikle de onu satın alan kişi olamayacağım düşüncesine katlanmamadığım için.

Yalan söylemeyeceğim, en azından kendime. Onu satın alma düşüncesi sikimi biraz sarsıyor, sanki bana bakıyor ve diyor ki, *bu doğru, büyük*

Adamım, kendimize küçük bir cinsel mükemmellik tanrıçası almak üzereyiz.

"C OMMS CHECK, GO FOR ONE," diye mırıldanıyorum eğilip ayakkabımı bağliyormuş gibi yaparken.

James, "İki tane al" dedi.

Ben ayağa kalkıp etrafa bakınırken ekibimizin geri kalanı da giriş yaptı.

Buraya girmek için güvenlik çok yoğundu. Kulak deliklerim dışında vücudumda hissetmedikleri tek bir nokta bile yoktu, neyse ki .

Kahretsin, yeni dökülmüş saçlarım bile karışmıştı. Missy'nin içine koyduğu yapışkan boktan biraz ellerine bulaşmıştı ve ben de sırtıtmak zorunda kalmıştım. Görünüşe göre bu şeyi umursamayan tek kişi ben değilim.

Araziye girer girmez, nereye park edeceğim konusunda dikkatlice yönlendirildim ve ardından müzayedenin yapılaacağı depoya kadar eşlik edildim.

Yine de malları tuttukları binanın burası olduğundan şüpheliyim.

Bunun için yeterince aptal olamazlar.

Çiftlik hayvanlarını kendilerinin dışındaki potansiyel tehditlerden mümkün olduğunca korumanın bir yolunu isteyeceklerdir.

Ve sık beni. Evet, lanet bir sopayla sık beni.

Beni özel bir kabine koyuyorlar.

Kibarca ama sert bir şekilde içine itildiğim kabinin etrafında neredeyse bir düzine kabin daha var.

Benimle aynı zamanda gelen diğer kadın ve erkeklere hızlıca bakıyorum ve hiçbirini çıldırmış gibi görünmüyor.

Ama kahretsin, bu büyük olasılıkla izleneceğim ve takip edileceğim anlamına geliyor.

Bana kabine kadar eşlik eden silahlı adam, kalın bir Rus aksanıyla "Bir içki ister misiniz?" diye sormadan önce başıyla beni selamlıyor.

Bir an duraksayarak, az önce içine itildiğim durum hakkında beni dinleyenlere bir şeyler söylemenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum. "Evet, rom temiz. Bu küpten canlı açık artırmayı izleyebilecek miyim, yoksa

Kesinlikle online mı? Müşterim, satın almadan önce ürünü canlı ve hareket halinde görmeyi tercih eder."

"Büyük monitörde olacak." Adam ekranı işaret ediyor. "Sizin de dediğiniz gibi, hareket ediyor olacaklar. Sahnede olacaklar."

"Mükemmel."

"Parayı alacağımız hesap numarasına ihtiyacım var."

Ona ezberlediğim numarayı tekrarlayarak, umarım orada yeterince vardır.

Adam odadan çıkıyor ve ben sadece bir homurtu çıkarıyorum. "Lanet olası bir odacıkta sıkışıp kaldım. Malları nasıl göreceğim ve onlar hakkında nasıl bir fikir edineceğim?"

Simon telsizden hızlıca seslenir. "Evet cevabını vermek için boğazınızı temizleyin. Büyük olasılıkla izlenen özel bir kabinde misiniz?"

Lanet olsun, kendimi casus gibi hissediyorum.

Boğazımı temizlerken, küfrettiğini duyuyorum. "Kahretsin, normalde böyle çalışmazlar."

"Belki de güvenliği artırıyorlardır. Kızın adı bir şekilde onlara ulaşmış olabilir ve bu işin ters gitmemesini sağlıyorlardır." Lucifer'in sesi yumuşak bir tonda geliyor.

"Teklif verme yöntemlerini öğrenin. Temsilcinin sözlerini duyabildim, bu yüzden söyleyeceklerini daha iyi kavrayabilmeliyiz."

Rahat deri koltuğa oturduktan kısa bir süre sonra adam elinde içkimle geri geliyor. "İçkiniz, efendim."

Romu kabul ederek bir yudum alıyorum ama tadı beni şok ediyor. Bu ucuz bir içki değil. Hayır, yudumlarkenki yumuşaklığı ve ince tadı, bunun muhtemelen yılda bir defadan fazla içemeyeceğim bir marka olduğunu hemen anlamamı sağlıyor.

"Müvekkilim katılamadığı için, bu akşamki gösterim için teklif verme yöntemlerine aşina olmak istiyorum."

"Açık artırma boyunca sizinle birlikte olacağım efendim. Malları teker teker çıkaracağız. Sadece o mal için açık artırma olacak. Sonra bir sonraki getirilecek. Gördükleriniz hoşunuza giderse teklif vermek için burada olacağım."

Duvardaki büyük monitörün yanındaki küçük monitöre başımı sallayarak, "Peki ya ikinci monitör?" diye soruyorum.

"Mevcut fiyatı gösterecek ve dizilimi gösterecek. İlerleme oldukça güncellenir."

"Ah, yani ne satın alındığını bileceğim?"

"Evet."

Sanki kelimeler sihirliymiş gibi, ikinci ekran yanıp sönmeye başlar. Sol taraftaki bir panelde birçok kadının yüzü gösteriliyor. Her yüzün altında başlangıç teklifinin ne olacağını gösteren bir dolar miktarı var.

Hay sikeyim. Orada benim bile kaldıramayacağım kadar çok yüz var.

Sadece midemdeki gıcırtdan dolayı düzgün bir sesle "Bu gece kaç tane satılık?" diye sorabiliyorum.

" On sekiz, efendim."

"Ne demek on sekiz?!" Simon kulağıma tıslıyor. "Bugün erken saatlerde yirmiydi."

"Sıralamada bir şey mi değişti?" Bana çok fazla mide ekşimesi getiren tek yüze bakarken soruyorum.

Beth karşımda, küçük ekranda, gözleri kaybolmuş ve perili. Bu benim tanıdığım kadın değil. Yatak odasındaki gözleri beni mağara adamı gibi hissettiren kadın değil.

"Ah... Planlanandan önce bir tane satın aldık. Patronuma hayır diyemeyeceği bir şey teklif edildi."

Beth de orada, arkadaşlarından biri de. Ama ikisi değil... "Biri mi dedin? Peki ya diğeri?" diye sordum.

Sessizliği küçük odayı dolduruyor ve ben yumruklarımı sıkmaktan kendimi alamıyorum. Lanet olsun.

"Lanet olsun," dediğini duyuyorum Andrew'un.

Simon, "Kimin satın alındığını ve diğerine ne olduğunu bilmemiz gerekiyor," diyor.

"Şey, ben bir ön teklif vermek istiyorum -

" "Bu mümkün değil, özür dilerim."

"Fiyatlandırma

mı?" "Hayır."

Adama arkamı döndüğümde havayı daha da büyük bir sessizlik kaplıyor. Sakin, soğukkanlı ve derli toplu bir hava yayıyorum.

Lanet olası yayılıyor.

Ama yemin ederim, eğer arkamı dönüp bu orospu çocuğunun taşaklarını tutabilsem ve boğazına sokmak için sonuna kadar çekebilsem, yapardım.

Küçük ekrana bakarak, yüzlerin kayarak geçişini izliyorum .

Şimdi başlıyor.

Yemin ederim, ana monitör açılırken esirlerden yayılan korkuyu kabinin duvarlarından hissedebiliyorum. Ekrandaki arka plan titreyerek canlanıyor ve bir kaidenin üzerinde bu geceki açık artırmanın ilk kaydı beliriyor

Orada duran Asya kökenli genç bir kadın, çıplak vücudunu elinden geldiğince örtmeye çalışıyor.

Gözlerinin dehşet içinde sağa sola kaydığını görmek beni etkiliyor ama iş için buradayım. Ve her ne kadar yardım etmek istesem de, etmeyeceğim.

Küçük ekran tekrar dönüyor ve bir yüzün kaybolduğunu fark ediyorum. Ne oluyor lan?

Asyalı kadının yüzü açık artırma sırasında hala oradadır, ancak Beth'in arkadaşlarından biri ortadan kaybolmuştur .

Artık sadece Beth var.

Barıma geldiğinde dört lanet kadın vardı ve şimdi sadece ona kaldı ve ben onların kaybolmasını engellemek için hiçbir şey yapamadım.

Başımı kutuda benimle birlikte oturan adama çevirerek soruyorum: "Neden malların ekrandan kaybolmasını izliyorum? Hepimizin teklif verme şansına sahip olmasını istemiyor musunuz?"

"Mallar satıldı," diyor omuz silkerek.

Orospu çocuğu. Ona sırtımı döndüğümde, bilgi alamayacağımı biliyorum.

"Ve bakireydi. Sanırım siz alıcılarınıza iltimas geçiyorsunuz," diye mırıldandım adama.

"Kahretsin," Andrews'in sesi telsizden kulağıma geliyor.

"Peter, araziden ayrılan birini ara!" Simon neredeyse bağırıyor.

"James, herhangi bir muhalefeti etkisiz hale getirmeye çalış."

"İletişim kanalı ikiye geç Peter. James bu kanalda kalsın," diye emrediyor Andrew.

Kahretsin, şimdi işler tehlikeli bir hal alacak.

Andrew sanki işlerin kızışmasından duyduğum tedirginliği hissetmiş gibi, telsizden sesi geliyor. "Sakin ol, Johnathan. İlerlemekten başka yapacak bir şey yok."

Hay sikeyim! Haklı, ama ellerimin camın etrafında sıkıştığını hissedebiliyorum. Beth ekrandan kaybolursa, ona ulaşmak için kaç kişiyi öldürmek zorunda kalacağım hakkında hiçbir fikrim yok.

"Biraz hareket var," diyor James .

"Anlaşıldı. Üçüncü iletişim kanalına geçin," diye emrediyor Andrew.

Gözlerimi onun resminden ayırmazken, cesetler ekranda yanıp sönüyor. Siktir, siktir, siktir.

Sıra ona geldiğinde, gözlerimi kaldırıp diğer tüm kadınlar gibi onun da dışarı çıkarılışını izliyorum. Bakire olarak etiketlenmişti ve bu yüzden düşüncelerim öpüşmemize geri dönüyordu. O kadar acemi görünüyordu ki ...

Açık artırma anında yirmi bin dolarlık ilk rezerv fiyatını terk ediyor. Kahretsin, bakire olmasaydı bile satılan kadınların çoğundan daha yüksek bir fiyata ulaşacağını görebiliyorum.

Başımı çevirmeden arkamdaki adama "Kazanana kadar teklif ver." diyorum.

"Efendim?" diye soruyor adam ve kulağımın dibinde Simon'ın çenemi kapatmam için bana yüksek sesle küfrettiğini duyuyorum.

Hattın bir yerinde bir kahkaha var ama kim olduğunu anlayamıyorum.

Başımı orada çırılçıplak duran, bir elini dolgun göğüslerinin üzerine koymuş, diğer eliyle de cinselliğini gizlemeye çalışan kadından çevirerek, "Kazanana kadar teklif ver dedim. Müşterimin seçeneklerini elinden aldınız. *Bunu ben kazanacağım.* Anlıyor musun yoksa aptal mısınız?"

Ona daha fazla bakma zahmetine girmeden gözlerimi Beth'e çeviriyorum. Kahretsin, birinin onun çıplak haline baktığı düşüncesi bile beni öfkeliyor. Sakin kalmaya çalışıyorum ama başka birinden gelen her teklifte kan basıncımın daha da yükseldiğini hissedebiliyorum.

Açık artırma yavaşlıyor, ancak bir pislik her seferinde on bin dolar artırmaya devam ediyor.

Siktir et.

"Beş yüz elli bin," diyorum odadaki adama, şu anda bulunduğumuz dört yüz bin sınırını geçerken.

Bu saçmalığa bir son vermenin zamanı geldi.

"Az önce ne dedin sen?" Simon kulağıma öyle yüksek sesle bağırıyor ki kulağımı tokatlamamak için kendimi zor tutuyorum.

"Beş yüz elli," diye tekrarlıyor adam kullandığı küçük deftere sayıyı girerken.

Numara orada duruyordu, teklif vermemi bekliyordu. Ve lanet olası bir pislik gibi, aletimi masanın üzerine koydum, gelip benimle boy ölçüşmeye çalışacak herkese meydan okudum.

Tam otuz saniye boyunca orada oturuyoruz. Biliyorum, dışarıda bir pislik muhtemelen ne kadar yükseğe çıkmak istediğimi anlamaya çalışıyor.

"Kazanan teklif sahibi sizsiniz. Paralar şimdi alınıyor." Sandalyeden kalkıp, "Peki" dedim.

Ekrandaki bir titreşim dikkatimi çekiyor ve dönüp bakmamam gerektiğini bilmeme rağmen bakıyorum.

Allah kahretsin. Midem yere düşüyor ve eğer buradaki her orospu çocuğunu çıplak ellerimle öldürebilseydim, öldürürdüm.

Orada, büyük ekranda, altı yaşından büyük olmayan bir çocuk var. Mavi gözlü, kahverengi saçlı, açık tenli ve çilli. Norman Rockwell'in çocuğuna benziyor.

Açık artırma hızla doksan bine sıçradı, ancak daha sonra a z a l m a y a başladı .

"Bu ihaleyi ben de kazanmak istiyorum. İki yüz bini hemen masaya koyun," diyorum hırlamamaya çalışarak.

"Evet, efendim." Benim yöntemlerime alışmış olmalı çünkü gözünü bile kırpmadı.

"Ne oluyor lan?" Simon inanamayarak şöyle der.

Otuz saniye sonra Beth ve küçük bir çocuğun gururlu sahibiydim.

Açık artırma listesinin geri kalanına bakıldığında, başka hiçbir şey göze çarpmıyor .

Zaten boyumdan büyük işlere kalkıştım ama siktir et. Bazen yapman gerekeni y a p a r s ı n .

Sandalyemden kalkarak adama doğru yürüdüm ve odamızın kapısını işaret ettim.

"Burada işim bitti."

"Efendim, açık artırma hala devam ediyor. Sizi temin ederim ki daha teklif edilecek çok şey var.

."

Onun üzerinde yükselip, gözlerine bakıyorum. "İşim bitti dedim."

Rus puştuna biraz kredi vereceğim, benden tam bir dudaklarını gergin bir şekilde yalamadan önce. "Seni şimdi işleme alacağım, tamam mı?"

Kapıyı işaret ederek, "Evet. Müşterimin eşyalarını nakil için hazırlayın." dedim.

S İMON, köşedeki ofiste sessizce durup küçük kirli pencereden dışarı bakarken beni azarlamaya devam ediyor. Bu ofise yürümek bana diğerlerinin pencerelerine bakma şansı verdi ve bu kabinlerden birinde bekleyen tek kişi ben olmasam da, o kadar çok insan yok .

Arkamda kapı açılıyor ve arkamı döndüğümde Beth'in kafasında siyah bir kukuleta ile ofise itildiğini görüyorum. Vücuduna nihayet bir hastane önlüğü giydirilmişti. Çocuk bir çift pijamayla onun arkasından geliyor.

Lanet olsun.

Küçük çocuk siyah kukuletasının altında inlerken elleri kadının kolunu sıkıca kavramıştır.

Rus yardımcım bana "Sizin malınız efendim," dedi. "Teşekkür ederim. Artık gidebilir miyiz?"

Sözlerime karşılık Beth'in omuzlarının sarsıldığını görebiliyorum. Sesimi tanıdı mı bilmiyorum ama duruşunda bir şeyler değişti .

Lanet olsun, onları buradan çıkarmalıyım.

Başını sallayarak ilerliyor. Elinde köpeklere takılan türden iki zincir tasma var. Onları ikisinin başının üzerine bırakarak, takılı tasmaların her birine bir test çekişi veriyor.

Çıkan öğürme sesleri midemi azgın bir cehenneme çeviriyor.

Elindeki tasmaları kopararak ona hırladım, "Müvekkilimin malına zarar verme."

Tasmalarını çekerek ofisten çıkıyorum ve beni yönlendirdikleri koridordan geri dönüyorum. Tasmalarını çekiştirmiyorum ama geride kalacak zamanları olmadığından emin oluyorum .

Depodan geçip zifiri karanlık gecede arabama doğru ilerliyorum. Onları yakınımda tutarak, arabaya yaklaştığımda nefesimin altında mırıldanmaya başlıyorum. "Ben çıkıyorum. İki kişi yedekte."

"Anlaşıldı. Biri binanın dışında ve iki arkadaşımız dışarı çıkıyor."

James'in sesi telsizden geliyor. "Dulların arasından seni izleyen iki Rus siki var. Beş tanesi de araziye çevreliyor."

Lexus'a vardığımda çocuğu arka koltuğa itiyorum ve elimden geldiğince çabuk emniyet kemerini bağlıyorum. Sonra Beth'i kolundan tutup ön yolcu koltuğuna çekiyorum .

Ofiste konuştuğumu duyduğunda ne düşündüyse, sessizce ellerimden kurtulmaya çalışırken unutuldu.

Arabanın kapısını açtığımda kaç ya da savaş tepkisi devreye giriyor.

Çantanın üstünden tutarak başını dudaklarıma yaklaştırıyorum ve kulağına hırlıyorum. "Beth, sakın ol lan."

Vücudu gevşiyor ve neyse ki onu yakalayacak kadar hızlıyım. Onu kollarımda kaldırarak, arabaya bağlamadan önce koltuğa yerleştiriyorum.

Sonunda koltuğuma oturduğumda derin bir nefes alıyorum. Neredeyse bitti, sadece buradan siktir olup gitmem gerekiyor .

Zihnimde, Rus bir hıyarın bizi izlediğini, ateş emri aldığıında otomatik tüfeğini kaldırıp bize doğrulttuğunu hissediyorum.

Ana yola çıkarken Andrew'a dedim ki, "Yeni bir arabaya ihtiyacım var ve hızlı olmalı. Bunun izi sürülecek, hayatım üzerine bahse girmeye hazırım."

"Anladım. Bir değış tokuş ayarlayacağız. Şehri batıya doğru terk edin."

"Anlaşıldı," diyorum Beth'in kafasından kapüşonu çıkarmak için eğilirken.

Umut ve korku karışımı bir duyguyla etrafına bakınıyor, sonra bir tepe lambasının altından geçiyoruz.

Bana bakıyor ve sonra gözleri korkuyla açılıyor. Kahretsin, kılık değıştirmem çok iyi çalışıyor.

"Beth, benim. Johnathan."

BETH

IBana biraz tanıdık gelen yüze sertçe bakıyorum. Saçları daha kısa, gözleri farklı bir renkte ve cildi makyajla kaplanmış . Elimizi uzatıp ağzımızı kapatan bandı çekiyorum, yüzümü buruşturuyorum.

"Bu ne lan?" diye bağırdım. Ne oluyor lan, Johnathan?"

Bu pislik gerçekten beni satın mı aldı?

"Bu düşünceni unutma," diye gürlüyor bana ve sonra araba sola doğru keskin bir dönüş yapıyor. Kendimi dik tutmak için uzanıp kapı koluna tutunmak zorunda kalıyorum.

Gözleri yukarı kayıyor ve dikiz aynasına kilitleniyor. Sanki birinin bizi takip ettiğini düşünüyormuş gibi aynaya sertçe bakıyor ve ben de ona bakıyorum .

Aklımdan milyonlarca düşünce geçiyor. "Neden sen-"

"Evet, onu görüyorum," diye mırıldanıyor ve benimle konuşmadığını anlamam bir saniye sürüyor.

" Anlaşıldı."

Bir kez daha keskin bir dönüş yapıyoruz, bu kez sağa doğru ve sonra o gaza basarken ileri fırlıyoruz.

Dönüş üstüne dönüş yaptıkça kalbim heyecanla hızlanmaya başlıyor. Araba kullanma şekli, göremediğim biriyle konuşma şekli... Bu bir kurtarma görevi mi? Öyle olmalı.

Ona yeni ve daha uzun bir bakış atıyorum ve onu gerçekten gözlerime yakıyorum. Koyu renkli, pahalı bir takım elbise giymiş ve kesilmiş sakallıyla neredeyse medeni görünüyor.

Bir şekilde, bir şekilde, babam onu tanıyor ve işe almış olmalı. Ya da belki Sophia'nın babasını tanıyordur. Ya da Lindsey'in ...

Lindsey, kahretsin.

Kapının kolunu sıkıca kavradığımda, kanlar içinde yatarkenki görüntüsü gözümün önünden geçiyor.

"Tahmini varış süresi iki dakika," diye mırıldanıyor Johnathan, beni anılarımdan çekip çıkararak

Pencereme bakarken, gece gökyüzünü ve tüm Şehrin parıldayan ışıkları. Arkadaşlarım ve ben kendi küçük cehennem versiyonumuzda kapana kısılmışken hayat normal bir şekilde devam ediyor gibi görünüyor.

O küçük odada ne kadar tutuldum? Yakalandığımızdan beri kaç gece geçti? Sonsuzluk gibi geldi, ama bahse girerim sadece birkaç gece geçmiştir

Arka koltuktan küçük bir inilti geliyor, omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor ve hemen koltuğumda dönüyorum .

Kafasında siyah bir çanta olan küçük bir çocuk gördüğümde "Tanrım," diye nefes alıyorum.

Koltukla kapı arasındaki köşeye kıvrılmışlar. Johnathan'a götürüldüğümüzde bana tutunduğunu hissettiğim küçük çocuk olmalı.

Johnathan'a bakıyorum ama gözleri hâlâ yola odaklanmış durumda.

O da mı bu çocuğu kurtarıyor? Öyle olsa iyi olur çünkü o kurtarmıyorsa ben kurtaracağım.

Ufaklık yine inliyor ve kalbim onlara sempati duymak için sıkışıyor.

"Hey, her şey yoluna girecek," diye sessizce onları rahatlatmaya çalışıyorum.

Araba tamamen durmadan önce yavaşlamaya başladı. Neler olduğunu görmek için arkamı döndüm. Görünüşe göre karanlık, boş bir otoparka park ediyoruz.

"Evet, ilk buluşma noktasındayız," diyor Johnathan ve sonra bana bakıyor .

Gözlerinde karanlık bir şey parlıyor ve bana bakarken hava kalınlaşıyor gibi görünüyor. Bana bakışında bir şey var, gözlerinde neredeyse... sahiplenici bir şey.

Bu bir kurtarma görevi, değil mi? Ama o benim kahramanımsa, neden bana kötü adammış gibi bakıyor?

Bana doğru uzanmaya başlıyor ve içgüdüsel olarak geri çekiliyorum. Kapıya yaslandığımda donup kalıyorum ve bana doğru uzanırken onu bir şahin gibi izliyorum.

Kucak. Gözlerinin bacaklarıma kayışını izliyorum, kocaman parmaklarının uçları bacaklarımin üzerinde geziniyor.

Sonra aniden içinde bulunduğu trans halinden çıkıp emniyet kemerimi çözer gibi oldu.

"Beth, arabadan in," diyor, sesi o kadar boğuk ve kalın ki boğazını temizlemek zorunda kalıyor.

İkinci kez söylenmesine gerek kalmadan uzanıp kapının kolunu sertçe çekiyorum ve iterek açıyorum. Dışarıya adım attığımda, serin gece esintisi bana çarpıyor ve üzerimdeki dayanıksız küçük elbisenin etrafımda dalgalanmasına neden oluyor.

Az önce arabada ne olduğundan emin değilim ama bundan kurtulduğum için minnettarım.

Johnathan beni durduramadan arka kapıya yaklaştım ve onu da çekerek açtım.

Elimi uzatıp hemen siyah ipek çantayı çocuğun üzerinden çekiyorum ve ortaya kahverengi saçlarla dolu bir kafa çıkıyor.

"Hey," diyorum usulca ve bana bakan korkmuş küçük çocuk için şu anda hiç hissetmediğim bir gülümsemeyi zorluyorum. "Sorun yok. Söz veriyorum sana zarar vermeyeceğim."

Gülümsememe ve güven vermeme rağmen, küçük çocuk hala benden çekiniyor. Emniyet kemerini açmak için uzandığımda büyük mavi gözleri beni dikkatle izliyor.

Kahretsin, orada çocukları olduğunu biliyordum. *Biliyordum*. Yine de bir parçam gerçekten yanıldığımı umuyordu. Eğer insanlığa inancım kaldıysa, bu küçük çocuğun perili gözleri onu tamamen yok ederdi.

"Johnathan'ın öfkeyle homurdandığını duyuyorum ve omzumun üzerinden hızlıca bir bakış atıyorum.

Benimle konuşmuyor, değil mi?

"Hey, pardon dostum," diye kıkırdıyor biri. Kim olduğunu göremiyorum çünkü Johnathan şu anda arkamda duruyor ve kocaman gövdesiyle beni engelliyor. "Bu gece dolunay olduğunu fark etmemiştim. Bakmadan duramadım."

"Ona böyle bakmaya devam edersen o lanet gözlerini kafatasından çıkarırım."

Benim hakkımda konuştuklarını anlamam bir anımı alıyor. Kızımın tüm dünyanın görebileceği şekilde açıkta olduğunu fark ettiğimde yanaklarım ateşle tutuşuyor. Arkama uzanarak ince önlüğü elimden geldiğince tutuyorum ama diğer elimi küçük çocuğun alması için dışarıda tutuyorum.

"Elimi tut lütfen," diye yalvarıyorum çocuğa.

Başını sallıyor ve benden uzaklaşmaya başlıyor.

İçimi çekiyorum ve dudaklarıma yapışan gülümsemeyi koruyorum. "Ben sadece sana yardım etmek istiyorum. Ben de... satıldım."

Küçük çocuk benden uzaklaşmayı bıraktı ve bana gerçekten güvenmek istediğini ama korktuğunu söyleyebilirim.

Sesimi fısıltıya düşürerek arabanın içine doğru daha da eğilip ona "Ben de korkuyorum." diyorum.

Çocuk uzun bir süre bana baktı ve sonra "Sen misin?" diye sordu.

Başımı salladım ve omzumun üzerinden Johnathan'a hızlı bir bakış daha attım. "Evet."

Çocuk bana biraz daha yaklaştı. "Bize zarar verecek mi?"

"Hayır," diyorum ve başımı sallıyorum. Ne olacağını bilmiyorum ve Johnathan'ın nasıl bir adam olduğunu da bilmiyorum ama "Yemin ederim, kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim."

Küçük çocuk biraz daha yaklaşır ve "Söz veriyor musun?" diye sorarken sesi çatlar.

"Hadi, gitmemiz gerek Beth," diyor Johnathan sabırsızlıkla.

Küçük çocuk daha da yaklaşıp elime uzandığında gülümsemem biraz daha genişliyor. "Yemin ederim."

Küçük çocuk elini benimkine koyduğunda, onu arabadan çıkarmak için kullanıyorum ve sonra kollarımı ona doluyorum. Küçük kolları belime dolanıyor ve sanki ben onun koruma kalesiymişim gibi bana yapışıyor.

"Hadi," diyor Johnathan ve çenesini park yerine doğru sallıyor. "Arabaları değiştirmeliyiz."

Başımı salladım ve yanıma yapışan küçük çocukla birlikte karanlık otopark boyunca onu takip ettim.

Bizim için bırakılan eski mavi Civic'e ulaştığımızda bir anlık gariplik yaşıyoruz.

Johnathan arka kapıyı açıyor ve ben küçük çocuk hala bana yapışmış halde arka koltuğa kayar kaymaz kaşlarını çatıyor. Gözlerimiz buluşuyor ve oturma seçimimden memnun olmadığını hemen anlayabiliyorum .

Benimle tartışacakmış gibi görünüyor ama ona başımı sallıyorum .

Alçak sesle homurdanarak kapıyı kapatıyor ve arabanın etrafında dolaşıyor. Şoför koltuğuna geçtiğinde, iki küçük arabayı da

Çocuk ve ben emniyet kemerlerimizi taktık.

Otoparktan çıkıp sola döndüğümüzde Johnathan "Yola çıkıyoruz," diyor.
"Senin adın ne?" Küçük çocuğu kendime yakın tutarak usulca fısıldıyorum

"Charlie," diye karşılık veriyor, vücudu bana karşı gevşiyor.

"Charlie, seninle tanıştığımıza memnun oldum. Ben Elizabeth, ama tüm arkadaşlarım

Bana Beth de."

Birkaç dakika sessizlik oldu ve Johnathan'a sormak istediğim tüm sorular kafamın içinde dönüp durdu.

Beni neden satın aldı? Beni nasıl buldu? O da kim?

Onun sadece bir bar sahibi olan huysuz bir motorcu olduğunu sanıyordum, ancak olan biten her şey onun bundan daha fazlası olduğunu gösteriyor.

Charlie o kadar yumuşak ve kibarca "Tanıştığımıza memnun oldum Beth," diyor ki karanlıkta gülümsediğimi hissediyorum.

Ona biraz daha sıkı sarılıyorum ve o da göğsüme sokuluyor.

"Hepsini gördün mü?" Johnathan soruyor ve kulaklarım dikiliyor

"Lanet olsun," diye küfrediyor. "Üç tane olması gerekiyordu. Evet, evet, biliyorum sayabilirsin."

"Üç, ne?" Yukarı bakıp dikiz aynasından gözleriyle buluşarak soruyorum.

Bir kez daha sağa döndü ve sonra parmağını bana doğru kaldırarak beklememi işaret etti.

Kulağına konuşan kişiyi dinlerken başı hafifçe sağa eğiliyor ve ben beklerken dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

"Peki, hangi cehennemde o?" diye soruyor öfkeyle.

Birden midem bulandı. Lindsey hakkında konuştuğunu biliyorum.

"Onu çıkarken gören oldu mu?"

"Johnathan," diyorum dikkatini çekmeye çalışarak.

Parmağını tekrar kaldırıyor. "Sence onu dün gece taşıdılar mı?"

?"

"Johnathan," diyorum tekrar, daha güçlü bir şekilde.

Beni görmezden geliyor. "Bir yerlerde olmalı. Belki hala

Orada. O lanet şeyden düşmedi - "

Lindsey'i bulmaktan bahsetmesine bir saniye daha katlanamam.

"Lindsey öldü!" Ben tıslıyorum ve o şaşkınlıkla dikiz aynasına bakıyor .
Sonunda dikkatini çektim.

Birbirimize bakarken "Bir dakika bekle" dedi.

Lindsey'nin öldüğünü yüksek sesle söylemek bile göğsümde büyük bir acı deliğinin açılmasına neden oldu.

Charlie beni daha sıkı sıkıyor, ben havayı o kadar hızlı içeri ve dışarı itiyorum ki neredeyse nefes nefese kalıyorum.

Nefesimi tutamayacakmışım gibi hissediyorum.

Johnathan arabayı kenara çekti ve durduk. Koltuğunda döndü ve bana baktı.

Kaşlarını çatarak ağzını aşağıya çeken adam, "İyi misin?" diye sorarken gerçekten endişeli görünüyor.

Hayır, iyi değilim, bundan çok uzağım ve kelimeler neredeyse dudaklarımdan dökülüyordu ki bana hayatı buna bağlıymış gibi tutunan küçük adamı üzebileceklerini fark ettim.

Güçlü olmak zorundayım, olmak zorundayım. Onun için. Benim yaşadığım her ne ise... muhtemelen onun yaşadığı kabusla kıyaslanamaz bile.

Gözlerimi sıkarak kapatıyor, yeniden açmadan önce kendimi toparlamak için biraz zaman ayırıyorum.

Johnathan'ın gözlerinin içine sertçe bakıyorum ve olabildiğince sakın bir şekilde "Evet" diyorum.

Dudaklarının bükülmesinden ve bakışlarının daralmasından saçmalıklarına inanmadığını anlayabiliyorum, ama neyse ki beni bunun için çağırıyor .

Saniyeler geçiyor ve birbirimize öylece bakıyoruz. Sonunda nefesimi kontrol altına alıyorum ve bir açıklama beklediğini biliyorum ama şu anda bunu yapamam.

Önce göz temasını kesiyor, daralan bakışları Charlie'ye kayıyor, sonra tekrar bana geliyor.

"Emin misin?" diye soruyor sonunda, sessizliği bozarak. Başımı aşağı yukarı sallıyorum ve gözlerimi tekrar kapatıyorum.

"Lanet olsun," diye homurdanıyor ve arkasını döndüğünü hissediyorum.

Araba ileri doğru gitmeye başladı ve sonra gaza bastığında koltuğuma doğru geri itildim.

"Üç hedef de onaylandı," diye mırıldanıyor. "Evet, sayabiliyorum, seni siktiğimin salağı." Sesi daha da alçalıyor ama arabanın içi o kadar sessiz ki onu duymamak imkânsız. "Evet, doğru. Üç dedim. Lindsey Hawthorne'un öldüğü doğrulandı."

BETH

WAraba sürdükçe sürüyorum ve bana sarılan küçük çocuğa sarılıyorum, onun da benim kadar rahatlamaya ihtiyacı var. Şehrin parlak ışıkları kayboluyor, yerini daha yumuşak, daha sönük

bir yerleşim bölgesinin ışıkları .

Beyaz, iki katlı bir evin önünde duruyoruz ve garaj kapısı açılıyor. Charlie bana karşı geriliyor ve ben de endişeden kaskatı kesilmemek için kendimi zor tutuyorum. Bu evi ya da mahalleyi tanımıyorum.

Araba yavaşça garaja giriyor ve ardından kapı arkamızdan aşağı kayarak bizi içeri kapatıyor.

Johnathan arabayı kapatırken, "Bu gece olmaz, hayır," diye gürlüyor. "Yarın buluşuruz - "

Homurdanıyor ve başını sallıyor.

"Evet, siktir git Simon. Babasının kim olduğunu biliyorum ve sikimi yalayabilir."

Büyük elini kulağına götüren Johnathan, kulağından bir şey koparır ve sonra onu yumruğunun içinde ezer.

Gözlerimiz aynada buluşuyor ve elini açarken sırtıyor. Küçük küçük parçalar düşüyor, etrafına saçılıyor ve sonra kapısını iterek açıyor .

Kahretsin, ne demek istedi? Babamın kim olduğunu biliyor... ama yine de hiç umursamıyor gibi... Kim bu adam? Kim olduğunu *sanıyor*?
?

Charlie'nin tarafındaki arka kapı açıldı ve küçük çocuğun kolları bana sıkıca sarıldı.

"Haydi," diyor Johnathan ve dışarı çıkmamızı işaret ediyor. "Bu gece burada kalıyorsunuz."

Charlie'yi biraz dürtüyorum ve gülümsüyorum. "Sorun yok," demeye çalışıyorum, sanki buna inanıyormuşum gibi, ama dürüst olmak gerekirse neler olup bittiğine ya da ne olmak üzere olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

Artık Johnathan'ın babamın kim olduğunu bildiğini, benim kim olduğumu bildiğini ve açıkça umursamadığını bildiğim için, kendini serseri mayın gibi hissediyor. Normalde babamın korumasının gücüne güvenirim ama umurunda olmadığı belli olan bir adamla ne yapacağım?

Johnathan bir adım geri çekildi ve benim bir kez daha dürtmem ve gülümsememle Charlie arka koltuktan kaymaya başladı, ben de arkasından onu takip ettim.

Ayaklarımı altına alıp doğrulduğum anda Charlie ölümcül bir pençeyle yan tarafıma yapıştı.

Johnathan korktuğu her halinden belli olan çocuğa dik dik bakıyor, ben de ona dik dik bakıyorum.

"Neredeyiz biz?" diye soruyorum ve boş garajın etrafına hızlıca göz gezdiriyorum. Duvarlarda hiçbir şey yoktu. Ne çim biçme makinesi, ne aletler, ne de

Noel süsleri. Dürüst olmak gerekirse, burada kimse yaşamıyor gibi görünüyor.

Johnathan'ın bakışları kalkıyor ve gözleri benimkilere kilitleniyor. Bakışlarında o kadar büyük bir güç, o kadar büyük bir kudret var ki, teslimiyet içinde başka tarafa bakmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

"Benim yerim," diyor ve bunu söyleme şekli tüylerimi diken diken ediyor.

Neden bizi buraya getirdi? Neden beni babama geri vermiyor? Ne halt planlıyor? Sormak istiyorum ama bir şey beni engelliyor. Belki de Charlie çok korktuğu için onu koruma ihtiyacı hissediyorum, ama dürüst olmak gerekirse, sanırım daha çok içgüdülerim bana alacağım cevaplardan hoşlanmayacağımı söylüyor.

Daha fazla açıklama yapmadan arkasını dönen Johnathan çenesini sallayarak onu takip etmemizi bekliyor. "Haydi."

Garajdaki tek kapıya doğru yürüyor, kilidini açıyor ve sonra iterek açıyor. Sonra kapıdan geçip eve giriyor, sanki bizim ona itaat etmemizi ve onu takip etmemizi bekliyormuş gibi.

Ve biz de kaybolmuş iki köpek yavrusu gibi onun peşinden gidiyoruz. Gerçekten, başka ne seçeneğimiz var ki?

Işıklar yanıp sönüyor ve tertemiz bir mutfak ortaya çıkıyor. Ev o kadar

temiz, o kadar parlak ki, ya harika bir temizlikçisi var ya da hiç kullanmıyor
.

"Aç mısın?" diye soruyor ve midem o kadar sıkışıyor ki açlıktan ölsem bile bir şey yiyebileceğimi sanmıyorum.

Charlie'ye bakıyorum ama cevap vermiyor. Johnathan'ı izliyor, sanki aniden ikinci bir kafasının filizlenmesini bekliyormuş gibi.

"Aç mısın, Charlie?" Ona usulca soruyorum ve o da bana bakıyor.

Başını bir kez sallar ve sonra dikkatini Johnathan'a geri verir.

Johnathan homurdanarak başını sallıyor ve oturma odasına doğru ilerliyor. Burada bile sadece en temel mobilyalar vardı. Bir kanepe, bir televizyon, bir masa ve bir uzanma koltuğu... Hepsi de kullanılmamış görünüyor. Duvarlarda hiç resim yok, gömme kitaplıklarda hiç kitap yok .

Aile veya çocuk fotoğrafı yok.

"Size bu gece nerede kalacağınızı göstereyim," diyor bize dönüp bakmadan.

Bu gece için. Arkasından giderken bu üç kelime içimi rahatlatıyor. Bunun geçici olduğunu düşünüyorum. Son durağımıza gidene kadar sadece bir mola.

Neresi olursa olsun.

Bizi oturma alanına götürüyor, sonra da halı kaplı merdivenlerden yukarı çıkarıyor. Kısa bir koridor ve dört kapı var. Ve bu dört kapalı kapıda içimi dehşet duygusuyla dolduran bir şey var.

İkinci kapıya doğru yürüyen Johnathan kapıyı iterek açar ama içeri adım atmaz. "Çocuk burada uyuyacak."

Koridorda yürürken Charlie'nin adımları yavaşlıyor ve açık kapıya ulaştığımızda donup kalıyor.

"Her şey yolunda Charlie," diyorum usulca ve onu güven verici bir şekilde sıkıyorum. "Ben seninle kalacağım."

İsteksizliğini anlıyorum. Birkaç gün boyunca bir odada kilitli kaldım. Açık artırmadan önce ne kadar süre kilitli kaldı?

Johnathan başını ileri geri sallar ve çenesini sallar. "Odan koridorun sonunda."

Yavaşça çenemi havaya kaldırıyorum ve Johnathan'ın gözlerinin içine bakıyorum. "Onunla kalıyorum."

Johnathan'ın yüzünde bir öfke ifadesi beliriyor ve ben neredeyse pişmanlıkla sönüyorum. Bunu neden yaptığını ve bundan onun ne çıkarı olduğunu bilmiyorum.

Tek bildiğim, bir fırsat gördü ve onu değerlendirdi.

Beni büyük bir ödöl karşılığında babama geri verme niyetiyle satın almış olabilir, ama neden Charlie'yi de satın aldı?

Küçük çocuklardan hoşlanıyor mu?

Bunu düşündükçe daha da sinirleniyorum. Charlie'nin yanından ayrılmamın imkanı yok. Onu güvende tutacağıma söz verdim ve bunda ciddiymim. Johnathan iyi niyetliyse, hangi odada uyuduğumuzu umursamamalı.

Johnathan ve ben bakışıyoruz. Bundan geri adım atmayacağım.

"İyi," diye mırıldanıyor Johnathan sonunda ve parmaklarını öfkeyle saçlarında gezdiriyor. "Siktir," diye mırıldanıyor daha yumuşak bir sesle.

Kapı aralığından uzaklaşıyor, neredeyse üzgün bir şekilde başını sallıyor ve sonra bana sert bir bakış atıyor. "Bana ihtiyacın olursa aşağıda olacağım," diye gürlüyor ve sonra ayaklarını sürüyerek uzaklaşırken yer titriyor .

Charlie ve ben ikimiz de dönüp, onun tüm gerginliği de yanına alarak merdivenlerden aşağıya doğru gözden kayboluşunu izliyoruz.

"Yorgun musun?" Charlie'ye sordum.

Charlie bana baktı ve başını salladı.

"Ben de," diye iç geçirdim. "Ama biraz dinlenmeye çalışmalıyız."

YORGUN OLMADIĞINI İDDİA ETMESİNE RAĞMEN, Charlie onu yatağına rahatça yatırdığımda neredeyse anında uykuya dalıyor.

Odanın kapısını açık bıraktım, onun iyiliği için.

Benim yararına.

Yaşadıklarımın sonra bir daha kapı kapatabilecek miyim bilmiyorum.

Charlie'nin tatlı yüzüne bakarken onu korumak için büyük bir istek duyuyorum. Uyurken daha da değerli, daha da masum görünüyor.

Tamamen çok savunmasız .

Kahverengi saçlarından bir tutamı yüzünden

çekiyorum. Biri ona nasıl zarar verebilir?

Midemin çukurunda öfke kaynamaya başladı. Charlie'nin yaşadıkları için öfke. Bana yaptıkları için öfke. Sophia ve Amanda'ya .

Lindsey'i öldürdükleri için öfkeliydi, onu bir hiçmiş gibi öldürdüler. Sanki b u n a hakları varmış gibi öldürdüler.

Onları domuzlara yedirin.

Bir acı gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanıyor ve zincirleme bir reaksiyon başlatıyor. Vücudum titremeye başladığında, onu uyandırmaktan korkarak Charlie'den uzaklaşıyorum. Yatağın kenarına oturarak eğildim ve kollarımı kendime doladım .

Kendimi kaybetmemek için elimden geleni yapıyorum.

O kadar uzun zamandır hayatta kalma modundaydım ki, şimdi burada, tamamen normal bir evde, tamamen normal bir odadayız, bunu nasıl işleyeceğimi bilmiyorum. Güvende hissetmek istiyorum, güvende *olmak* istiyorum ama henüz tehlikeyi atlatmadığımızı da biliyorum.

Sanki düşüncelerimden fırlamış gibi, koridorda bir gölge beliriyor. Karanlığın içinde uzun boylu beliren .

Başımı arkaya eğerek Johnathan'a bakıyorum.

O bir melek mi yoksa şeytan mı?

Beni kurtardı mı yoksa başka bir hain planı mı var?

"Beth," diyor yumuşakça, neredeyse şefkatle, ama garip bir tarafı var.

Yanaklarımdaki gözyaşlarını silerek derin bir nefes alıyorum. Kendimi ayakta hissediyorum, görünmez bir kordon beni ona doğru çekiyor.

Ceketi yok, kravatu da öyle. Beyaz gömleğinin yakası açık, gömlek kolları kıvrılmış. Dövmeler kollarında kıvrım kıvrım ve spiral şeklinde.

O kuzu postuna bürünmüş bir kurt ve ben ona doğru yürürken, o beni izlerken, kendimi lanet bir kuzu gibi hissediyorum.

Önünde durup üzerimi örtme isteğime karşı koyuyorum. Titreme dürtüsüne direniyorum. O kadar çok gerilim, o kadar çok sıcaklık yayıyor ki, aniden üşüdüğümü hissediyorum.

"Siz... sizinkiler... Amanda ve Sophia'yı buldular mı?" Yavaşça soruyorum.

İyi olduklarını, güvende olduklarını bilme ihtiyacı şu anda benim için önemli olan tek şey.

Başını sallıyor.

İçimden bir rahatlama akıyor ve bu o kadar güçlü, o kadar ezici ki, neredeyse parçalanıyorum.

"Onlar iyi mi?" Sesim duygusallıktan çatlayarak soruyorum. Tekrar başını sallıyor ve bana doğru bir adım atıyor.

Tanrıya şükür. Tanrıya şükürler olsun. Artık ikisinin de güvende olduğunu bildiğime göre, sonunda dinlenebileceğim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum o kadar yumuşak bir sesle ki sözcükler bir nefes gibi geliyor kulağıma. Ona çok şey borçluyum.

Gözleri başımın üzerinden yatakta uyuyan küçük çocuğa doğru kayıyor, sonra tekrar geriye kayıyor.

Havada o kadar çok gerilim, o kadar çok *kısıtlama* var ki, hava a d e t a çatırıyor.

Şu anda bana bakış şeklinden, beni öpmek mi yoksa boynumu kırmak mı istediğini anlayamıyorum.

Kendimi korumak için bir adım geri atıyorum. Bir sonraki sorumu sormadan önce endişeyle dudaklarımı yalıyorum.

Onu kızdırmadan iyi adam mı kötü adam mı olduğunu nasıl sorabilirim?

Gözlerinde karanlık bir şey parlıyor ve konuşmadan kolunu uzatıp elini uzatıyor.

Eline, teklifine bakıyorum.

Bir şekilde biliyorum ki eğer kabul edersem, elimi onun elinin içine koyarsam, geri dönüşü o l m a y a c a k .

Tereddüt ediyorum, aramızdaki mesafeyi kapatacak bir sonraki adımı atmaya henüz istekli değilim.

Bu odada güvendeyim. En azından ben öyle düşünüyorum.

"Beni neden buraya getirdin?" İçinde bulunduğum tehlikenin farkında olmadan sessizce soruyorum.

Ben kaçamadan eli elime kapanıyor ve beni geri çekiyor. Ürkek bir çığlıkla beni karanlık koridora çekti.

"Johnathan," diye nefes nefese k a l d ı m , beni duvara doğru iterken hislerim sarsılıyordu.

Ağzı ağzıma çarpıyor, bana itiraz etme şansı vermiyor. Sakalları çeneme, yanaklarıma sürtünüyor.

Bacağı bacaklarımın arasına giriyor ve dizinin cinsel organıma baskı yaptığını hissediyorum.

Onun tüm varlığı beni eziyor. Büyüklüğü, kokusu, dokunuşu. Onunla ilgili her şey etrafımı sarıyor, duyularıma hücum ediyor.

Dudakları dudaklarıma değiyor. Aç. Israr ediyor. Çaresiz.

Teslim olmak istiyorum, gerçekten, ama beni hala tutan bir şey var.

Beni yüzümden yakaladı, dudakları itti ve itti, ona açılmamı istedi.

Korku, karnımda kıvrılan arzuyla savaşıyor. Ne yaptığımı bilmiyorum, bunu nasıl yap a c a ğ ı m ı bilmiyorum.

Her şey çok hızlı geliyor.

Onunla savaşmaya başladım. Ellerim göğsünü itiyor, başım dönmeye ve uzaklaşmaya çalışıyor. Sadece bir dakikaya ihtiyaçım var, ama tutuşu sıkılaşıyor .

"Beth," diye homurdanıyor hayal kırıklığıyla, titreşimler dudaklarımı gıdıklıyor. "Benim için aç."

"Neden?" Soruyorum, kelime kafamın içinde dönüp duruyor.

Beni neden satın aldı? Neden beni buraya, evine getirdi? Bunu neden yapıyor?

"Çünkü hala çözmemiz gereken bir şey var," diye inliyor ve sonra dudaklarıma saldırmaya devam ediyor.

Ağzı tekrar tekrar benimkinin üzerine eğiliyor. Vazgeçmeyecek. Hayır, eğer bir şey varsa, direncim sadece onu daha talepkar yapıyor gibi görünüyor. Daha ısrarcı.

İtıyor ve çekiyor ve her emişinde, her hırıltısında içimde bir şeylerin kopmak üzere olduğunu hissediyorum.

Tam daha fazla dayanamayacağımı hissettiğimde, tam teslim olmak üzereyken, dişleri alt dudağıma batıyor.

Acı içinde nefes alıyorum ve dudaklarım dilinin girebileceği kadar aralanıyor.

Ağzımı işgal ediyor. Tadı beni ele geçiriyor ve zevk iniltisi boğazımdan aşağı kayıyor .

Dili benimkine değiyor ve kaburgalarımın arkasında o korkunç, harika *zonklamayı* hissediyorum. Her vuruşta, her süzülüşte zayıflamaya başlıyorum.

"Beth," diye inliyor ağzımın içine ve daha da yaklaşıyor.

Göğsü göğüslerime çarpıyor ve dizi hareket edip yerini aynı sertlikte bir şeye bırakıyor. Seksime karşı ritmik olarak öğütmeye başlayan bir şey .

Kendimi ritmi yükseltirken buluyorum, onun çaresizliğini yakalıyorum. Ben içimde biriken zevki kovalarken kalçalarımız birbiri ardına yuvarlanıyor.

"Seni düşünmeden edemiyorum," diye dudaklarıma yapıştı.

Bu onun barında ilk öpüştüğümüz zamanki gibi değil. Orada, sarhoş şehvetimize yenik düşen iki yabancıydık.

Burada, daha fazlası varmış gibi hissediyorum. Bu sadece basit bir şehvet anı olamayacak kadar çok ihtiyaç, çok fazla çaresizlik var.

Ve durmasını istemiyorum. Hayır, içimde bir şeyin buna ihtiyaçı var. Ona ihtiyaçım var.

Bırakmak istiyorum. Onun içinde kaybolmak istiyorum.

Elleri beni kavrayıp sıkarken, beni sıkı tutuşuna hapsederken vücudunun içinde eriyorum. İçime girmeye devam ediyor, ruhunu içime akıtmaya çalışıyormuş gibi beni öpmeye devam ediyor.

Çok iyi, çok sıcak hissettiriyor. Çok büyük ve güçlü.

Kalçalarımı öne doğru sallıyorum, klitorisim titriyor ve ağrıyor, bir yandan da ağzına doğru inliyorum.

Birden öpücüğü kesip uzaklaşıyor ve ben onu kaybettiğim için haykırıyorum. Nefes nefese kalıyorum, şaşkınlıkla ona bakıyorum.

Neden durdu ki?

Arkasına yaslanarak, gözleri loş ışıktaki zaferle parlıyor ve sonra beni kollarının arasına alıyor.

"Sana sahip olmak için çok zahmet çektim," diye boğuk bir sesle kulağıma homurdanıyor ve beni koridora doğru taşıyor.

BETH

Johnathan beni koridorun sonundaki açık kapıdan geçiriyor ve ayağıyla kapıyı kapatıyor.

Nefes alışım hızlanıyor ve kalbim panikle çarpıyor. Beni yatağa doğru taşırken iki büklüm olup kollarından kurtulmaya çalışıyorum ve

Beni aşağı indiriyor.

"Bekle," diye nefes nefese kalıyorum kâğıt inceliğindeki elbisemin altından tutarken. Bunu istiyordum, istiyordum ama şimdi gerçekleşmek üzere olduğu için çok korkuyorum. Belki gerçeği öğrenirse fikrini değiştirir.

"Daha önce hiç bir erkekle birlikte olmadım

."

Sırtırken dudaklarının kenarları kıvrılıyor, "Biliyorum."

Az önceki zevk neredeyse unutuldu, neredeyse korkum tarafından bastırıldı.

Bunu gerçekten yapacak... O gerçekten benim ilkim olacak.

Önlüğüm b a ş ı m ı n üzerinden yukarı çekildi ve vücudumu örten hiçbir şey kalmadı. Beni onun aç gözlerinden koruyan hiçbir şey yoktu.

Beni ondan koruyan hiçbir şey yok.

Bana uzun ve sert bakıyor, gözleri beni içine çekiyor. Çılgınca bir o yana bir bu yana b a k a r k e n bir yastık kapıp üzerimi örtmek için kullanıyorum.

Onu ellerimden söküp aldı.

"Johnathan, *lütfe*," diye yalvardım. "Korkuyorum."

Yastık uçup gidiyor ve b e n i ayak bileklerimden tutarak kendisine doğru sürüklüyor.

"Merak etme," diye gürlüyor neredeyse yatıştırıcı bir sesle, dizini yatağa bırakırken. "Korkacak bir şey yok."

Sanırım *bunu söylemek senin için kolay*. Bunu daha önce de yaptı. Bahse girerim yüzlerce kadınla birlikte olmuştur... ve muhtemelen bu yatakta .

Ona bakıyorum, göğüslerim nefes alışımıyla birlikte yükselip alçalıyor.

Başı aşağı eğiliyor ve ağzı göğsüme geliyor. Nazik bir emişle geri çekildiğinde, diğer tüm düşünceler kafamdan uçup gidiyor.

Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor.

Dili etrafımda dönüp duruyor ve sakalının kaba tüyleri tenimi gıdıklıyor. Meme ucum ağzında sıkışıyor, bir elmas kadar küçük ve sert hale geliyor.

Dişleri ucunu sıyrıyor ve içimde bir şey kasılıyor. Bir kez daha emiyor, bu seferki öncekinden daha sert ve ben kıvranıyorum .

İçimde zevk ve korku savaşmaya devam ediyor ve hangisinin kazanacağından emin değilim. Onu uzaklaştırmak istiyorum. Yine de, onu daha yakına çekmek istiyorum .

Ağzı üzerimde çalışırken, diğerine geçmeden önce bir göğsümü yalayıp taparken, yardım edemem ama sonra ne olacağını merak ediyorum. Bana ne yapabilir? Bana ne hissettirebilir?

Cildim ısıyor ve beklentiyle karıncalanıyor .

"Kahretsin, tadın çok güzel," diye nefes alıyor, kafası hava almak için yukarı kalkıyor. "Bunu yapmak için üç gündür bekliyordum."

Bir hırıltıyla göğüslerimi kavıyor ve iri elleriyle sıkıyor. İlk kez nasırları olduğunu fark ediyorum. Nasırlar etimi sıyrıp kazıyor.

Sıkıyor ve sıkıyor, sert elleriyle memelerimi şekillendiriyor.

Kendimi kamburlaştırdığımı, kendimi onun pençesine doğru ittiğimi hissediyorum. Bunu istememeliydim, istememeliydim ama hoşuma gitmediğini söylersem kendime yalan söylemiş olurum.

Belki de ölüme çok yakın olduğum içindir, ama şu anda, onun ellerinde, üç gündür ilk kez, nihayet *yaşadığımı* hissediyorum .

"*Sikeyim...* bu memeleri. Bu memeleri sikmek istiyorum," diye homurdanıyor ve bu benim için o kadar müstehcen, o kadar skandal ki, buna nasıl karşılık vereceğimi bilemiyorum.

Daha önce hiçbir erkek benimle böyle konuşmamıştı. Daha önce hiç kimse

Daha önce de böyle olmuştu.

Bu beni biraz şaşırttı.

Kalçaları öne doğru sallanıyor ve pantolonundaki sert çıkıntının cinsel organımı dürttüğünü hissediyorum.

"Üç lanet gün," diye homurdanıyor ve beni kavrayışı aniden sıkışıyor.

"Seni yatağıma almak için üç gün beklemek zorunda kaldım."

Sertliği klitorisime sürtünürken haykırıyorum.

" gündür seni becermeyi düşünüyordum Beth," diye gürlüyor kalçalarını bir kez daha sallayarak. "Seni nasıl alacağımı, sana nasıl *sahip çıkacağımı dşniyorum.*"

Göğüslerimi son bir kez sıkıyor ve sonra aşığı doğru kaymaya başıyor. Dudakları ve sakalı karnımdan aşığı iniyor ve gözleri karanlık bir niyetle benimkilere kilitleniyor.

Göbek deliğime yaklaştıkça paniklemeye başıyorum. "Ne yapıyorsun?" Nefes nefese kaldım ve doğrulmaya başladım .

Elleri göğüslerime indi ve beni tekrar yatağa doğru itti.

"Aldığım şeyin tadını çıkarıyorum," diye sırtıyor ve aşığı bakıyor.

Daha önce hiç bu kadar açığa ıkmiş, bu kadar savunmasız hissetmemiştim. Ve tam daha kötüye gidemeyeceğini, daha fazla aşığılanmış hissedemeyeceğimi düşündüğüm anda, elleri uyluklarıma iniyor ve beni tamamen açıyor.

"Güzel," diye homurdanıyor.

"Tanrım," diye inliyorum ve ondan uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Elleri kalçalarımın etrafında kenetlenmiş, başı aşığı inerken beni yerinde tutuyor. Dilinin kıvrımlarımda gezindiğini hissetmeden önce sakalının gıdıklandığına hissediyorum.

"O kadar masum ki," diye gürlüyor ve ben uzanıp başını itmeye çalışıyorum.

Hırlıyor ve itmeme direniyor.

Dilinin ucu klitorisime değiyor. İçimden geçen his sarsıntısı o kadar güçlü, o kadar yoğun ki sarsılıyorum.

"ok tatlı," diyor takdirle ve dilini tekrar kıvrımlarımda gezdiriyor.

Beni kucaklıyor ve ben çözülene, çekincelerim unutulana kadar klitorisimi sıcak ağzına alıyor.

Elinin ne zaman hareket ettiğini bile fark etmiyorum. Zevke ve yeni hislere o kadar kapılmışımdı ki, bacaklarımı onun için hevesle açıyorum.

Başım bir o yana bir bu yana savruluyor ve dudaklarımdan gırtlaktan gelen inilti dökülüyor.

Geceleri odamda tek başıma kendime dokunduğumda hiç *böyle* hissetmemiştim.

Ellerim şimdi saçlarını kavırıyor, çekiştiriyor, onu cesaretlendirmek için daha yakına çekmeye çalışıyorum.

Dili klitorisime sertçe bastırıyor, etrafında dönüyor ve sonra sert bir şey girişimi yokluyor.

"O kadar sıkı ki," diye inliyor, sıcak nefesi bıraktığı tüm ıslaklığı yıkıyor.

Hafif bir sıkışma oluyor ve sonra o sert şey ıslaklığımın içinden kayarak beni açıyor.

Sızlanıyorum ve bacaklarımı kapatmaya çalışıyorum, kalçalarımı başının etrafında kilitliyorum. Bu onu durdurmuyor. Hayır, olsa olsa ağzını daha da açgözlü hale getiriyor.

Acı ilk başta rahatsız edici, ama sonra, garip bir şekilde, yaşadığım tüm zevkli hisleri güçlendiriyor gibi görünüyor .

"Kahretsin," diye homurdanıyor, kendimi onun etrafında kenetlenmiş hissediyorum, onu içeri çekmeye çalışıyorum. Neredeyse orada. İhtiyacım olan yere çok yakın. "Hoşuna gitti mi bebeğim?"

Sert şey içimde ve dışımda çalışıyor, ıslaklığımla birlikte kayıyor. Bu inanılmaz basınç içimde oluşmaya başlıyor, beni sıcaklık ve muhtaçlıkla dolduruyor.

Kalçalarımı sallamaya başladım, bir şeyin peşindeydim. Ne olduğunu bilmiyorum. Bir patlama. Son mu?

Çok şiştim, çok hassasım, nabzımın klitorisimde zonkladığını hissedebiliyorum. Sonra daha dolgun, daha geniş hissediyorum. Başka bir parmak olduğunu fark ediyorum.

Parmakları içimde.

Yeni dolgunluğa alışmadan, parmakları içimde kıvrılıyor ve son derece hassas olan bir noktaya sürtünürken ağlıyorum, seğiriyorum ve sarsılıyorum.

Şu anda kaldırabileceğimden daha fazla.

"Sakin ol," diye homurdanıyor ben onun etrafında sıkılaşıırken. Ama yapamıyorum. Bu his çok fazla, çok güçlü.

"Johnathan, *lütfe*n, bu çok fazla," diye nefes nefese kalıyorum. Durmasını istemiyorum ama yaptığı şey çok bunaltıcı.

"Hâlâ çok sıkısın amına koyayım," diye dişlerini sıkmış gibi homurdanıyor ama parmakları açılıyor. "Seni ikiye böleceğim."

Korkmam gerektiğini biliyorum ama nedense korkmuyorum. Sadece onun içimde olması, beni germesi, beni kırması düşüncesi bile, beklentiyle kalçalarımı başının etrafında sıkıkmama neden oluyor.

Korku gitmiş, yerine daha ilkel, daha temel bir şey gelmiştir.

İnme ihtiyacı.

Kaygan parmaklarını içeri ve dışarı pompalıyor ve içimdeki basınç genişledikçe genişliyor.

Kalçalarım sallanıyor ve ağzı tekrar klitorisime inerken kendimi utanmadan yüzüne doğru sürtünürken buluyorum.

Emiyor ve emiyor, beni sertçe ağzına çekiyor. Sonra dişlerini ısırarak beni hafifçe çimdikliyor.

Patlama merkezimde başlıyor ve dışarıya doğru dalgalanıyor. Uzuvarım seçirip sarsılırken parmaklarını sıkarak haykırıyorum.

Johnathan homurdanıyor ve sanki doyamıyormuş gibi beni yalarken gırtlaktan onay sesleri çıkarıyor.

Zevk dalgaları içimde yuvarlanıyor, zayıf ve bitkin hissedene kadar beni süpürüyor. Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum ama tüm bu süre boyunca hırlıyor ve beni ağzıyla yutuyor.

Son küçük kasılma da geçince saçlarını ölümüne kavrayışımı bırakıyorum ve neredeyse bayılmaya hazır bir halde yatağa yığılıyorum.

Johnathan klitorisime son bir şakacı yalama yapıyor ve o kadar hassasım ki, kafası çıkmadan önce ciyaklamaktan kendimi alamıyorum.

Üzerimde geziniyor, parlayan sakalı ve açlık ve *istek* dolu gözleriyle bana bakıyor.

Az önce yaşadıklarım, hissettiklerim, daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. İnanılmazdı, ama aynı zamanda kesinlikle dehşet vericiydi. Bu adam, bu *yabancı*, tüm direncimi ortadan kaldırma ve sadece dokunuşuyla beni sevdirmeye yeteneğine sahip.

Gözlerinin içine bakarken göğsümde küçük bir korku hissi beliriyor, ama sonra parmaklarını yavaşça geri çekiyor, kasıtlı olarak hissi dışarı çekiyor.

Kıvranıyorum ve yatağa doğru kıvranıyorum, parmaklarının beni terk etmesini mi yoksa tekrar göbeğime çarpmasını mı istediğimden emin değilim.

"Kahretsin, *şimdi* senin içinde olmalıyım," diye inliyor.

Aşağı uzanarak gömleğinin düğmelerini hızla açıyor. Dövmeler ve kıllarla kaplı sert bir göğüs ortaya çıkar.

Birçok an donup kalıyorum, beynim hala orgazmdan dolayı bulanık, onun soyunmasını izliyorum. Süreçte aceleye getirilmiş bir çılgınlık var. Birkaç düğme uçuşuyor. Dikişler dikiş yerlerinden fırlıyor.

Pantolonunu indirip sikini yukarı kaldırana kadar harekete geçmedim. Çırpınmaya başladım, yatak başlığına doğru ilerliyordum.

Üstüme çıktı.

"Gel buraya, sen," diyor, beni tekrar aşıya sürüklüyor ve altına oturtuyor.

Teni benimle buluşuyor ve ben onun sıcaklığından ürperiyorum.

Beni en mahrem yollardan ihlal e t m e s i n e izin verdim ve bundan çok keyif aldım, ama şimdi içime girmek üzere olduğu için çok korkuyorum.

Bacağını bacağıma bastırıyor ve ben iç uyluğumu gıdıklayan kıllara hayret etmekten kendimi alamıyorum.

O kadar büyük, o kadar kıllı ve korkutucu ki, tepemde belirdiğinde düpedüz canavar gibi.

Aramıza, karnıma bastıran sikine bakıyorum. Benim yumuşak olduğum her yerde o sert.

"Johnathan-" diyorum, sesim nefes nefese ve belirsizlikle dolu.

Ağız ağızımı boğuyor, kelimelerimi kesiyor. Beni sert ve derin öpüyor, sanki ağız ağızımı yemeye çalışıyormuş gibi .

Ağırlığı beni yatağın içine doğru çekmeye başlıyor ve içimde alışılmadık bir ihtiyaç uyanmaya başlıyor.

Kahretsin, bu huysuz adamın üzerimde olması beni azdıran bir şey.

Tanrım, boku yedim.

İri bir el göğsümü kaplıyor, önce hafifçe sıkıyor, ta ki ben onun dokunuşuna doğru eğilmeye başlayana kadar. Nasırlı avuç içi meme ucumu düzleştiriyor ve sonra parmakları ben ağızına doğru inleyene kadar beni kabaca yoğuruyor.

Yavaşça kalçalarını sallıyor, kadifemsi sikiyle karnımı okşuyor.

Beni ritme alıştırtıyor, dili dilime dolanıyor.

Tam kalçalarımı sallamaya başladığımda, klitorisim muhtaç bir zonklamayla yeniden uyandığında, ağızını ağızımdan ayırıyor.

Gözlerimin derinliklerine baktığında, orada aşına olmadığım bir heves var. Bana dünyanın en güzel, en arzulanan kadınıymışım gibi bakıyor.

Aramıza uzanarak sikini eline aldı ve küçük daireler çizerek bana sürttü.

İnliyorum, ipeksi etinin klitorisime doğru kaydığını hissetmenin yeni keşfedilen zevkinin tadını çıkarıyorum.

"Bu acıtacak," diyor neredeyse hevesle.

Tepesi girişime bastırana kadar sikini aşıya doğru yönlendiriyor.

Kendimi geri çekemeden, hazırlanmak için sertleşmeden ellerimi tuttu ve öne doğru savurdu.

Derin bir hamleyle içime girdi.

Çılgılık atıyorum, ama ağzı anında orada, gücü bastırıyor.

Yakıcı, acı verici bir ağrı amımı yakıyor ve yemin ederim beni parçalara ayırdı.

Onunla savaşılmaya başladım. Altında dönüp duruyorum. Kalçalarım onu itmeye çalışırken ellerim tutuşundan kurtulmaya çalışıyor.

"Özür dilerim bebeğim," diye mırıldanıyor beni nazikçe öperken, ama gerçekten üzgün olduğuna inanmıyorum.

Hayır, bana çarpmadan önce çok hevesli görünüyordu ve ben de ona bunu söyledim.

Bana zarar vermek istedi, beni yok etmek istedi.

Yüzümü sarmak için ellerimi tutmayı bıraktı.

Dudaklarımı tekrar öpüyor ve sonra dudakları ıslanmış yanaklarıma doğru ilerliyor.

Gözyaşlarımın tadına bakmak.

Ona yumruk ve tokat atıyorum ama bu onu durdurmuyor. Beni öperken ve nazikçe okşarken tatlı sözler fısıldıyor.

Bana ne kadar güzel olduğumu, ne kadar mükemmel olduğumu söylüyor. İçimde olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini.

Yavaş yavaş acı azalmaya başlar ve yumruklar ve tokatlar, söylenen her şefkatli kelimeyle daha az tatmin edici hale gelir.

Kendimi onun altında gevşemeye bırakıyorum ve içimdeki yanma hafif bir zonklamaya dönüşüyor.

Teslimiyetimi hissedince, sözleri kirli bir hal alıyor.

"Çok sıkısın amına koyayım," diye geveliyor, sesi neredeyse acı çekiyor gibi çıkıyor. İçimde bir şeyin nabzının attığını hissediyorum. "Küçük amının etrafıma ne kadar mükemmel oturduğunu hissedebiliyor musun? Sen benim sikimi almak için yaratılmışsın."

İnkâr ederek başımı sallamaya başlıyorum, ama yavaşça, çok yavaşça sikini dışarı kaydırırken parmakları yüzümün etrafında sıkılaşıyor. "Evet, Beth."

Aniden, geri çarptı.

Acı bir zevk dalgası altında kaybolurken inliyorum.

Eli yukarı kayıyor, parmakları saçlarımda dolaşıyor. "Seni neden satın aldığımı sanıyorsun?" diye homurdanırken bir çekişle başımı arkaya doğru eğiyor.

Dışarı kayıyor, sadece kabzasına kadar geri

arpmak için . Bu sırada klitorisimi parçaladı.
Geri ekilirken "Ben senin kahramanın değilim" diye homurdanıyor.

Titriyorum, küçük sinir yumağımın üzerindeki baskıyı anında özlüyorum.

Tekrar içeri girdi, o kadar sert, o kadar derin, o kadar tatmin edici ki haykırdım.

"Seni satın aldım çünkü sana sahip olmak istiyorum," diye homurdanıyor, daha önce kimsenin dokunmadığı yerlerime dokunarak kendini derinlemesine öğütürken.

Altında sertleşmeye çalışıyorum, kalçalarımın yukarı kalkmak istemesinden nefret ediyorum. Bacaklarımın onu olduğu yerde tutmak için etrafını sarmak istemesinden nefret ediyorum... tam da kendimi çok dolu hissettiğim yerde.

Kendini bana karşı çalıştırırken kalçalarını yuvarlayarak öğütüyor ve öğütüyor.

Ve kalçalarının her yuvarlanışında, zonklayan klitorisime her vuruşunda, direncimin duvarlarının yıkıldığını hissediyorum.

Tam onun etrafında sıkılaşmaya başladığımda, beklentiyle sertleştiğimde, bana kalçalarını bir kez daha derinlemesine, yuvarlayarak verdi ve sonra hızla dışarı çekti

Şaşkınlıkla ona baktım. Çok yaklaşmıştım, çok yaklaşmıştım.

"Seni satın aldım çünkü barıma girdiğin anda *Benim*," diyor gözlerinde tehlikeli bir şey parlarken.

Olaclara karşı kendimi hazırlamaya çalışıyorum ama sonra uzanıp kalçalarımı tutuyor ve geri inmeden önce onları yukarı kaldırıyor.

"Seni satın aldım çünkü benim s i k i m i n bildiğin tek sik olmasını istiyorum."

İleriye doğru sürüyor ve içime çarpan zevk o kadar güçlü, o kadar yoğun ki, dayanamıyorum.

Orgazmla savaşmaya başladım, vücudumun onu durdurmasını istiyordum.

Ama beni zorladığı hislerden kaçmak için hiçbir şansım yok.

Kendini içime sokarken ben de onun altında, yatağa sıkışmış durumdayım.

Tekrar ve tekrar.

Onun teni benim tenime çarpıyor.

Onun iradesi benim irademi bastırmakla tehdit ediyordu.

Sanki beni cezalandırmaya çalışıyormuş gibi beceriyor. Sanki kendini cezalandırıyormuş gibi beni beceriyor.

Vücudu bedenime çarparken onun altında sallanıyorum. Hiç istemediğim, hiç bilmediğim bir zevk tarafından saldırıya uğradım.

"Gel," diye emrediyor, itişleri sertleşirken. Daha şiddetli.

Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum, ellerimle göğsünü itiyorum, onu uzaklaştırmaya çalışıyorum. Ama kalçalarım. Lanet kalçalarım sallanıyor, ona doğru bastırıyor.

Daha fazlası için yalvarıyor.

"Gel," diye tekrar talep ediyor, yüzündeki ifade gergin ve yoğun. Ama bana bunu yapmasına izin veremem. İzin veremem.

İçimde oluşan baskı daha önce olduğundan daha güçlü, daha farklı. Bu sınırı bir kez geçersen, bir daha asla geri dönemeyeceğimi biliyorum.

"Gel, lanet olsun," diye kararlılıkla hırslıyor ve elinin kalçamı bıraktığını hissediyorum.

Sonra o el orada, aramızda.

Klitorisimle oynuyordu.

"Beth, lanet olsun. *Beth*. Benim için gel, bebeğim," diye inliyor, sesi neredeyse çaresiz geliyordu ve sonra aniden oradaydım .

Etrafında kilitleniyorum ve içimde sallanan zevk ılık, sıvı mutluluk dalgaları değil.

Hayır, bu lanet bir tayfun.

"Kahretsin," diye kükrediğini duydum, çünkü amım onun sikine kenetlenmişti. Onu sıkarken.

Zevk beni benden koparmak ve gücüyle beni yok etmekle tehdit ederken ona sarılıyorum.

"Sik, sik, sik..." diye tekrarlıyor ve belli belirsiz içimi doldurduğunun farkındayım.

Beni sıcak bir şeyle dolduruyor.

Orgazmım devam edip gidiyor ve bir an için beni asla bırakmayacağından korkuyorum.

Ama sonra Johnathan orada, içimde hafifçe sallanırken beni kendine çekiyor.

Sonunda aşağı inmeye başladığımda "İşte bu bebeğim," diye beni ikna ediyor. "İstedığın kadar al."

Eli saçlarımı şefkatle okşuyor ve amımın hala onun sikini sağdığını fark ediyorum.

Aniden, küçük bir artçı sarsıntı içimde yuvarlanıyor, sonunda sakinleşmeden önce beni sarsıntı ve seğirmeye bırakıyor.

Kollarına yığıldım, nefesim kesildi ve sersemledim.

"Aferin kızıma," diye sırtıyor Johnathan içimden çıkıp burnunu burnuma dayarken.

Omurgamda dolaşan küçük zevk sarsıntısına rağmen, boğazına yumruk atmak için ani ve ezici bir dürtü d u y u y o r u m .

İyi kız mı? Cidden mi?

Ben sertleşince kıkırdıyor ve sonra beni de yanına alarak sırt üstü dönüyor. Beni kendi tarafına doğru sıkıştırmaya çalışıyor ama ben karşı koymaya başlıyorum

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sorar, sesi eğlenen bir gürültüye dönüşür.

"Ev," diye mırıldanıyorum.

Bu adamın beni tamamen mahvetmesine izin verdim ve birdenbire seks yapmaktan daha fazla korkacak şey olduğunu fark ettim.

Boğazım acıyor ve ilk başta nedenini bilmiyorum. Sonra çok fazla inlemiş ve çığlık atmış olduğumu fark ettiğimde yanaklarım alev alev yanıyor.

"Hayır," diyor Johnathan kolayca, kolu etrafımda kilitlenirken. Beni isteğim dışında daha yakına çekiyor ve kıllı göğsüne bastırıyor. "Sanırım seni burada tutacağım."

"Beni tutmak mı?" Biraz kuşkuyla tekrarlıyorum ve göğsünden yukarı doğru itmeye çalışıyorum, ancak beni tekrar aşağı itiyor.

"Evet, sende kalsın," diyor bana bakarak. Gözlerinde bir şey parlıyor ve en büyük korkum aniden gerçekleşirken donup kalıyorum. "Şimdiden unuttun mu? Seni satın aldım, Beth. Senin *sahibin* benim."

JOHNATHAN

N Genelde, sıcak bir kadın bedeninin yanında uyandığımda, düşüncelerim oldukça kesindir - neden hala etrafta dolaşıyor? Şimdi bu düşünceler yok ve eğer dün gece Beth'i sahiplenmemi sağlamlaştırmamış olsaydım, hala onun burada olmasından memnuniyet duyuyor olacaktım

Kahretsin, bu hiç iyi değil.

Yatakta birkaç güzel sikişten sonra onu bırakabileceğimi düşündüğümde sadece kendime şaka yapıyordum. Şimdi değil.

Hayır, şimdi olmaz.

O benim. Onu ben satın aldım ve kesinlikle bende kalmasını istiyorum.

Dün gece, hızla çalışan zihnim bu düşüncelerin tüm sonuçlarını gözden geçirdi.

Onun yanında yatmak uykuya dalmamı engelledi. Nefes alıp vermesi yavaşlayıp derinleştğinde bile vücudu birkaç kez sarsıldı ve bunun nedeninin son birkaç gününü hayal etmesi olduğundan hiç şüphem yok.

Beni ayakta tutan şey onun rüyalarıydı.

Böyle bir şey yaşamak zorunda olduğu düşüncesi. Şu anda güvende olmaktan çok uzak olduğu ve bunun farkında olmadığı bilgisi, bu lanet bir sorun olacak .

Hissedebiliyorum.

Bizim onu Ruslardan '*kurtarmamızın*' sadece boktan bir fırtınanın başlangıcı olduğunu anlayacak kadar gerçek dünya bilincine sahip değil.

Beth'in eski hayatı gitti. Eğlenceli bir gece geçirdik ve o da gitti.
Kader mi? Karma mı? Kötü kararlar mı? Bunların hiçbirinin önemi yok.

Neyse odur.

Yanlış bir şey yapmadı, kötü seçimler yapmadı. Olsa olsa babasının onu bıraktığı fildişi kulede kilitli kalması gerekirdi.

Hayatıyla ilgili dosyaları okudum, babasının zalim yönetimini biliyorum.

Hayatının ilk gününden beri sikilmişti. Ve şimdi daha da sikilmiş durumda.

Benim tarafımdan sikildi ve genel olarak sikildi.

Eski hayatına geri dönemez, bu imkansız olacak. Ne işe yarayacak ne de gerçekleşecek. Ruslar onu babasının yanında gördükleri anda ölür. Çok fazla şey biliyor, çok fazla yüz gördü.

Lucifer'in planları umurumda değil, onun maşası olmayacak.

Komodininin titreşimi ölümcül sessizlikteki evde sert bir ses çıkarıyor. Kolumu Beth'in başının altından çekerek telefonu masadan aldım ve ayağa kalktım.

"Ne oldu?"

"Sonunda telefona cevap vermeye mi karar verdin? İhtiyacım var mı-"
Simon söze giriyor ve sesi berbat çıkıyor. Muhtemelen hoparlör kullanıyordur.

"Kapa çeneni, seni lanet örümcek. Ne halt istiyorsun?" Uzun bir sessizlik oluyor ve nefes alışının tıslama şeklinde çıktığını duyabiliyorum.

"Seni lanet olası Neandertal. Ne yaptığın hakkında en ufak bir fikrin var mı? Sana özellikle kadını bize getirmen emredildi ve sen bunu bile yapamadın. Bir çocuk bile satın aldınız. Bize kadını getirmeniz açıkça söylendi. Geri kalan her şey görmezden gelinecekti - "

Sesim alçak ama elimden geldiğince tehditkâr bir tonda çıkıyorum.

"Simon, çocuk hakkında bir kelime daha edersen... *Yaparım. Sikerim. Bitiririm. Seni .*"

Sözlerimiz arasındaki uzun sessizlik çınlıyor. İkimiz de ağır ağır nefes alıyoruz ve telefonda onun saf öfkesini hissedebiliyorum .

Beth'i uyandırmamak için odadan olabildiğince sessizce çıkıyorum.

Büyük ihtimalle sıçan oynadığını biliyorum. Nefesi çok sık, vücudu doğal olmayan bir şekilde hareketsiz.

Kapıyı kapatarak koridorda yürüyorum, çocuğun battaniyenin altında top gibi kıvrıldığı odanın önünden geçiyorum. O kadar küçük ki... Kendi içine dönen yaralı bir hayvana bakmak gibi.

"Beyler, sanırım bu konuşmayı yeniden başlatmamız gerekiyor." Lucifer'in yavaş ses tonuyla konuşması duyuluyor ve ben onun başından beri beni dinlediğini, bu küçük dramı izlediğini hemen anlıyorum.

Durumu anlamaya çalışıyor. Bu küçük bölümün gösterdiği tüm açılara ve çizgilere baktığımızda.

"Evet efendim," diye cevap verdim önce. "Ne istiyorsun, Simon?"

"Kadını neden buraya getirmedin?" diye soruyor ve kışından nezaketi zorla çıkardığını anlayabiliyorum.

"Onu ben satın aldım, o benim," diyorum ve kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz bunun aptalca olduğunu anlıyorum.

Düşüncelerimi ve duygularımı dünyanın ve şeytanın kendisinin görebileceği şekilde ortaya koyuyor.

"O para benim hesaplarımdan, Johnathan," diyor Lucifer sakince, ama sesindeki sıkıntıyı duyabiliyorum .

"Ve bugün yapacağım her iki alışveriş için de size geri ödeyebileceğimden daha fazla param var. Faiziyle birlikte bile sorun olmayacak."

"Bu çok uygun," diye hırladı Simon. "Ama mesele bu değil ve sen de bunu çok iyi biliyorsun."

"Onu sana geri getirmedim çünkü o benim ve ona sahip çıktım. Bilmen gereken bu mu Simon?"

"Bununla tam olarak ne demek istiyorsun?"

Yatağındaki çocuğa bakmayı bıraktım ve koridordan banyoya doğru yürüdüm.

Bağırsaklara bir sel gibi akarak, "O benim korumam altında. Bu duruma nasıl bakarsak bakalım, onu babasına geri verirse ölmüş sayılır."

"Açıkla," diyor Lucifer ve hem onun hem de Simon'ın daha ben söylemeden ne söyleyeceğimi bildiklerini söyleyebilirim.

"Onun kim olduğunu biliyorlar, bilmemeleri için çok küçük bir şans var. Babasına yakın bir yerde görüldüğü anda, onu ortadan kaldırmak için her şeyi yapacaklardır. Yan hasar da bizim kontrol altına alamayacağımız kadar büyük olur."

"Biz mi? Ona ya da kıza zarar verirlerse bunun bizimle ne ilgisi var?" Simon soruyor ve iplerimi çekip çekmediğinden emin değilim, ancak en temel cevaptan genel olarak habersiz görünüyor .

"Bu durum şehirdeki sorunlarımızı kontrol altına alamamamızdan kaynaklanıyor. Rusların başını çok fazla kaldırmasına izin verdik ve hepimize bir göz atacaklar. Bunu göze alamayız, şu anda olmaz."

"Bu senin boyunu aşar Johnathan," diye mırıldandı Simon.

"O haklı, Simon."

Uzun bir duraklama daha oldu.

Sonra Lucifer şöyle der: "Şimdilik ne burada ne de orada. Johnathan, Beth ve çocuğu bugün ofise getir. Onlarla konuşmamız ve alabileceğimiz bilgileri almamız gerekiyor. Ayrıca perde arkasında neler olduğunu da bilmemiz gerekiyor."

"Evet, efendim."

"Güzel, ayrıca onu kendiniz için satın alma konusunu da konuşmamız gerekiyor." "Göreceğiz," diyorum.

Telefon kapandı ve ben telefonu lavabonun üzerine bıraktım.

Tuvaletin sifonunu çekip yatak odasına dönüyorum. Çocuğun bulunduğu yatak odasının önünden geçerken yavaş yavaş uyandığını görüyorum. Başını bana doğru çevirmiş ve gözlerini kocaman açmış bana bakıyor.

Kahretsin.

Üzerimde sadece boxerım var, bu hiç iyi olmayacak.

Titremeye başlıyor ve çığlık atmak için ağzının açıldığını görebiliyorum ama başımı sallıyorum.

Alt tarafımı saklayarak sessizce, "Pantolonumu giyeyim. Sana kötü bir şey olmayacağına söz veriyorum."

Sözlü olarak yanıt vermiyor ama ağzı sıkıca kapanıyor ve göz kapaklarından birinin altından küçük bir damla gözyaşı fişkırıyor.

Siktir.

Odadan çıkıp koridorda koşarak yatak odama gittim.

Beth yatağın kenarında oturuyor. Şifonyerden aldığım bir gömleği üstünden geçiriyor ve ben de içgüdülerimle savaşıyor durup göğüslerini örtmeden önce altlarına bakıyorum.

Lanet olsun, ben sadece bir erkeğim.

İşkence. Onu giyinirken izlemek tam bir işkence.

Başımı sallayarak hızlı adımlarla şifonyerin yanına gittim. Dün gece çocuğa tam bir pislik gibi davrandım ve bunu sadece oradan siktir olup gitme ihtiyacına bağlayabilirim. Ayrıca kadınıma sahip çıkmam gerekiyordu.

Bir kot pantolon giyip fermuarımı çekiyorum. Yanından uçarak geçerken Beth şaşkın bir ifadeyle beni izliyor. "Burada kal. Çocukla konuşmam gerek."

"Ne-" diye başladı. Acaba küçük adamımızın evde olduğunu unuttu mu?

Yatak odasının önünde durup derin bir nefes alıyorum. Sakin ve soğukkanlı görüldüğümünden emin olarak kapı pervazına hafifçe vuruyorum.

Başını dizlerinin üzerinde saklandığı yerden kaldırıyor. Şimdi yatağın üzerinde küçük bir top şeklinde oturuyor, dizleri çenesinin altında .

Büyük, korkmuş gözleriyle bana bakması kendimi bir pislik gibi hissetmeme neden oluyor. Bir yetişkin olduğum için bir pislik. Güvenemeyeceği bir yetişkin çünkü çok fazla şey oldu .

"Odana girebilir miyim?" Ona elimden geldiğince nazıkçe soruyorum.

Simon'a ilk saldırdığım yerde, bu adama karşı pislik tarafımın daha yumuşak tarafını oynamaya çalışıyorum. Çocuklarla aram iyi değildir.

Kahretsin, yetişkinlerle aram pek iyi değil. "O benim değil," diyor sessizce.

"Artık öyle," diyorum ve kıpırdamadan duruyorum. Bana açıkça izin vermediği sürece o odaya girmeyeceğim. "Tıpkı benim ve Beth'in odasının koridorun sonunda olduğu gibi. Burası senin odan, yani senin kuralların."

Yine de yemiyor, bu yüzden kapının hemen dışında oturuyorum .

Kahretsin, yaşılanıyorum.

Onunla aynı pozisyona girerken dizlerim çatırdıyor. Ayna, onu yansıtmak zorundayım. Korkuyu değil ama pozisyonu.

Birini sorguya çektiğinizde ya da bir iş toplantısında olduğu gibi. Birinin sizin tarafınıza geçmesini istediğinizde, bazen tıpkı onun gibi davranarak işe başlamanız gerekir. Çok yavaş bir şekilde duruşunuzu ve jestlerinizi değiştirirsiniz. Bu onlara takip etmeleri için bir ipucu verir.

"Dün gece senin için gerçekten korkutucu olmalı," diyorum. "Kahretsin, muhtemelen dün gecedен daha fazla. Değil mi?"

Cevap vermiyor, korkudan küçük bir tuğla duvar gibi . "Ne kadar zamandır o adamlarla birlikteydin?" Soruyorum.

Yok bir şey.

Siktir et.

"Ben de yirmili yaşlarımda başında birkaç ay senin gibi ayakta kaldım," diyorum biraz yer değiştirirken, bu lanet olası ahşap döşeme kış kemiklerimi zorluyor.

Birkaç aydan fazlasıydı, altı uzun lanet aydı . "Sen..." dedi birkaç saniye sonra sessizce, ama sözünü bitirmedi. "Evet... Meksika'daydım... O ülkeyi hiç duydun mu?"

Küçük başını sallıyor ve bunun iyi bir adım olduğunu biliyorum. İlgisini çekiyor. Bu çok daha uzun sürebilirdi ve o da benim kadar berbat durumdaysa muhtemelen öyle olacak.

"Şey, orada bir aptal gibi davranıyordum. Alkol içiyordum ve elimden geldiğince sorun çıkarıyordum. O zamanlar tanıdığım bir grup adam, hepimiz genç ve aptaldık. Olabildiğince aptaldık," diye homurdandım.

İrkildi ama sanırım ona kızgın olmadığımı biliyor. Daha çok olanlarla ilgili.

"Seni kafese mi kapattılar, dostum?"

Soruyorum. Yine küçük bir baş sallama.

"Evet, hiç eğlenceli değiller," diyorum. "Bak, ben ve çocuklar bu baştankara... yani bir bardaydık. Bir sürü müzik. Yetişkin kızlar barın etrafında biz erkeklerin gülümsemesi ve para vermesi için dans ediyorlardı. Dediğim gibi aptallık ediyorduk ve bunu size söylediğimde muhtemelen siz de yetişkin olduğunuzda söyleyeceğim. Dans eden bir kadına bozuk para atıp gülmeyin. Bu akıllıca değil."

"Bunu neden yapayım ki?" diye sorarken gözleri şaşkın bakıyor. Bu çok kaba, bir şeyler fırlatmak."

Kıs kıs gülmek istiyorum ama yapmıyorum, muhtemelen haklı. "Evet, ben görgü kurallarını unuttum, birlikte olduğum çocuklar da öyle."

Bana başını sallayarak kollarını hafifçe gevşetiyor, ben de öyle. Ayna, ayna olmalı.

"Bakın, o aptalca şeyi yaptık ve orada bulunan tüm bu adamlar yaptığımız şeyden rahatsız oldular. Bizi dışarı attırdılar ve biz büyük, aptal Amerikalılara bir ders vermeye karar verdiler. Ne kadar tehlikeli bir mahallede olduğumuzu anlayamayacak kadar sarhoştuk, özellikle de oradaki tek Amerikalı biz olduğumuz için. Sizin tatil için gittiğiniz yerlerde değildik."

"Kendimizi karanlık bir sokakta, geceyi geçireceğimiz boktan otele doğru yürürken bulduk."

Çok aptaldık, kendimizi beğenmiştik ve gençlikle doluyduk. Gerçi bunu bir çocuğa söyleyemezsiniz, bu tür aptalca yeni yetişkin saçmalıkları onlar için bir anlam ifade etmeyecektir .

"Ne oldu?" diye soruyor ve en küçük hareketini bile görebiliyorum. Eğildi.

"On iki adam tarafından saldırıya uğradık. On iki iri kıyım adam, bizim gibileri hiç hoş karşılamadılar. Önden ve arkadan üzerimize geldiler,

Bize sopa ve şişelerle vuruyorlardı. Beni ve Brent adında başka bir adamı öldüresiye dövdüler. Birlikte olduğumuz diğer üç adam kaçtı. Tuzaktan kurtuldular ve parlak ışıklara ulaştılar, sağ salim otele geri dönebildiler."

"Ama? Peki ya sen ve Brent?"

"Otele geri dönmeyi başaramadık."

Bedenim burada, ama zihnimin bir yerinde, oluklardaki pisliğin kokusunu alabiliyorum, yumruklarını ve silahlarını üzerimize savuran kirli insan bedenlerinin kokusunu alabiliyorum.

Oldukça iyi mücadele ettik ama iki kişiye karşı asla kazanamayız.

"Çok kötü dayak yedik. Birkaç kaburgam kırıldı ve Sağ iki parmağım feci şekilde kırıldı. Kesik ve çürükleri saymıyorum. Sanırım beyin sarsıntısı da geçirdim. Beyninizin gerçekten sert bir darbe aldığı ve her türlü bulanıklaştığı yerdir. Bizi dövmeyi bitirdiklerinde bilincimizi kaybetmiştik."

"Sonunda yerel polis tarafından fark edildik. Onlar da bizim gibi insanlara iyi gözle bakmadılar, bu yüzden bizi hapishaneye sürüklediler ve üç gün boyunca orada bıraktılar. Bize hiçbir şey söylemediler. Bizi orada öylece bıraktılar. Bana cevap vermediler. Brent bir çeşit komaya girdi. Kesin olarak bilmiyorum ama tedavi görseydi iyi olacağına eminim."

Bedenimi sallayarak ona işaret ettim. "Buraya gelebilirsen ya da ben içeri girebilirim sana bir şey gösterebilirim."

Charlie etrafına bakınıyor. Onun izni olmadan yerimden kıpırdamadığım gerçeğine dikkat etmiyordu. "Umm. Ne oldu?"

Bacaklarımı indirip yumruk yaptığım ellerimi gösteriyorum. "Bir gardiyanın metal bir copla vurduktan sonra parmak eklemlerimden birini dümdüz ettiği yeri görebilirsin. Zengin, ayrıcalıklı, beyaz bir çocuk olduğum için beni cezalandırmak istedi. O herif benden nefret ediyordu. Tüm varlığıyla benden nefret ediyordu. Brent'ten de nefret ediyordu ama beni en yakın hapishaneye naklettiklerinde Brent ölmüştü."

İçeri girmemi işaret ederek elime bakıyor, ben odaya girip ondan bir metre kadar uzağa oturuyorum. O yatakta, ben yerde.

Benim üstümde güvenli bir yerde olduğunu bilmeli. Kendini güvende hissetmesini sağlamalıyım.

"Brent öldü mü?"

"Evet, girdiği komadan hiç uyanamadı."

Yine de ona Brent'i baygınken bile nasıl dövdüklerini anlatmadım. Uyanmadığı için onu nasıl cezalandırdıklarını. Ne yaptıklarını bilmiyorum ama onun cesedini korumaya çalıştığım için yediğim dayak neredeyse benim de sonumu getiriyordu.

"Beni ölümümü isteyen öfkeli adamlarla dolu bir hapishanedeki tek beyaz adam olduğum bir hapishaneye sürüklediler. İki uzun ay ve biraz daha fazlası, o saatlerin her birinde kendimi savundum. Çıplak adamların bana bir şeyler yaptırmaya çalıştığı geceleri ve duşları hatırlıyorum. Hayatta kalmak için savaşmak zorunda kaldığım yerleri. Sana da böyle şeyler yapıyorlar mı?" diye sordum.

Elimden geldiğince nazik davranmaya çalışıyorum ama bunu yapıp yapmadıklarını bilmem gerekiyor.

Eğer yaptılarsa, burada bir tür zihinsel yardım almam gerekecek, kendi başıma yapmayı umabileceğimden daha fazlasını .

Başını salladı, gözleri kocaman açılmıştı. "Hayır... Büyük bir çocuk benimle oynamaya geldi ama diğerleri ona izin vermedi. Ben... Onun gerçekten oynamak istediğini sanmıyorum."

Sikeyim. Şükürler olsun. "Bana pek çok şeyi anlatmak istemediğini ve korktuğunu biliyorum. Ama artık burada olduğumu bilmelisin. Sana söz veriyorum, bir daha kimse sana böyle yaklaşmayacak."

Gözleri büyük, ıslak gözyaşı havuzlarıyla doluyor ve hareket etmemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. "Annemi ve babamı öldürdüler."

"Biliyorum evlat, biliyorum." Kollarımı ona doğru açıyorum ve o kendini yataktan kucağıma atarken kollarımı iki yana açıyorum.

Şimdi ne yapacağım? Kahretsın.

"Tuttum seni, evlat. Söz veriyorum."

Bir beden kollarımda onun küçük bedeni kadar sert sallanıp titreyebileceğini ASLA BİLMİYORDUM.

Feryatları ve inlemeleri büyük, soluk soluğa ve hıçkırıklar halinde geliyordu.

Boktan rolü boyunca çok sert davranırdı ama sanırım sonunda dibe vuruyor .

Şimdi onu geliştirmem lazım.

Minik bedenini yatağına geri kaldırarak, yorganı gevşekçe üzerine örtüyorum. Vücuduna herhangi bir daralma getirmek istemiyorum .

Odanın etrafına baktığımda ne kadar çıplak ve Spartalı olduğunu görüyorum.

Hayatım boyunca, hiçbir bağımlı olmamasına oldukça yakın yaşadım. Düşünmeden arkamda bırakamayacağım hiçbir şey yoktu. Ama bu çocuk bunu yapamaz, henüz değil. Bu sağlıklı değil.

Kravatlara ihtiyacı var, bir yatak ve battaniye dışında kendisine ait diyebileceği şeylere ihtiyacı var. Dışarıda buna bile sahip olmayan çocuklar olduğunu biliyorum, ancak çoğunun ailesi öldürülmedi ve neredeyse hasta bir pisliğe satılmadılar.

Hayattaki payına başımı sallamak istiyorum ama bu durumu düzeltmeyecek.

Çocuğuma sırtımı dönerek Beth'in gözlerinin içine bakıyorum. O geniş gözleriyle bana bakıyor, yanaklarından aşağı dökülmeye hazır derin gözyaşı havuzları .

Sesindeki bir aksaklık beni duraksattı. "Bu doğru muydu?" "Ne?"

"Meksika hapishanesinde olmak hakkında ne demiştin?"

"Evet," dedim ve ona doğru yürüdüm. Çocuğa gerçeğin tamamını söylemedim ama duyması gerekenler konusunda ihtiyacımı karşılayacak kadar yakındı. Yalnız olmadığını, her şeyin üstesinden gelebileceğini .

Belki de.

Kapıyı kapattıktan sonra Beth'i elinden tutup yanıma çektim.

Orada, yatak odamızın hemen içindeki duvara yaslanmış, kendimi onun esnek bedenine doğru itiyorum. Gömleklerimden birini giyiyor ve çoğu kadından biraz daha uzun olmasına rağmen, hala vücudunda aşağıya doğru sarkıyor .

Ellerini tuttuğumda bir an için bana karşı koyuyor ama şu anda oyun oynayacak ve kurnazlık yapacak havada değilim.

İki elimi başının üzerinde tutarak ağzımı onunkine yapıştırıyorum. Gözleri şok içinde bana bakıyor. Şu anda ona ne kadar ihtiyacım olduğunu farkında değil.

Onun bedenini kendi bedenimde hissetmeye nasıl da ihtiyacım var.

İçimdeki öfkeyle onu öperken kendimi yavaşlatmaya çalışıyorum ama yapamıyorum.

Boştaki elim pantolonuma gitti. Pantolonumun düğmesini açtığımda, dizimi kalçalarının arasına ittiğimde aletim yeni uyanmakta olan çelik bir çubuğa dönüşüyor.

Bu bağlantıya ihtiyacım var. Birinin, bir şeyin, herhangi bir şeyin parçası olmaya ihtiyacım var. Onu neyin durdurduğunu bilmiyorum ama ağzından çekildiğimde ağır ağır nefes alıyor.

Kendi nefesim soluk soluğa geliyor.

Yavaşça, kalçaları elimin yardımıyla açılıyor. Elimi ipeksi kıvrımlarına sürttüğümde oradaki kayganlık artıyor.

Şimdi kaçmayacak, parmaklarımı artan ateşine sürdüğümde kaçmayacak.

Küçük sinir demetini bulup parmaklarımı küçük, dairesel fırçalarla üzerinde gezdiriyorum. Kendimi kalçalarının arasına kaydırıp sikimi ıslak amına doğru iterken bacağı benimkine sarılıyor. Dün gecedan dolayı ağrıyacağını biliyorum ama buna ihtiyacım var.

Ona ihtiyacım var.

Bu dünyada benim olanı almalıyım.

Kalın sikimin başını onun açıklığına doğru itiyorum, ellerini bırakıyorum ve onu kaldırıp sırtını duvara doğru iterken boynuma yapışıklarını hissediyorum. Onu orada tutarken bacakları etrafımı sarıyor, sikim yavaşça onun o kadar dar kıvrımlarına doğru itiliyor.

Dün gece olduğu kadar sıkı ve sert bir şekilde iterken biraz suçluluk hissediyorum.

İçine daldığımda kulağıma verdiği nefes, sikimin onun içinde zıplamasına neden oluyor.

Ellerim kışının yanaklarını tutuyor, onu yukarı kaldırıyor ve sonra tekrar tekrar aşağı indiriyorum. Sikim neredeyse onun daracık amının erimiş sıcaklığını terk ediyordu.

Bu benim için yeterli değil; ondan daha fazlasına ihtiyacım var.

Duvardan uzaklaşıp kapıyı tekmeleyerek kapattım ve yatağa doğru yürüdüm. Yere düşmemeye ve aletimi kırmamaya odaklandığım için itişlerim durdu. Yine de biraz sürtünme olmalı, çünkü horozumun tabanı küçük klitorisine sürtünürken sessizce inliyor.

Onun zevk seslerinin bana ne yaptığına dair hiçbir fikri yok. Tohumumu onun rahminin derinliklerine ekme ihtiyacıyla taşaklarımı ağrıtıyor.

Yatağa ulaştığımda onunla birlikte düştüm ve benim onun derinliklerine çarpmamla yere indik.

"Siktir!" diye bağıyor ve benim zevk iniltilerim onu kıkırdatıyor. "Tanrım, çok sıkıydın," diye homurdanıyorum.

Kıkırdamaları, zaten günahkâr bir şekilde sıkı olan amcığının bana kenetlenmesine yardımcı olarak en harika lanet etkiyi yaratıyor.

"Bu... kulağa çok edepsiz geliyor," diye fısıldıyor bana.

"Bunda ayıp bir şey yok," diyorum yavaşça çekip sonra tekrar derinlerine iterken.

"Tanrım!" diye inliyor ben yavaş ve güçlü adımlarımı sürdürürken.

"Benim olanı talep etmenin kirli bir yanı yok," diye homurdanıyorum tekrar içeri iterken.

"Ben... senin... değilim... öylece birini alamazsın..." diye kekelemeye çalışırken gözleri şehvetle kaplanmıştı.

"Çoktan yaptım Beth," diyorum aletimin tepesi içine girecek kadar dışarı çekerken.

Sonra hızlı ve derinden girdim.

Nefes nefese kaldığında rahminin duvarının sikime çarptığını hissedebiliyorum.

"Sen. Benimsin. Yapma. Lanet olsun. Şüphe. Bundan." Her kelime sikimin bir darbesiyle noktalanıyor.

İlk itiş kadar sert yapmıyorum, onu çürütmek istemiyorum ama *benimle* sikiştiğini bilmesi gerekiyor.

Kendimi onun üzerine bıraktığımda nefesi küçük soluklarla geliyor. Dolgun göğüsleri göğsümle onunkiler arasında ezilmişti. Keşke o lanet gömleğini çıkaracak kadar ileri görüşlü olsaydım da ağzım soluk pembe meme uçlarına yapışabilseydi, ama artık çok geç.

Sikimin ona her çarpışı ağır taşaklarımı dolduruyor ve onu benim olarak sahiplenmenin birden fazla yolu olduğu düşüncesi beni serbest bırakma ihtiyacıyla ağrıtıyor.

Sağ elim uzanıp boynunu yana çekiyor ve ağzımı boynuna yapıştırmak için eğiliyorum.

Yavaşça ısıyorum, emiyorum.

Burası çok hassas bir nokta olmalı çünkü bacakları belimi o kadar sıkı sarıyor ki içine zar zor girebiliyorum.

"Ben.... Ben... oh tanrım!" diye feryat ediyor, kendimi onun derinliklerine iterken, kendi patlamam fişkırıyor .

Yükümü rahminin derinliklerine atarken aletimin her nabzını hissedebiliyorum.

"Tanrım!" Onun üzerine yığılırken seslendim.

Belimdeki mengene gibi tutuşlarını yavaşça bırakırken bacakları titriyor.

Sanırım ben berbat bir insanım. Yaklaşık bir saat önce çocuğa nasıl özgür olduğunu ve ona asla o piçler gibi davranmayacağımı söylüyordum, ama yine de... Beth'e ne olursa olsun benim olduğunu söyledim.

Bu konuda seçenek yok.

Ve muhtemelen bundan emin olmak için içine bir bebek koydum.

"ES, Johnathan. Sana nasıl yardımcı olabilirim?" Lucifer'in kesin sesi telefonumdan geliyor.

Burada duruyorum, tamamen çıplak, Beth'in yatakta kıvrılmış haline bakıyorum. O görevde, az önce cehennemden sikildi, mutluluk .

Çıplak kıcı tüm görkemli değeriyle sergileniyor.

"Lilith ile konuşmam gerekiyor, efendim," diyorum ve hayatımda ilk kez patronun karısıyla herhangi bir şey için konuşmak istediğimi söylüyorum.

Sesindeki sorgulayıcı tonun muhtemelen ilk kez akıl sağlığımı sorgulamak zorunda kaldığından eminim. "Öyle mi? Ne hakkında?"

"Efendim, bir sorunum var... Charlie ve Beth için giysiye ihtiyacım var."

"Ah," diyor eğlenen bir ses tonuyla. "Ne yapabileceğimize bir bakayım." Etrafta dolaştığını duyabiliyorum ve sonra soruyor, "Söyle bana, Johnathan,

ev içi mutluluk size nasıl davranıyor? Evinizde bir kadın ve çocuk. Dünya şimdi kendi tarafına mı dönecek? Elbette, öyle olmalı."

Lucifer'in kendisi dışında biri bana böyle bir şey söyleseydi, muhtemelen kafasını kıcına sokmaya çalışırdım. "Peki efendim."

"Ah, işte benim sevgilim. Onu hoparlöre alayım, böylece ikimiz de size elimizden geldiğince yardımcı olabiliriz."

Orospu çocuğu! Göt herif bu boku çok seviyor. Lanet olası pis motorcunun burnunu aile hayatının içine sokuyor.

"Merhaba Johnathan, seninle konuşmak harika," Lilith'in hoş sesi hattan geliyor.

"Hanımefendi," diyorum düşüncelerimi toparlamaya çalışarak. "Görünüşe göre... bir çıkmazın içindeyim..."

"Öyle mi?" diye soruyor şaşkınlıkla ve arka planda Lucifer'in kıkırdamasını duyabiliyorum.

"Evet... Bazı kıyafetlere ihtiyacım var ama evden çıkmadan onları nasıl ya da nereden alacağımı bilmiyorum."

Şaşkın bakışlı Beth'in yanına oturup, bilerek çıplak göğüslerine bakıyorum. Onları örtmeye çalışıyor ama boştaki elimle kolunu çekiyorum.

Başımı *hayır anlamında* sallayarak sağ elimi hafifçe ovmaya başladım.

Bana gözlerini devirerek elimi itti ve benden uzaklaşarak oturdu.

"Peki, ne tür bir şeye ihtiyacınız var?"

"Kadın eşyaları. Pantolonlar ve gömlekler. Küçük çocuk eşyaları da." "Um... Ne?"

"I ..."

Neyse ki Lucifer beni bu ıstıraptan kurtardı. "Görünüşe göre adamlarımın bugünlerde yapmaya alışkın olduğu gibi, kendini hazır bir aileyle bulmuş."

Lilith'in müzikal kahkahası bir anda patlıyor ve beni gülümsetiyor. Şeytanın kendisiyle evli olabilir ama küçük bir tinkerbelle gibi. "Anlıyorum! Bugün size bazı şeyler göndereceğim. Karınız ve oğlunuz kaç beden?"

Siktir!

Beth'e bakarak sessizce sordum, "Bedenin kaç?"

Gözleri büyüyerek tıslıyor, "Kendimi senin küçük kirli gizli seks bebeğin gibi hissediyorum!"

"Çocuk beş ya da altı yaşında ve çok zayıf. Normal boyutlarda diyebilirim. Onlara oyuncak da gönderebilir misiniz?"

"Tabii ki! Belirli bir tür var mı?"

"Hayır, sadece elleriyle yapabileceği bir şey. Bir sürü şey. Tüm masrafların karşılandığından emin olacağım."

"Tamam, peki ya karın?"

"Karım..." Dedim ve yemin ederim Beth'in kaşları saçlarının arasına girdi. "Ben senin -"

Elimle ağzını kapattım.

"Dört ila altı beden arası. Gömlekleri ve montları orta beden." "Peki ya iç çamaşırı bedenleri?"

Sikeyim.

"Büyükler mi?"

"Büyük olan ne?" Beth yine bana tıslıyor.

"Göğüslerin," diye mırıldanıyorum.

"32D, seni dev -"

Elimi tekrar ağzına götürdüğümde dişlerini derime geçiriyor ve avucumu ısırtıyor.

"Beni ısırma kes!" Bağırıyorum ve yemin ederim telefonun diğer tarafından kahkaha sesleri duyuyorum.

Sikeyim bu acıyı.

Elimi bırakarak benden tamamen uzaklaşıyor ve giderken vücudunu örtüyor. Kendinden memnun gülümsemesi sikime büyük bir heyecan veriyor.

Kahretsin, kavga etmesine bayılıyorum.

Gömleğimi başının üzerinden çekerek, "Ayakkabılarım yedi numara ve Charlie'nin de ayakkabıya ihtiyacı olacak." diyor.

"Ayakkabılar ve çoraplar da, hanımefendi. Teşekkür ederim, gerçekten minnettarım."

"Sorun değil," diye sessizce gülüyor Lilith. "Çocuğunuz ve eşiniz için çeşitli şeyler göndereceğim."

Telefonu kapatmadan önce duyduğum son şey Lucifer'in gürültülü kahkahası.

BETH

Charlie elimi sıkıca tutuyor ve kendi endişemin onu daha da gerdiğini biliyorum ama elimde değil. Johnathan arabayı yüzlerce sokak lambasının arasından geçirirken şehir merkezinde, kalbim hızla atıyor.

İşte bu, bu benim kaçma şansım.

Bu arabadan indiğimde tek yapmam gereken avazım çıktığı kadar bağırarak ve büyük bir olay çıkarmak. Eminim çoğu insan ilk başta deli bir kadın olduğumu düşünecek, ama mutlaka birileri araştırmak zorunda kalacak... Ve bunu yaptıklarında, kim olduğumu ve babamın kim olduğunu öğrendiklerinde, Johnathan beni tutamayacak.

Peki ya Charlie?

Ona bakıyorum ve elini sıkıyorum. Bana küçük bir gülümseme veriyor ve içimden bir şey çatlamak istiyor .

Johnathan'ın anlattığı hikayeye kulak misafiri olduğumda, Charlie'nin Johnathan'a ailesinin öldüğünü söylediğini duydum. Dışarıda bir ailesi var mı? Onu sevecek ve ona bakacak insanlar?

Yoksa sistemde kaybolan başka bir çocuk mu olacak?

Yolculuğun geri kalanında kararsızlık ve keşkeler beni rahatsız etti. Sanırım babama Charlie'nin bende kalmasına izin vermesi için yalvarabilirim ve hatta bunu politik olarak onu iyi gösterecek bir şekilde yaparsam kabul bile edebilir... ama bundan şüpheliyim. Babam benim için planları olduğunu açıkça belirtti. Bu planlar arasında beni, kariyerine en büyük desteği verecek müttefikine satmak da var.

Lanet olsun. Burada kazanamıyorum. Nereye dönsem birileri bana sahip olmak ya da beni satmak istiyor, sanki ben bir insan değilmişim gibi. Bir şekilde bir *şey oldum* .

Aklı ya da kalbi olmayan bir beden.

Biraz nefes aldım ve arka koltuğa yaslandım.

Kaçmayı başarırsam, bir hapishaneyi diğerine değişmiş olacağım. Ne yaparsam yapayım mahvoldum.

Johnathan arabayı dar bir sokakta döndürüyor ve sonra özel bir otoparka çekiyor. Dolambaçlı, sarmal araba yolunu yukarı ve yukarı takip ediyoruz.

Sonunda bir park yerine yanaştığımızda kalbim daha da sıkışıyor. Bizi bekleyen iki adam vardı. Koyu renk takım elbise giymiş, heybetli görünümlü iki adam.

Sanırım burada işi şansa bırakmıyorlar. Ne bekliyordum bilmiyorum... Johnathan'ın güpegündüz şehrin göbeğinde, herkesin beni görüp tanıyabileceği bir yerde arabadan inmemize izin vermesini mi? Evet, doğru.

Johnathan, "Ben kapınızı açayım," diye gürliyor ve arabadan inmeden önce dikiz aynasında gözlerimiz bir anlığına buluşuyor.

İki adam ona doğru yaklaşıyor ve sessiz bir şekilde konuşuyorlar. Onları izlerken gergin bir şekilde elbisemin eteklerini düzeltiyorum.

Yeniden düzgün kıyafetlere sahip olmak iyi hissettirse de, bunların nereden geldiğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Bu sabah Johnathan'ın evine, Charlie için oyuncak ve kıyafetlerle birlikte, benim bedenime uygun tasarım kıyafetlerden oluşan bir gardırop gönderildi.

Belli ki burada bazı güçler var, tanışmak üzere olduğum daha büyük güçler.

Johnathan iki adama gülümsedi ve sonra üçü arabanın etrafından dolaşarak yanıma geldiler.

Johnathan kapımı açıyor ve içeri uzanıp bana yardım elini uzatıyor. Elimi onunkine koyar koymaz, iri parmakları benimkinin etrafına dolanıyor ve beni dışarı çekiyor.

Johnathan'ın yanında doğrulurken, anında iki adamın gözlerinin üzerimde olduğunu, beni incelediklerini ve ölçüp biçtiklerini hissettim.

Johnathan ve ben iyi bir çift olduk. Yırtık kot pantolon ve tüm kaslarını saran dar, soluk siyah bir tişört giymiş. Ben siyah bir Chanel elbise ve Louboutin ayakkabılar giymişim.

Bu durum için biraz abartılı giyinmiş olabilirim ama bu adamların nereden geldiğimi bir an bile unutmalarını istemiyorum.

Birden, iki adamdan kısa olanı dişlerinin arasından kısık bir ıslık çıkararak beni aşağı yukarı süzüyor. "Dünyada yükselmeye mi çalışıyorsun, Johnathan?" diye sırtıyor.

Johnathan'ın elimi tutuşu sıklaşıyor ve beni yanına çekerken gözleri kısılıyor. "Kapa çeneni James, yoksa ben senin yerine kapatırım."

James başını geriye atar ve güler. Belli ki Johnathan'ın tehdidi konusunda en ufak bir endişe duymuyor.

"Seni.... bu kadar pahalı bir eteğe kanarken göreceğimi hiç düşünmemiştim" diye sırtıyor.

Charlie arabadan kayarak çıkıyor ve hemen yanıma yapışıyor. Takım elbiseli iki yabancı adama dikkatle bakıyor ve Johnathan arabanın kapısını çarparak kapatınca ikimiz de biraz sıçırıyoruz.

"Devam et, mankafa," diye homurdanıyor Johnathan ve boynunu kırıyor. "Birkaç tur atabilirim."

"Şimdi, şimdi," diyor James teslimiyet işareti olarak ellerini önünde havaya kaldırırken. "Ben bir şey demek istemedim..."

Johnathan uzun bir süre James'e baktıktan sonra başını salladı ve arkasını dönmeye başladı.

Ama sonra James kıs kıs güler. "Her zaman tüm kadınların sülük gibi olduğunu ve tek istediklerinin ..."

Bir an için Johnathan'ın yüzü o kadar kızarıyor ki yanaklarındaki tüm kan damarlarını patlatacak diye korkuyorum. Ama sonra sadece kıkırdıyor ve başını sallıyor, James'in uzaklaşmasına neden oluyor .

"Bu kadar komik olan ne?" James tüm rüzgâr yelkenlerini suya indirirken soruyor. "Devam et, bana gülmeye devam et kardeşim," der Johnathan çekiştirirken

Charlie ve ben.

"Tamam..." James arkamızdan gelirken bir şeyler söylüyor.

Asansöre ulaştığımızda Johnathan bir düğmeye basıyor ve kapılar bizim için hemen açılıyor. İçeri giriyoruz ve hepimiz döndüğümüzde Johnathan ve James yüz yüze geliyorlar.

"Sırada sen varsın," diye sırtıyor Johnathan.

Bir an için James'in gözlerinde sadece kafa karışıklığı var, ama sonra onların yavaş yavaş, şafak söktüren bir dehşetle dolmasını izliyorum.

HER ŞEY OLUP BİTERKEN, gerçekleşmek üzere olan mülakattan dolayı çok gergin olmam gerektiğini biliyorum, ancak James'in surat asması ve yüzündeki saf keder ifadesiyle birleştiğinde, kendi sırtıtışının dudaklarımı çekiştirdiğini hissetmekten kendimi alamıyorum.

Buradaki gizli şakanın ne olduğundan tam olarak emin değılim, ama koca adamın yanımda kıvrınmasını izlemek komik.

"Sözünü geri al," diye mırıldanan James, bakışlarıyla Johnathan'ın kafasının arkasında bir delik açıyor.

Johnathan bir an düşünceli bir şekilde sakalını sıvazladı ve sonra kıkırdadı. "Hayır."

"Lanet olsun sana, Johnathan. Birinin başına böyle bir şey gelmesini istememeliydin..."

Johnathan'ın kolu etrafımda sıkılaşarak beni kendine çekiyor. Elinin aşağıya doğıru indiğini, avucunun belimin kıvrımına dolandığını hissediyorum. Bir kez sıkıyor ve sonra takdirle gürlüyor. "Üzerimde büyüyor."

Benim gibi mi?

Başımı arkaya eğip ona en iyi bakışımı atıyorum, bu küçük etkileşim artık beni eğlendirmiyor.

Johnathan bana sırtıtıyor, gözleri parlıyor. "Bunun da avantajları var."

Kucağından çekilmeye çalışıyorum, ancak kaslı kolu beni daha da sıkıyor, beni yanına hapsediyor.

Asansörün sesi duyulur ve kapılar kayarak açılır.

Johnathan'ın kolu nihayet gevşiyor ve ilk biz çıkıyoruz. Charlie ve beni ileriye doğıru götürmeye başladığında, 'yanlışlıkla' yanlış adım attım ve sonunda pompamın topuğunu onun botuna sertçe çarptım.

"Tüh," diye masumca göz kırpmıyorum o tökezleyip küfrederken.

Arkamızda James kahkahalara boğuluyor ve asansörden çıkmak için yanımızdan geçmek zorunda kalıyor. "Bunun avantajları var, ha?"

Johnathan ayağındaki acıyı silkeleyerek "Kapa çenenini," diye mırıldanır.

James hâlâ kıkırdayarak başını sallar, ta ki Johnathan ona kibarca "Unutma, sırada sen varsın dostum." diye hatırlatana kadar.

James uzanır ve koridorda yürürken başının arkasını kaçmak için orta parmağını kullanır.

Johnathan doğırulurken ayağını tekrar yere koyuyor, birkaç kez yere vuruyor ve sonra bana bakıyor. Bakışlarına karşılık veriyorum ve kahkahalarımı tutmak için dudağımlı ısırmak zorunda kalıyorum .

"Bu gece bunun bedelini ödeyeceksin." diye fısıldamak için yaklaşıyor.

"Neyin parasını?" Masumca soruyorum, kirpiklerimin arasından ona bakıyorum.

Johnathan boğazının derinliklerinde hırlıyor.

Tatlı tatlı gülümsüyorum, onun kızgınlığıyla eğleniyorum.

"Bu gece," diye tekrarlıyor sanki kendini hatırlatıyormuş gibi ve beni koridora doğru götürmeye başlıyor.

Ofis kapısına ulaşana kadar kendimi oldukça iyi hissederek onun peşinden gidiyorum.

Gerçeklik geri geliyor ve en iyi arkadaşım paniğe kapılıyor. Neler olacağını bilmiyorum. Gerçekten neden burada olduğumuzu bilmiyorum, sadece Johnathan'ın patronu bana bazı sorular sormak istiyor .

Johnathan kapıyı açıyor ve Charlie ile benim ondan önce girmemizi işaret ediyor. Çenemi havaya kaldırarak kendimi çelikleştiriyorum ve bundan sonra olacıklara karşı kendimi hazırlıyorum.

Charlie ve ben aydınlık, geniş ve açık bir resepsiyon alanına giriyoruz. Duvarlar bembeyaz, ama uzun resepsiyon masası ve pelüş bekleme koltuklarının hepsi gümüş rengine.

Üstümüzde, beyaz bir tavandan bize doğru gömme aydınlatma ışınları geliyor ve aklıma cennetin bir bekleme odası olsaydı tıpkı buna benzerdi gibi çılgınca bir düşünce geliyor.

"Bu taraftan," diyor Johnathan ve sola doğru işaret ediyor.

Masanın arkasında resepsiyon görevlisi yok ve duvarda şirket logosu da asılı değil. Binayı biraz tanıyor olsam da nerede olduğumuza dair hiçbir fikrim yok. Garden City'nin en iyi finans şirketlerinden bir düzine kadarına ev sahipliği yapan çok sayıdaki gökdelenlerden birindeyiz. Bu ofis de onlardan biri olabilir.

Etraf ürkütücü bir sessizliğe büründü, tek ses topuklarımın beyaz mermer zemine vuruşunun yankısı ve Johnathan'ın yanımda tepinmesi.

Charlie elimi sıkıyor ve ben de ona bakıyorum. Geniş ve meraklı gözlerle etrafına bakıyor.

"Çok iyi gidiyorsun," diyorum usulca ve bunun yetersiz bir ifade olduğunu hissediyorum. Bunca zaman boyunca çok uslu durdu. O kadar usluydu ki, neredeyse bizimle olduğunu unutuyordum.

Bana belli belirsiz bir gülümseme sunuyor ve göğsüm sıkışıyor.

Bu çocuk, eğer dikkatli olmazsam beni parmağında oynatacak.

Koridorun sonuna ulaştık ve Johnathan tek kelime etmeden son kapıyı açtı.

Özel bir ofise girmeden önce ona endişeli bir bakış fırlatıyorum. Binanın geri kalanından farklı olarak, bu oda daha koyu, daha zengin tonlarda yapılmış. Duvarlar soğuk bir boz kahverengi, ancak tüm mobilyalar koyu renkli, pahalı ahşaptan yapılmış .

James ve arkadaşı kenarda durmuş, kendi aralarında sessizce konuşuyorlar ve masanın önünde tanımadığım bir adam duruyor. Takım elbisesi uzun boyuna mükemmel bir şekilde uyarlanmış, saçları tek bir tel bile yerinden oynamadan yüzünün dışına doğru kaymış ve burnunun köprüsünde bir çift siyah tasarım gözlük duruyor.

Kaşlarını çatarak bileğine sarılı altın saati kontrol etti. "Geç kaldın," dedi sertçe.

Johnathan umurunda değilmiş gibi omuzlarını silkiyor. "Trafığe takıldık."

Johnathan'ın arkasında kapı kapanıyor ve hava yoğunlaşıyor. Birden kendimi iyi giyimli devlerle dolu bir odada kapana kısılmış gibi hissettim.

Çoğunlukla iyi giyimli...

Çatık kaşlı adamın yüzü geriliyor ve dudakları sinirlenerek birbirine yapışıyor. Johnathan'ı azarlamak üzere olduğu izlenimine kapılıyorum, ama sonra başını sallıyor ve muhtemelen daha iyi düşünerek iç çekiyor .

Uzanıp gözlüğünü indiriyor ve bir an için burnunun kenarını ovuşturuyor. Gözlüklerini tekrar yerine iterken keskin bakışları bana kayıyor .

Başını sallayıp kibarca "Bayan Norton." demeden önce gözlerini dikmiş bana bakıyor gibiydi.

Normalde böyle bir zamanda öne çıkıp elini uzatmasını ve kendini tanıttmasını beklerdim ama o bunların hiçbirini yapmıyor. Uygun görgü kurallarının eksikliğinden biraz etkilenmiş bir şekilde, ona başımı sallamakla yetinmeyi seçiyorum.

Gözleri kısa bir süreliğine Charlie'ye kayıyor ve sonra sanki onu yok sayıyormuş gibi tekrar bana dönüyor.

Ve bu görevden alma beni anında kızdırdı. Şimdiden, bu adamdan hoşlanmıyorum.

"Bana Simon diyebilirsin," diyor ve sonunda adını söylüyor.

Oh, yapabilir miyim? Dişlerimi birbirine bastırıp ona gülümserken düşünüyorum.

"Bu boktan gösteriyi başlatmaya hazır mıyız?" Johnathan soruyor, tepinerek

İleri.

"Sadece Andrew ve Lucifer'i bekliyoruz," diyor Simon ve ardından ofisin kapısı açılıyor .

Johnathan "Şeytanın sözü" diye mırıldanır. Herkes yeni gelenlerle yüzleşmek için döner.

"Beyler," hayatımda gördüğüm en güzel adam odaya girerken sırıtıyor. "Sizi beklettiyseniz özür dilerim."

Bakmak istemiyorum, gerçekten istemiyorum, ama şu anda gözlerimin kendi iradesi var gibi görünüyor. Kendimi geri çeviremiyorum. Yontulmuş yanaklarından, delici açık mavi gözlerine kadar her özelliği fark edilmeyi ve güzelliğine hayran olunmayı talep ediyor.

Onun hakkında, melekleri ağlatacak kadar yakışıklı, zengin ve güçlü bir adam olduğuna dair söylentiler duydum, ama görmek gerçekten inanmaktır.

"Ah." Gözleri... bir şeyle parlıyor. Üzerime düştüklerinde eğlenceye ya da zevke yakın bir şey. "Bu Bayan Elizabeth Norton olmalı."

Johnathan yüksek sesle boğazını temizliyor ve bu ses içinde bulunduğum büyüü bozuyor. Çenemi yerden kaldırıp başımı sallarken yanaklarım sıcaktan yanıyor.

"Sadece Beth," diye mırıldanıyorum ve o anda altımda bir delik açılmasını diliyorum, böylece içine düşüp *ölebilirim* .

Cidden, ben hiç erkek delisi falan olmadım. Neden bu yakışıklı yabancı beni bu kadar etkiliyor?

Bu biraz can sıkıcı ve beni sinirlendiriyor.

"Seninle tanışmak bir zevk, Beth. Adamlarım bana Lucifer der, ama siz bana Matthew diyebilirsiniz," diye sırıtıyor .

Başımı sallıyorum ama bana bir Matthew gibi görünmüyor. Hayır, daha çok Lucifer ismini benimsiyor.

Güzel, tehlikeli, güçlü. Hafife alınmaması gereken biri.

O delici gözlerini Charlie'ye çevirir. "Ve bu da küçük Charlie olmalı."

Charlie başını aşağı yukarı sallıyor ve sonra Johnathan koruyucu bir adım atarken onun bir adım geri çekildiğini hissediyorum.

"Bunu yapmaya hazır mıyız?" Johnathan soruyor.

Lucifer'in sırıtışı keskinleşiyor ve Johnathan'a bakarken gözleri yine eğlenceyle parlıyor. "Evet, Johnathan. Elbette, başlayalım."

Lucifer odaya bir adım daha atar ve arkasında küçük bir çocukla başka bir adam içeri girer.

Küçük çocuk Lucifer'in yanında durmak için adım atıyor ve neredeyse onun küçük bir kopyası gibi görünüyor. Beyaz bir elbise gömleği, siyah pantolon, pahalı siyah ayakkabılar giymiş ve altın sarısı saçları geriye taranmıştır .

Çocuk sekiz ya da dokuz yaşından fazla olamaz, ancak kendini ancak çok daha yaşlı erkeklerde gördüğüm şekilde taşıyor.

"Sanırım birazdan gerçekleşecek olan konuşmada çocukların bulunmaması herkesin yararına olacaktır. Charlie, yan odaya gidip oğlum Adam'la oynamak ister misin?" Lucifer sorar.

Charlie'ye bakıyorum. Adam'a açık bir merak ve ciddi bir endişe karışımıyla bakıyor. Dürüst olmak gerekirse, onu suçlayamam. Adam oyun oynamayı seven bir çocuğa benzemiyor.

Johnathan Charlie'nin omzuna güven verici bir el koydu. "Hadi, sana eşlik edeyim."

Johnathan onu yanımdan uzaklaştırırken Charlie için mutlu bir gülümseme yaratıyorum, küçük adama başka bir seçenek bırakmıyorum. Bir yanım Charlie'yi burada, onu koruyabileceğimi bildiğim yerde benimle tutmak istiyor ama Lucifer haklı.

Birazdan yapacağımız konuşma küçük kulaklara göre değil.

Charlie sert adımlarla Johnathan'ın yanında yürüyor ve kapıdan çıkmadan önce omzunun üzerinden bana son bir kez endişeyle bakıyor.

Koruyucu içgüdülerim çelişiyor. Onu yanımda istiyorum ama aynı zamanda gitmesini de istiyorum.

Hatta teklif edilse seve seve yan odada oynamaya giderdim.

"Kahve?" Lucifer dikkatimi tekrar yüz hatlarına çekerek soruyor.

Başımı sallıyorum. "Evet, teşekkür ederim."

Lucifer sandalyeleri işaret ediyor ve ben de işarete uyuyorum. Herkes yerleşmeye başladı. Simon yanımdaki sandalyeye oturmak için öne çıkıyor. Lucifer masanın arkasındaki yerini alıyor. James kahvemi hazırlayıp bana getirirken, arkadaşı garip bir şekilde sessizliğini koruyor.

"Teşekkür ederim," diyorum James'e ve Johnathan döndüğünde ilk yudumumu alıyorum

Johnathan odaya uzun uzun bakar ve arkasına geçer. yanımdaki açık sandalyeye oturmak yerine benim sandalyeme oturdu.

Omzuma koruyucu bir el koyuyor ve anında minnettar oluyorum. Ne bilmek istediklerini biliyorum ve bunların hiçbirini yeniden yaşamak için sabırsızlanmıyorum.

Lucifer masasının arkasından bana hitap ederek, "Bayan Norton," diye söze başladı. "Bunun sizin için zor olduğunu biliyorum, ama eğer

Johnathan'ın otoparkından alındığın gece meydana gelen olayları bize anlatabilirsin."

Kahvemden güçlendirici bir yudum daha alıyorum ve gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum. O kadar nazıkçe söylemişti ki, sanki bunu kastetmiş gibiydi... yine de buna inanmam için yeterince samimi değildi .

Tüm gözler üzerimde ve tüm kanlı detayları anlatmaya başlamam için üzerimde bir baskı hissediyorum.

Ama önce, "Neden?" diye sormalıyım.

Lucifer gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor ve sanki cevabıma şaşırılmış gibi koltuğunda geriye yaslanıyor.

Ama sonra yavaş, çekici bir gülümseme dudaklarında kıvrılıyor. "Bayan Norton, burada aynı takımda olduğumuzdan bir an bile şüphe duymayın. İkimiz de aynı şeyi istiyoruz -"

"Adalet istiyorum," diye araya girerek sözünü kestim. Yoksa intikam mı istiyorum? İkisi de olur.

Johnathan omzumu tekrar sıkıyor ve beni rahatlatmaya mı yoksa uyarmaya mı çalıştığından emin değilim, ama şimdi duramam. Kendimi tekrar açmadan ve bu adamlara, tanımadığım ama beni kurtarmak için çok fazla kaynak harcadıkları belli olan bu adamlara kendimi açmadan önce, onlara verdiğim şeyle ne yapacaklarını bilmem gerekiyor .

"Lindsey için," diye ekliyorum, sesim çatlamaya başlıyor . Yüzü zihnimde yanıp sönüyor, ama onu uzaklaştırıyorum .

Derin bir nefes alıyorum ve kendimi çelikleştiriyorum. "Arkadaşlarım ve kendim için."

Lucifer bakışlarını üzerimde yoğunlaştırırken gözünü kırpmıyor. Gözlerinin içine bakarken, sertleşmelerini ve sonra tehlikeli bir şeyle parıldamalarını izliyorum.

Bir anlığına, "İstedğin bu mu?" diye sormaya korktum.

Bu kez öne doğru eğilip neredeyse hevesle "Yaparız" dediğinde tamamen samimi olduğundan hiç şüphem yok.

JOHNATHAN

I Yanımdaki Beth'e baktığımda güçlü bir gurur duyuyorum. Ona yönelttiğimiz tüm sorulara, hatta utanç verici olanlara bile çok iyi dayandı. Onu öldüren şerefsizlerden intikam almak istiyor.

O ve arkadaşları cesur olduğunu gösteriyor.

Özellikle Sasha denen şerefsizden intikam almak istiyor.

Ağızdan çıkan her bir isim Simon'ın küçük bilgisayar beynine hızla giriliyordu. Operasyonun bazı kısımlarını açıklığa kavuştururken onun entrikalarının fazla mesai yaptığını görebiliyordum. Doktorun onu kontrol etmek için gelmesi önemliydi. Onlarla seyahat eden bir doktorları olduğunu sanmıyorum. Benim tahminim Ruslara yakın biri olduğu yönünde, muhtemelen yakınlarda bir yerde özel muayenehanesi vardır.

Üzerinde durmam gereken tek şey Simon'ın Charlie'yi sorgulamak için içeri girmeye çalışmasıydı.

O lanet örümceğin oğluma yaklaşmasına izin vermem.

"Lucifer, çocuğun ne kadar kötü durumda olduğunu gördüm. Cevap alamayacağız

Ondan böyle bir şey duymak istemiyorum. Bu sabah onunla birlikte çalışıyordum ve burada yapacağımız her şey onu ayağından vuracak."

"Daha fazla cevaba ihtiyacımız var..." Simon biraz kızgın bir ifadeyle.

"Verdiği bilgiler bize değerli istihbarat sağlayabilir."

"Bakın, cevapları alacağım ama burada ve bu şekilde değil," diyorum.

"Lucifer, bırak onunla çalışayım. Bilgiyi başka bir şekilde alabilecekken ona zarar vermek için hiçbir neden yok."

Lucifer yavaşça "Katılıyorum," dedikten sonra Beth'e bakar.

"Bayan Norton, sizden Adam ve Charlie'ye göz kulak olmanızı istesem bir sakıncası olur mu?"

"Tamam..." diyor tereddütle ve olan bitenin bir parçası olmak istediğini anlayabiliyorum.

Elinden tutarak onu ofisten dışarı çıkardım.

Kulak misafiri olmadığımız anda durup, "Oğlumuza iyi bak. Adam'ın onu ölümüne sıkmadığından emin olun."

Onu duvara doğru bastırarak sert ve hızlı bir şekilde öpüyorum. "Bu gece konuşmamız gerek."

Onu bırakıp Adam'ın ofisine götürüyorum. Evet, lanet olası küçük çocuğun kendine ait bir ofisi var. Lucifer son zamanlarda sekreteri olmak için insanlarla görüşüyormuş. Buna kendim bile inanamıyorum.

Beth önümde yürüyor ve şu anda giydiği elbisenin içinde, adımlarındaki asil duruşa hayran kalıyorum. Bir zamanlar olduğu ya da belki de olacağı kişiyi yeniden kazanıyor. Başına gelenler onu değiştirmiş, bunu görebiliyorum. Muhtemelen çoğu iyi yönde değil. Kimse böyle bir şeyden zarar görmeden çıkamaz, ama o kötülüğün kendisini parçalamasına, umutsuzluk çukuruna düşürmesine izin vermiyor. Kendisine ve arkadaşlarına zarar verenlere karşı savaşmaya çalışıyor. Ayrıca Charlie'yi güvende tutmaya çalışıyor .

Gerçek bir annenin yapacağı gibi güvende.

Yerleştikten sonra, müzikle yüzleşmek için Simon'ın ofisine geri dönüyorum. İçeri girer girmez, "Peki neyi bilmiyoruz?" diye sordum.

"Şu anda itiraf etmek istediğimden çok daha fazlası," diyor Simon ve bunu itiraf etmenin ona neredeyse acı verdiğini görebiliyorum .

"Evet, içine girdiğim şey anne ve pop tipi bir kurulum değildi. Çok fazla güvenlik ve üst düzey işler dönüyordu."

"Müzayedenin ötesinde bir şey görebiliyor musunuz?"

"Pek bir şey yok. Birkaç alıcı görebildim ama hepsi o kadar. İşleyicim dışında kimseyi görmedim."

"Biz de öyle düşünmüştük."

"Johnathan," diye başlıyor Lucifer ve başımın belada olduğunu anlayabiliyorum. "Senatör Norton kızını sorup duruyor. Hatta bu konuda yardım için bana bile geldi."

Tam da sorunun kalbine.

"Zor iş. Ona giderse ölmüş sayılır."

Simon, "Ailesi bir haber duymak için sabırsızlanan tek kişi o değil," diyor.

"Evet, biri öldü. Diğer ikisine ne oldu?" "Başarılı bir şekilde yakalandılar, ancak şu anda bir ceset sayısı var," Andrew diyor ve sözlerindeki yüz buruşturmayı duyabiliyorum. "Ne tür bir sayım?"

"Görünüşe göre James ve Peter, kızları aldıkları adamlara karşı çıktılar. İkisi de öldü, güvenlik ekipleri de öyle. Şimdilik radardan kayboldular ama açık artırmadan sonra iki alıcının öldüğünün ortaya çıkacağını tahmin edebiliyorum. Ruslar meraklanacaktır."

Sikeyim.

"Peki ya ölü olan?" diye sordum. "Şimdiye kadar cesetten bir iz yok."

"Peki ya Beth'in bize anlattığı domuz besleme olayı?"

"Cesetlerin ele geçirildiği yer olabilir..." Simon mırıldanıyor. Böyle şeylerden hoşlanmıyor, katı gerçekler ve soğuk cesetler istiyor. Her şeyi mükemmel bir şekilde sayabilmek istiyor.

"Emlakçının kız arkadaşıydı, değil mi?" Soruyorum.

"Evet. Bu konuda da daha fazla oturmayacak. Kendisi bizzat bize geldi ve alabileceğimiz her türlü bilgiyi istedi."

"Onunla konuşacağım, Simon," diyor Lucifer .

"Ona ayrıntıları anlatacak mısın?"

"Bir çeşit, ama konuyla bizzat ilgilenmeyi teklif edeceğim. Bu onu hizada tutacaktır... En azından bizimle. Ayrıca Senatör'ün konuya dahil olmaya çalışması söz konusu olduğunda daha iyi bir bağ kurulmasına da yardımcı olacaktır."

"Kızı bize teslim etmen gerekiyor Johnathan," diyor Simon soğukkanlılıkla Andrew ve Lucifer'e bakarken.

Ellerini kaldıran Andrew, "Kıçımı bu işe karıştırma." diye homurdandı. Lanet olası bok kafalı.

"Johnathan... Eğer yapmazsan bu sorunlara yol açacak," diye araya girdi Lucifer.

"Umurumda değil. Sen de umursamadın, Andrew, iş eşlerini bulmaya geldiğinde sen de umursamadın."

"Bu..." Lucifer söze başlar ve soğuk gözleri neşeyle dolar. "Doğru."

"Burada da aynı şey geçerli. Onu ben aldım, ben tutuyorum. Babası benim kıllı kıçımı emebilir, umurumda değil."

Sandalyeden kalkarak sözümü şöyle bitiriyorum: "Şöyle düşünün... Onu hizada tutmanın iyi bir yolu olarak onu elimizde tutabiliriz. Onu zorlamaya cesaret edemez."

seni çok zorluyor. Karanlık bağlantılarının ortaya çıkmasını istemez, değil mi? Yağmurlu bir gün için cebimizde bir senatör, hatta belki daha büyük bir şey olması bizim için iyi bir anlaşma olur."

"Nokta alındı." Lucifer başını sallar onun Kafa, ve o olmak uzak Bunu çok iyi anlıyorum.

Tüylerimi ürpertiyor.

"Diğer iki kıza ne oluyor?" Ben soruyorum. Beth bilmek isteyecektir.

"Ailelerine iade edilecekler ve aileler onları geri almak için yaptığımız çalışmalardan haberdar edilecek."

Lucifer'e borçlu olacak daha fazla insan. Şeytanın kendisine bir iyilik borçlu olmak kolay bir yük değildir.

"Beth ve Charlie'yi eve götüreceğim. Evi, içinde bir ailenin yaşaması için hazırlamalıyım."

BETH

T Johnathan'ın evine dönüş yolu gergin ve sessizdi. Aramızda çok fazla şey var, söylenmesi gereken ama Charlie'nin önünde söylenemeyecek çok fazla söz var.

Odadan çıkmam istendikten sonra ne konuşulduğuna dair hiçbir fikrim yok ama Johnathan sonunda Charlie ve beni almaya geldiğinde, sanki bir şey onu rahatsız ediyormuş gibi sert görünüyordu.

Dönüş yolu boyunca gözlerini yoldan ayırmadı. İri elleri direksiyonu ölümüne kavıyor ve sıkıyordu.

Şimdi bana ne olduğunu bildiğine göre, beni geri verecek mi?

Neden bilmiyorum ama bu olasılık midemi bulandırıyor. Uzaklaşmak, onun hapishanesinden kaçmak istemek başka bir şey.

Kıçımın üstüne atılmak tamamen başka bir şey.

Onunla kalmak istiyorum çünkü Charlie ile birlikte olmak istiyorum, kendimi ikna ediyorum.

Beni satın aldığını söyleyen adamla kalmak istediğimden değil. artık bana *sahip*. Hayır, bu olamaz. Olamaz.

Bu delilik olur.

Biz iki farklı dünyadanız. Çılgınca bir an için istesem bile, aramızdaki ilişki asla yürümez.

Dün gece onun yatağında olanlara rağmen. Dokunuşunun bana yaptıklarına rağmen. Bana *ihtiyacı varmış* gibi bakmasına rağmen.

Tamamen farklı iki tür olabiliriz. Asla birbirini çekmemesi gereken iki zıt kutup gibiyiz.

"Aç mısın?" diye sorar, derin ve gürleyen sesi gergin sessizliği bozar.

Başımı sallamaya başlıyorum, ama midem açlıkla homurdanarak protesto ediyor.

Vücudundaki o sertlik eriyip gidiyor. Ve bana baktığında, gözleri yumuşuyor, kalbim küçük bir takla atıyor.

Sonunda çözülmüş olmalıyım. Ona verdiğim tepkinin tek açıklaması bu.

"Peki ya sen? Pizza sever misin, Charlie?" diye soruyor.

Charlie canlanmış görünüyor, Johnathan'ın sorusunu yanıtlarken koltuğunda daha dik oturuyor. "Evet."

"Ne tür pizza seversin, küçük dostum?" Johnathan yaşadığı sokağa doğru son dönüşünü yaparken soruyor.

"Pepperoni," Charlie gülümsüyor .

Johnathan vizöründeki küçük düğmeye basar ve garaj kapısı açılmaya başlar. "Pepperoni pizza o zaman."

Johnathan park ediyor ve arabadan çıkıyoruz. Kapımın önünde durup Charlie'nin inmesini bekliyorum. İndiğinde, bana doğru yaklaşıp elini benimkinin içine soktuğunda gülümsemeden edemiyorum.

Ta ki Johnathan'a dönüp diğer elini uzatana kadar.

Johnathan ilk başta çocuğun ne istediğini anlamamış gibi Charlie'nin eline bakar, ama sonra dudaklarında yavaş bir gülümseme belirir. Charlie'ye doğru yürür, küçük elini çok daha büyük olan eliyle kapatmadan önce saçlarını sevgiyle karıştırır.

Ve şu anda, bir şeyler değişti. Dinamik değişti ve hepsi Charlie sayesinde.

Charlie benden aldığı koruma ve şefkatin aynısını almak için Johnathan'a uzanıyor diye kızamam ya da çocukça bir öfke nöbeti geçiremem. Ne elini bırakabilirim ne de geri çekebilirim.

Bu yüzden Johnathan bizi eve götürürken onu takip etmekten başka çarem yok, üçümüz el ele, sanki berbat bir aileymişiz gibi.

"Bu oda hakkında ne düşünüyorsun?" Johnathan açık dizüstü bilgisayarını yüzüme doğru iterek soruyor.

Ekranda beliren mavi bir oturma odası resmine göz kırpyorum

"Güzel, sanırım..." Tereddütle söylüyorum, bunun bir şekilde bir numara olup olmadığından emin değilim soru .

Johnathan kaşlarını çatır ve dizüstü bilgisayarını geri çeker.

Bilgisayarı kucağında dengede tutarak bira şişesini aldı ve başını arkaya atarak birasını derin derin içti.

Charlie'nin inşa etmesine yardım ettiğim yemek masasının üzerine yayılmış Star Wars Lego setine dönüyorum.

Johnathan şişesini çınlatarak yerine bırakır. "En sevdiğin renk ne?"

Birbirine yanlış kilitlediğim iki parçayı ayırmaya çalışırken hemen "Mor," diye cevap veriyorum.

"Mor mu?" Johnathan alay eder. Tekrar birasına uzanıyor ve sessizce mırıldanıyor, "Mor bir oturma odasında yaşamıyorum."

"Bekle? Ne?" Onu doğru mu duydum?

"En sevdiğin ikinci renk ne?"

"Bilmiyorum... Sanırım kırmızı..." Ona kaşlarımı çatıyorum ve tırnağımın ucunu acıyla geriye doğru bükerken iki legoya küfrediyorum.

Parmağımı ağzıma sokarak, Johnathan'ın gözleri ateşle parlayana kadar acıyı emmeye çalışıyorum.

Yüzüm kızarak parmağımı çekiyorum ve elbisemin eteğine siliyorum.

Johnathan, "Kahverengi olsun," diye homurdandıktan sonra dizüstü bilgisayarında bir düğmeye basıyor.

"Kahverengi ne olacak?" Gerçekten bilmek isteyip istemediğimden emin olmadan soruyorum.

"Yeni oturma odamız," diye cevaplıyor Johnathan memnun bir sırıtışla.

"Yeni oturma odanı *kastediyorsun*," diye düzeltiyorum onu, sıkışmış legolarımı ona doğru sallayarak.

İki kaşı da yukarı kalkıyor ve bana öyle bir bakış atıyor ki:

Gerçekten mi, Beth? Bunu çocuğun önünde mi söyleyeceksin?

Ağzımı açıp kapatıyorum, ne demek istediğimi doğru bir şekilde ama Charlie'yi korkutmayacak şekilde açıklayacak kelimeleri bulmaya çalışıyorum.

"En sevdiğin renk ne dostum?" Johnathan dizüstü bilgisayarını Charlie'ye doğru çevirerek soruyor. "Sevdiğin bir karakter var mı? Yıldız Savaşları? Örümcek Adam? Bu... Minecrap."

Charlie gülümseyerek "Bu *Minecraft*," diyor ve onu nazikçe düzeltiyor.

"Ah, bunun için üzgünüm," diye gözlerini kısarak ekrana bakıyor Johnathan. "Minecraft," diye doğru bir şekilde söyleyerek bir gülümseme daha kazandı. "Yani beğendin mi?"

Charlie hevesle başını aşağı yukarı sallıyor.

"Odanı böyle mi istiyorsun?" Johnathan, Charlie'nin neye baktığını daha iyi görebilmek için ona yaklaşıyor.

Charlie neredeyse küçük burnunu ekrana sokacaktı. "Evet!"

Johnathan düğmeye tekrar basıyor. "Tamamdır."

Charlie yüzünde ışıltılı bir gülümsemeyle arkasına yaslanıyor ve ben bu anı mahvetmekle öylece bırakmak arasında kalıyorum.

Belki de daha fazla konuşmalıyım. Belki de gerçekten berbat bir şeyler olmuyormuş gibi davranmak sonunda Charlie'ye daha çok zarar verecektir.

Sanki ne düşündüğümü tam olarak biliyormuş gibi, Johnathan'ın gözleri kısılıyor ve bana doğru dönüyor.

Dudağımı çiğneyip ona bakıyorum. Daha ne kadar böyle devam edebiliriz?

Odadaki dev fili daha ne kadar görmezden gelebiliriz?

Johnathan önce göz temasını kesiyor ve tekrar ekranına bakıyor. "Yeni eşyalarımız yarın burada olur."

Tekrar yukarı baktığımda gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor ve kalbim hızla çarpmaya başlıyor.

Tanrım, bunu gerçekten yapıyor. Bu saçmalığın içine giriyor.

Dizüstü bilgisayarını kapatan Johnathan, masanın üzerine koyar ve birasının kalanını içer. "Yatma vakti dostum," diyerek sandalyesinden kalkıyor.

"Ama ben yorgun değilim," diye itiraz eder Charlie ve hemen bir esnemeyi gizlemeye çalışır.

Johnathan kıkırdar ve sandalyesini karıştırır. "Evet, tabii ki değilsin."

Charlie isteksizce bütün gece üzerinde çalıştığı savaş uçağını yere bırakıyor ve ayağa kalkıyor. "Bana bir masal anlatır mısın?" diye soruyor umutla, iri mavi gözlerini bana çevirerek.

Onun iyiliği için gülümsemeye zorluyorum ve başımı sallıyorum. "Tabii ki. Cesur küçük prensin, güzel prensesin ve büyük, huysuz ayının hikâyesine ne dersiniz?"

?"

"KÖTÜ AYI, HA?" Johnathan homurdanıyor ve oturma odasına girerken beni kısa kesmeye zorluyor.

Charlie'nin masalını anlatmak için otuz dakikadan fazla zaman harcadım ve Johnathan'la yüzleşmek için cesaretimi toplamadan önce o uyurken yanında yatarak bir otuz dakika daha geçirdim.

Bu yüzleşmeye üstünlük sağlayarak başlamak niyetindeydim. Bu durumun berbat ve yanlış olan her bir ayrıntısına işaret etmeye hazırdım.

Ama ona bir kez baktığımda söylemek istediğim her şeyi tamamen unutuyorum.

Johnathan'ın gözleri vücudumda aşağı yukarı geziniyor ve utanç verici bir şekilde ısındığımı hissediyorum. Göbeğimde oluşan zonklamayı durdurmak için dizlerimi sıkıyorum ama bu hareket bana sadece hâlâ biraz hassas ve ağrılı olduğumu hatırlatıyor. Ve bu hassasiyet bana dün gece ve bu sabah yaptıklarımızı hatırlatıyor.

Kahretsin, burada kazanamıyorum.

Johnathan içmekte olduğu birayı yere bırakır. "Buraya gel," diyor ve kucağına vuruyor. "Konuşmamız gerek."

Charlie kalkanım olmadan ne yapacağımı bilmiyorum. O yanımdayken, Johnathan'ın yanında olmak beni etkilemiyormuş gibi davranmak çok daha kolay. Her şeyi kapatmak çok daha kolay.

Ama burada sadece ikimiz varken, odada yalnızken, ona duyduğum çekimi azaltacak hiçbir şey yok.

İstedliğini almasını engelleyecek kimse yok.

"Buraya gel," diye tekrarlıyor, sesi derinleşiyor

Nefesimi kontrol altında tutmaya çalışırken yavaşça kanepeye yaklaşıyorum. Onunla yüzleşmem gerekiyor, ama vücudumdaki her içgüdü kaçmam için çılgılık atıyor .

Ondan bir yastık ötede durup oturdum.

"Hayır," diyor hışım ve tekrar kucağına vuruyor. "O küçük seksi kışını tam buraya yerleştir."

Ciddi olamaz.

"Ben çocuk değilim..." İtiraz ediyorum.

"O zaman öyle davranmayı bırak," diye homurdanıyor.

Onu azarlamak için ağzımı açıyorum ama daha kelimeleri beynimden çıkarıp dudaklarımdan geçiremeden uzanıp beni yakalıyor.

Beni kucağına bıraktı ve ayağa kalkmamı engellemek için kolunu belime doladı.

"Ne oluyor, Johnathan?" Gıcırdıyorum ve ayağa kalkmaya çalışıyorum .

"Kıpırdamadan otur," diyor, kolundaki sert pazu beni sıkıca sarıyor ve tekrar aşağı çekiyor. "Böylece konuşabiliriz."

Derin bir nefes alıyorum ve burnumdan dışarı veriyorum. Bu konuşmanın böyle geçmesini hiç beklemiyordum .

"Bu çok saçma," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

Henüz hiçbir şikayetimi dile getirmedim bile ve şimdiden kendimi güçsüz ve küçük hissettirmeyi başardı.

"Bana mı söylüyorsun lan?" diye onaylıyor ve uzanıp birasını alıyor .

Dürtüyle ve hatta belki biraz da küçüklük duygusuyla birayı elinden kaptım ve kafamı arkaya eğerek yudumladım.

Birasını bitirirken göz ucuyla Johnathan'ın eğlenerek verdiği tepkiyi izliyorum.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye soruyor sırtarak.

Artık boş olan şişeyi ağızımdan uzaklaştırırken "Hayır," diye cevap veriyorum.

Şişeyi elimden alıp kenara koyuyor ve bana döner dönmez bitirdiğime pişman oluyorum.

Şimdi iki eliyle bana dokunmasını engelleyecek hiçbir şey yok .

"Charlie uykuya dalmakta zorlandı mı?" diye gürledi ve yüzümden bir tutam saç alması için uzandı.

Hareket o kadar yumuşak, o kadar tatlı ve beklenmedik ki, olduğum yerde donup kalıyorum.

Bana bakarken gözleri yumuşuyor.

Başımı sallıyorum, kısmen ona cevap vermek kısmen de onu başından savmak için.

Kaşlarını çatıyor ve elini indirip kalçama yerleştiriyor. İri parmakları beni sarıyor ve nazikçe sıkıyor. "O zaman neden bu kadar uzun sürdü ?"

"Hikaye," diye yalan söyledim.

"Bu oldukça iyi bir hikaye olmalı."

Rahatsız bir şekilde kıpırdandım.

"Öyleydi."

Başını yavaşça sallıyor ve ben başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum çünkü bana bakışı beni inanılmaz derecede huzursuz ediyor. Neredeyse keşke

Bir şeye kızgın ya da sinirli. Bu kibarlık beni tamamen gafil avlıyor.

"Peki nasıl bitti?" diye soruyor, çenemi tutuyor ve yüzümü nazikçe ona çeviriyor.

Dudaklarımı endişeyle yalıyorum ve gözleri parlarken içimde bir şey sıkılıyor. Birdenbire onun kucağında oturduğumun farkına varıyorum. Ona dokunan her küçük parçamın farkındayım. Kalçalarım onun kalçalarına değiyor. Sıcaklığı içime sızıyor.

"Cesur prens ve güzel prenses büyük, kötü ayıyı yendiler ve sonsuza dek mutlu yaşadılar."

"Bu çok kötü," diye iç geçiriyor ve başparmağı yanağımı okşuyor. "Nasıl yani? O kötü adamdı ..."

Gülümsüyor ve ben hala onun dokunuşuna yaslanmaya başladığımı fark ediyorum. "Belki de büyük, kötü ayı yanlış anlaşılmalıdır."

Gözlerimi devirmeye başlıyorum ve çenemdeki tutuşu sertleştiriyor.

"Belki de büyük, huysuz ayı hayattan daha fazlasını istemeye hazırды. Belki de cesur prensi ve güzel prensesi istiyordu çünkü kendine ait bir şey istiyordu."

Artık benim anlattığım hikayeden değil, Johnathan'ın kendisinden bahsettiğimiz çok açık.

"Bu asla işe yaramaz" demekten başka ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Neden olmasın?" diye homurdanıyor, kaşları aşağı iniyor ve dudakları öfkeli bir kaş çatıyor.

Milyonlarca neden var... hatta bu durumun başarısız olmaya mahkum olması için milyonlarca neden var.

İlk neden, "Charlie'nin ailesine geri dönmesi gerekiyor.

."

"Ailesi öldü," diyor soğuk bir ifadeyle.

"Biliyorum," diye iç geçirdim. "Ama dışarıda başka bir ailesi olmalı.

Büyükanne

ve büyükbabam. Teyzeler, amcalar, kuzenler..."

Johnathan başını sallıyor ve çenemdeki tutuşunu bırakıyor. "Hayır. Simon'a araştırmasını söyledim. Ailesi bok gibi ve burada daha iyi durumda."

"Ama..."

"*Aması* yok, Beth. Büyükanne ve büyükbabasının her ikisi de öldü. Annesi ve babası kötü işlerin içindeydi, tüm aile öyleydi, bu yüzden bu pisliğin içine düştü."

Hay sikeyim. Bu duymak istediğim son şeydi. Hala dışarıda küçük adamın eve dönmesini bekleyen birileri olduğuna dair umudumu koruyordum.

"Yani onu öylece tutacak mısınız?" Arkama yaslanırken soruyorum.

"Evet," diyor Johnathan kararlı bir şekilde, yüz hatları sertleşiyor. "O artık bizim

."

Çifte sikiş.

"Bizim mi?" Tekrar ediyorum. Yanlış duymuş olmalıyım. "Evet, *bizim*," diyor kararlılıkla.

Hemen başımı ileri geri sallamaya başladım. "Hayır. Hayır. Hayır. Johnathan, bu işe yaramayacak."

Johnathan başımın titremesini durdurmak için yüzümün iki yanını tutuyor. Gözlerimin içine bakarak, "Peki neden olmasın?" diye sordu.

"Çünkü burada kalamam!" Ağzımdan kaçırdım.

Burnu neredeyse benimkine değene kadar yaklaşıyor.

"Yine," diyor Johnathan yavaşça, sakince. "Neden olmasın?" "Çünkü yapamam," diyorum ve gözlerimi kapatıyorum .

Artık konsantre olamayacak kadar yakınımda. Dudaklarının sadece bir nefes uzakta olduğunu bilmek bile dudaklarımı karıncalandırıyor.

Hızla atan kalbimi sakinleştirmek için derin bir nefes alıyorum.

"Babam benim için gelecek, her zaman gelir. Ve her zaman beni bulur. *Her zaman*."

Gözlerimi açtığımda Johnathan'ın ağzıma baktığını görüyorum. "Beni geri vermek zorundasın," diye yalvarıyorum.

Johnathan az önce söylediklerimi düşünüyormuş gibi uzun bir süre bana bakıyor ve sonunda ona ulaştığıma dair içimde çılgınca bir umut var.

O zaman gidip "Hayır" diye hırlaması gerekir.

"Anlamıyorsun," diye inliyorum ve eğilmeye çalışıyorum ama Johnathan beni geri çekiyor. "Tüm bağlantılarıyla, bu sadece bir zaman meselesi..."

Bir umutsuzluk dalgası üzerime çöktü. Hayatım hiçbir zaman bana ait olmadı. Kendimi bildim bileli her şey babamın kontrolündeydi.

"Çok iyi anlıyorum," diyor Johnathan, yüzü öfkeyle kararıyor. "Ona geri dönmek istiyor musun Beth?"

Johnathan'a kaşlarımı çatıyorum ve öfkeli bakışları karşısında geri çekiliyorum. "Tabii ki hayır." İlle de *burada* kalmak istediğimden değil . "Ama bu konuda hiç söz hakkım olmadı."

Johnathan başını sallar ve karanlık bir kararlılık ifadesiyle şöyle der. "Güzel, çünkü seni geri vermeyeceğim. Seni benim soğuk, ölü ellerimden almak zorunda kalacak ve o zaman bile denediği için onu mahvedeceğim."

İnanamayarak başımı sallıyorum. Ne diyor bu adam? Gerçekten de beni elinde tutmak için ölebileceğini mi söylüyor? "Sen delisin."

Johnathan başını sallıyor ve "Ve sen *benimsin*." derken gözleri sahiplenici bir şekilde parlıyor.

Sahip olduğunu ilan etmesi kalbimin yerinden fırlamasına neden oldu.

Daha ne hissettiğimi anlamaya fırsat bulamadan beni daha da yakınına çekti.

Gözleri yumuşuyor ve bir kez daha dikkati ağzıma yöneliyor. Beni öpmeyi düşündüğünü anlayabiliyorum ve kendi isteğimle nefesim hızlanıyor.

"Baban senin için gelebilir ama seni benden asla alamaz. Eğer benim karımsan yasal olarak hiçbir şey yapamaz."

BETH

"W

Eğere?" Aptalca tekrarlıyorum.

Kulaklarım çınlıyor ve beynim sersemlemiş ve parazitlerle dolu gibi hissediyorum. Sanki beynimin içinde bir bomba patladı.

Başım.

Ciddi olamaz, olamaz. Daha önce patronuyla şakalaştığını biliyorum, ama beni sadece birkaç gündür tanıdıktan sonra nasıl benimle *evlenmek* isteyebilir? Hayır, mümkün değil. Sadece bir aptal ya da gerçekten deli biri bunu yapmak isteyebilir.

Bu işte başka bir iş olmalı. Bir şey...

Her şey bir anda kafama dank etti ve ne olduğunu anladığımda neredeyse rahatlayarak sarkacaktım.

"Oh," diye gülümsemeye başladım. Gerçekten zekice. "Yani sahte bir evlilik gibi mi? Bu gerçekten harika olurdu ama senden bunu isteyemem - "

Johnathan'ın yüzü kararıyor ve aşağı uzanıp beni kalçalarımından yakalıyor. Beni çevirip kucağına oturmaya zorladığında inledim.

Göğsünü itiyorum ve yükselmeye çalışıyorum ama beni geri çekiyor.

Parmakları kalça kemiklerime giriyor ve sonra sert kasıklarını seksime sürüyor. "Bu konuda sana sahtekârlık gibi gelen bir şey var mı?" diye soruyor.

Gıcırdayan sürtünmeden kaçmaya çalışarak başımı eğiyorum.

"Hayır," diye nefes alıyorum, ellerinin tuzağından kaçmak için çaresizce.

Şu anda bile, kafam karışık, dağılmış durumdayken, vücudum onun kendisini klitorisime sürtme hareketine tepki veriyor.

Kalçalarını tekrar yukarı sallıyor ve sesi daha boğuk, daha sert, "Söylediğim herhangi bir şey senin hakkında ne hissettiğime dair bir şüphe bıraktı mı?" diyor.

"BEN... BEN..." Tekrar ediyorum, gömleğini pençeliyorum. Doğru düzgün düşünemiyorum. Zihnime ve bedenime yapılan saldırılar arasında tamamen kaybolmuş durumdayım.

"Soruya cevap ver Beth," diyor kalçalarını bir kez daha gıcırdatarak.

Yavaşça başımı sallıyorum ve neredeyse hıçkırarak, "Bilmiyorum.

Hiçbiri

bu çok mantıklı."

Sağ eli kalçamı bırakıyor ve parmakları saçlarımın arasından geçene kadar yavaşça vücudumda ilerliyor. Saçlarımı avucunun içinde sıkıyor ve beni eğilmeyi bırakıp ona bakmaya zorlamak için tutuşunu kullanıyor.

"Anlat bana," diyor, sesi karanlık bir uyarıyla dolu. "Bunun nesi kafanı karıştırıyor?"

Gözlerinin içine bakıyorum, beni ilk çeken yüzüne.

Sakallı, huysuz bir adamdan daha fazlası.

Yaşadığı zor hayatın izlerini taşıyan bir adam. Yüz hatlarında, tanıdığım başka hiçbir erkekte olmayan karanlık bir şiddet ve kargaşa vaadi var.

O yasak... Tehlike ve heyecan seksi bir pakete sarılmış.

Ve aramızda en az bir on yıl olmalı. Yine de onu istiyorum. Kendimi durduramıyorum.

Onda kanımı kaynatan bir şey var. Aynı havayı paylaşmak nefesimin hızlanmasına yetiyor.

Ama ben sadece daha iyisini bilmeyen genç, aptal bir kızım...

Onun bahanesi ne?

"Beni tanıyorsun. Nasıl olur da benimle evlenmek istersin?" Uysalca sordum.

Johnathan bana sert bir şekilde bakıyor ve bana attığı karanlık ve öfkeli bakıştan, ona bir şekilde hakaret ettiğim hissine kapılıyorum.

"Çünkü," dedi yavaşça. "Ne istediğimi biliyorum." Bu nasıl bir cevap böyle?

Yüzümdeki inançsızlık ifadesine kaşlarını çatıyor ve parmakları saçlarımda sıkılaşıp beni daha da yakınına çekiyor.

"Seni istiyorum, Beth. Bunda büyük bir gizem yok. **S a d e** ve basit."

Yine de ikna olmadım. Bundan daha fazlası olmalı... olmalı...

"Eğer çiçekli sözler ve lanet olası şiirler istiyorsanız, şansınız yok."
."

İstediğim bu mu? Kendimi tutuyor ve bu şeyle savaşıyor muyum?
tatlı aşk ilanları istediğim için mi?

Johnathan sinirli bir şekilde homurdanıyor ve saçlarımı çekiştirerek beni boynumu geriye atmaya zorluyor. "Seni yanımda istiyorum. O seksi vücudunu hep yanımda istiyorum."

Üzerime eğiliyor, üstümde duruyor ve beni yukarı bakmaya zorluyor. "Yanımda olmadığın zaman beni deli ediyorsun."

Kalçalarını yuvarlıyor, kotundaki sert çıkıntı amıma sürtünüyor. "Seni her zaman sikimin üzerinde istiyorum."

İnliyorum ve içime dolan arzu dalgasıyla savaşıyorum. Onu geri istememem gerektiğini biliyorum. Tüm bu durumun delilik olduğunu biliyorum. Ama ne olduğum için değil, kim olduğum için istenmek ve arzulamak çok iyi hissettiriyor.

Gözleri göğüslerime kayıyor ve meme uçlarımın sertleşip sıkılaştığını hissediyorum. Saçlarımı tutmayı bırakıp elbisemin üst kısmını aşağı doğru itiyor. Kollarım omuzlarımdan aşağı kayıyor, kollarımı yanlarıma doğru hapsediyor.

Boğazında alçak, derin bir hırıltı titreşiyor .

"Bebeklerimle şişmeni istiyorum. Siktir, hemen şimdi hamile kalmanı istiyorum."

Sütyenimin kaplarını aşağı doğru iterek göğüslerimin elbisemden dışarı taşmasına neden oldu.

Gözleri açlıkla parlıyor, başı aşağı eğiliyor. "Bu memelerin ne kadar büyüyeceğini görmek istiyorum."

Sıcak ağzı sağ göğsümü kaplıyor. Nefesim kesiliyor ve kucağında kıvranıyorum ve kalçamdaki tutuşu sıkılaşıyor.

Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi beni emiyor ve ben onun kucağına bırakılmış bir ziyafetim.

Dili meme ucumun etrafında daireler çizerek yalıyor ve her emişini geri çektiğinde içimde bir zevk sarsıntısı hissediyorum.

Kahretsin, çoktan ıslandım.

Boğazından o derin, gürleyen sesleri çıkarmaya devam ediyor ve yaptığı şeyden zevk aldığını bilmek, benim tadımdan zevk aldığını bilmek, direncimden geriye kalanları paramparça ediyor.

Bunu yaptığımın farkına bile varmadan kalçalarımı sallamaya başlıyorum.

Hareket etmek zorundayım. Seksimde bu sıcak baskı varken hareketsiz oturamam.

Başımı geriye atarak omurgamı eğiyorum ve göğüslerimi ona sunuyorum. Eli beni sıkıyor, parmakları yoğuruyor, ritmimi yükseltiyor.

"Çok tatlı amına koyayım," diye mırıldanıyor, eğilirken gözleri kapanıyor.

Ona bakarken nefes alıp veriyorum, göğüslerim yükselip alçalıyor, daha fazla ilgi için can *atıyor*. Meme uçlarım o kadar ıslak ve o kadar dolgun ki, kalbimin gürleyen ritmiyle zonkluyorlar.

Muhtemelen sadece göğüslerimi emerek boşalabilirdim ve neredeyse boşalıyordum da.

Kalçaları sallanıyor ve yemin ederim kot pantolonundaki o sert çıkıntı daha da büyüyor.

Kalçamdaki tutuşunu bırakıyor ve sonra sert avuç içi kalçamdan aşağı iniyor.

"Seni ıslatan tek erkek olmak istiyorum," diye geveliyor ve sonra eli kalçalarımın arasına giriyor.

Külotum kenara itiliyor ve sonra o harika, kalın parmakları kıvrımlarımın arasından kayıyor.

"Ah, lanet olsun. Sırılsıklam olmuşsun bebeğim," diye inliyor. Parmaklarını ileri geri kaydırıyor, ıslaklığım boyunca kayıyor.

Dudağımı ısıriyorum ve gözlerimi kapatıyorum, kalçalarımı sallama ihtiyacıyla savaşıyorum. O kalın parmakları muhtaç seksime sokmanın bir yolunu bulma ihtiyacıyla savaşıyorum.

Başparmağı klitorisimi buluyor ve küçük, sıkı daireler çizerek ovmaya başlıyor. "Johnathan," diye inliyorum.

Parmakları hızlanıyor, beni hızla orgazm noktasına götürüyor.

"Beth, seni *boşaltan* tek erkek olmak istiyorum." Ben haykırana kadar parmakları hızlı ve öfkeli çalışıyor.

Çok yaklaştım. Çok yaklaştım.

Kaslarım beklentiyle geriliyor. İçimdeki basınç genişliyor ve genişliyor . Patlamak üzereyim.

Etrafımdaki dünya beyaza dönmeye başladı ve sonra durdu.

Başparmağı klitorisimden ayrılıyor, kıvrımlarımda alaycı bir şekilde sürükleniyor. Gözlerimi kırıştırıyorum, dünyayı tekrar odak noktasına getirmeye çalışıyorum.

Ne oluyor lan?

Johnathan kıkırdıyor ve elini benden tamamen çekiyor.

Aramızda çalışarak pantolonunun kemerini çözdü ve sikini dışarı çıkardı.

Aşağı bakıyorum v e şaftını yumruk yapıp yukarı aşağı pompalamasını izliyorum.

Daha önce bir erkeğin kendini okşamasını hiç izlememiştim ve beni öylece bıraktığı için biraz kızgın olsam da, derisinin başının yakınında toplanması ve sonra tekrar yumuşaması beni büyülüyor.

"Bu hayatta, eğer bir şey istiyorsan onu almalısın."

Ciddi mi?

Tekrar yukarı baktım.

Yüzündeki ifade o kadar sert, o kadar yoğun ki, hiç şüphem yok. "Bunu kabul edecek misin Beth?" diye hırlıyor.

Sikeyim. Onu bunu yapacak kadar çok mu istiyorum? Tekrar aşağı bakıyorum.

Aleti koyu, kızgın bir kırmızı renkte ve başından inci gibi beyaz bir sıvı sızıyor.

"Dokun bana," diye ısrar ediyor.

İstiyorum. Elimde nasıl hissettiğini bilmek istiyorum, ama "Kollarım sıkıştı."

Sinirli bir sesle elbisemin altından tuttu ve başımın üzerinden yukarı doğru yırttı.

"Dokun bana," diye tekrar ısrar ediyor, elbiseyi fırlatıp atıyor. Dudağımı ısırıyorum ve geçici olarak aşağı uzanıyorum .

Parmaklarımın ucu sikine değiyor ve sık sarsılınca şaşkınlıkla elimi çekiyorum.

Kıkırdıyor. "Hadi ama, seni ısırmayacak."

Eli elimi buluyor ve beni tekrar şaftına doğru yönlendiriyor.

Parmaklarımı onun etrafına doladığımda zevkle inliyor ve birden kendimi çok güçlü hissediyorum.

Onu izlerken yaptığım şeyi taklit etmeye çalışıyorum. Yumruğumu yavaşça yukarı ve aşağı pompalıyorum.

Teni pürüzsüz ve dokunulduğunda sıcak. Avucumun içinde kayan ipeksi, kadifemsi bir kalitesi var.

Elimi yukarı aşağı hareket ettiriyorum, vuruşlarım gittikçe hızlanıyor.

Acı çekiyormuş gibi inliyor ve içimdeki küçük, şeytani bir parça bundan hoşlanıyor. Ta ki eli hareket edip başparmağı tekrar klitorisimi bulana kadar.

Başparmağını bana bastırıyor, bir kez daha sıkı daireler çiziyor.

Daha önce ulaşmaya çok yakın olduğum orgazm bir intikamla geri geliyor.

Elim hızlanıyor, vuruşlarım daha hızlı ve daha hızlı geliyor, yaşadığım ihtiyaca uyuyor .

Bir kez daha, çok yaklaştım. O kadar yakınım ki tadını alabiliyorum.

Johnathan acıyla inliyor. Prekumunun elimin her t a r a f ı n a sızdığını hissedebiliyorum.

Çekirdeğim sıkıştı. İlk sarsıntı vurmak üzere. Kendimi ona teslim ediyorum, kendimi bırakıyorum, ama sonra tekrar kendime geliyorum.

Johnathan sertçe, "Eğer istiyorsan Beth, al şunu," diyor. Başparmak klitorisimi terk ediyor.

Kaybettiğim için ağlıyorum.

Vücudum tam anlamıyla kesilmekten titriyor.

Klitorisim acı verici bir şekilde zonkluyor ve kendimi boş havayı sıkmaktan alıkoyamıyorum. Tenim o kadar çiğ, o kadar hassas ki, eğer içimdeki bu bastırılmış basınçla ilgili bir şey yapmazsam, kelimenin tam anlamıyla bu yüzden ölebilirmişim gibi hissediyorum

Ama bunu yapamam. Yavaş yavaş ortaya çıkan bir dehşet duygusuyla, hiç *almak* istemediğimi fark ediyorum.

Ben *alınmak* istiyorum.

Johnathan gözlerimin içine bakıyor ve sonra sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi sırtıyor. "Eğer bir şey istiyorsan, al Beth," diye tekrarlıyor ve ben hayal kırıklığı içinde çılgılık atmak istiyorum .

Neden bana bunu yaptırıyor? Neden geçen sefer yaptığı gibi kendini bana ittirmiyor?

Gözlerinin içine bakıyorum, tam kendimi teselli ödülüm olarak onun sikinin üzerine atmaya hazırken, bir şey fark ediyorum.

Kirpiklerimi indirerek öne doğru eğildim ve ağzına karşı inledim, "Seni üstte istiyorum."

Gözleri titriyor. Gülümsemeye başlıyorum ama sonra dünya etrafımda bulanıklaşıyor ve aniden sırtüstü yatıyorum. Johnathan üstüme geliyor ve ben onun ağırlığını memnuniyetle karşılıyorum.

İçimdeki karanlık bir şeyin buna ihtiyacı var. Kontrolün onda olmasına ihtiyacı var. Teslimiyette bir özgürlük var. Bırakmanın özgürlüğü var.

Ağırlığı beni kanepenin minderlerine batırmaya başlıyor ve ben de onun devasa vücudunu kabul etmek için kalçalarımı ardına kadar açıyorum.

"İstedğin bu mu?" diye soruyor.

Kendini eline alarak sikinin tepesini girişime sürtüyor.

Evet, bacaklarımı ona sararken düşünüyorum.

"Beth," diye hırlıyor. "İstediğin bu mu? *Söyle bana.* " Sikini klitorisime doğru yönlendiriyor ve aşağı indiriyor.

"Siktir," diye bağırdım ve sarsıldım. "Evet! Bunu istiyorum. Seni istiyorum, Johnathan

İşte, çıktı. Şimdi söylediğime göre, bunu sahiplenmeliyim.

Bu adamın altında olmak istiyorum. Bu adama bağlı olmak istiyorum. Kocaman sikiyle beni yarmasını istiyorum.

"Güzel," diye inliyor ve siki aşağıya doğru kayarak benimkine dayanıyor.

Giriş.

Beni saçlarımdan yakaladı ve gözlerimi aşağıya indirdi. "Şimdi istediğimi alırken beni izle."

Hızlı bir hareketle içime girdi. Acımasızca ama çok hoşuma gitti.

"Siktir," diye kükrüyor Johnathan, kendi iniltimi bastırarak.

Kalınlığı beni gererken, beni tamamen açarken gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor.

O kadar ıslağım ki, ihtiyaçtan o kadar şişmişim ki, hiç direnç yok. Sadece kaygan, elektrik hissi .

"Siktir," diyor Johnathan tekrar, bu sefer daha yumuşak bir sesle.

Aleti içimde seğiriyor ve neredeyse beni azdırmaya yetecek kadar kenara yaklaşmışım.

Kendini derinlere doğru öğütüyor ve gözlerim şok içinde açılıyor. Vücudunun benimkine karşı çalışmasını izliyorum.

Çok büyük. Çok sert.

"Çok sıkı amına koyayım," diye homurdanıyor dişlerinin arasından.

Yavaşça çekilirken kendimi izlemekten alıkoyamıyorum.

Aleti şimdi ıslaklığımınla parlıyor ve tam beni tamamen terk etmek üzereyken kalçalarım onun etrafında sıkılaşıyor.

"O kadar benim ki," diyor bana tekrar çarpmadan önce. Onu sıkıca kavıyorum ve haykırıyorum.

Parmakları saçlarımda sıkılaşıyor ve bir kez daha sanki bir şekilde kendini içime daha fazla itebilecekmış gibi derinlere doğru öğütüyor.

"Biliyorsun Beth, biliyorsun amına koyayım," diye inliyor ve yaklaştığını anlayabiliyorum.

Omuzlarını tutuyorum, tırnaklarım derisine batıyor, o çekilirken onu geri çekmeye çalışıyorum.

"Bana sana kimin sahip olduğunu söyle, bebeğim."

Aletin sadece ucu içimde kalıyor ve boşuna bastırıyorum. Ne kadar istesem de yeterli değil.

"Çok inatçı," diye hırlıyor.

Kalçalarımı kavırıyor ve onu tamamen kaybetme düşüncesi haykırmama neden oluyor, "Bana sahipsin! Ben seninim!"

Tüm ağırlığı üzerime çöktü, beni kanepeye doğru itti.

Serbest bırakılmam içime işlerken hareket edemiyorum ve buna ihtiyacım da yok.

Johnathan homurdanıyor ve amım onun sikinden orgazmımı sağarken her türlü kirli şeyi mırıldanıyor.

Orgazmım sürekli devam ediyor gibi.

"İşte bu. İşte bu, bebeğim," sözleri sisi yarıyor. "Sikimin her yerine boşal."

Beni sert ve hızlı bir şekilde sikmeye başladı. Kalçalarımı kaldırıyor ve o gömülü sinir demetine doğru okşuyor.

"Sen benimsin. *Benimsin*," diye ilan ediyor. "Seni aldım ve şimdi sana sahibim. Hayatının geri kalanı benim."

Hızı artıyor, homurtuları giderek daha çılgınca bir hal alıyor.

Ve onun içimde şiştiğini ve nabzının attığını hissettiğimde, başka bir orgazm dünyamı sarsıyor.

"Siktir," diye inliyor Johnathan. Lanet olası *inliyor*.

En lezzetli sıcaklık içimi dolduruyor ve onu öyle bir sıkıyorum ki hareket etmeyi bırakıyor.

"Siktir, siktir, siktir," diye seğiriyor ve ben onun canını sağarken üstümde sarsılıyor.

"Çok sıkı amına koyayım," diye acı içinde homurdanıyor ve sonra bir iniltiyle sakinleşiyor.

Başı öne düşüyor ve kalçalarındaki tutuşu gevşiyor. Altına sarktım. O kadar sert, o kadar çok boşaldım ki kemiklerim sıvı gibi hissediyor.

Birlikte nefes nefese kaldık.

Sonunda bana baktığında, gözlerinde o kadar büyük bir memnuniyet vardı ki, neredeyse parlıyordu.

Aleti içimde seğiriyor ve ben hala onun etrafında dolu ve gergin hissettiğimi fark ediyorum.

"Yine mi?" Nefes nefese kaldım.

Beni başımın arkasından çekiyor ve dudaklarına yaklaştırıyor. "Tekrar."

JOHNATHAN

"W Doktorun ikamet ettiği yeri bulduk. Sen ve ben oraya gidip adamla samimi bir konuşma yapmalıyız," diyor Andrew'un derin sesi kulağıma doluyor.

"Ne zaman?"

"Şimdi. Evinizden on dakika uzaktayım."

"Saat sabahın ikisi. Bu bilgiyi ne zaman aldık?" Komodinin üzerindeki saate bakarken homurdandım.

"Simon yaklaşık bir saat önce aldı. Hemen harekete geçmemizi istiyor. Bilgiyi alın ve doktoru getirin. Ve şunu dinle... Simon sorgulama sırasında orada olmak istiyor."

"Ne oluyor lan?"

"Görünüşe göre bunun bir parçası olmak istiyor." "Siktir git."

"Evet, teçhizatını yerleşkeden aldım. On sekiz dakika sonra görüşürüz." Andrew bağlantıyı keser.

Lanet olsun, en azından bu piçin kafasını duvara geçireceğim. Orospu çocuğu Beth'e affedemeyeceğim bir şekilde dokundu. Simon, lanet Örümcek, orada olmak... Kahretsin. Neyi kaçırdığımı merak ediyorum.

Kanlı bir gece olacak.

Yataktan kalkıp, battaniyeleri çıplak kadınımın üzerine geri itiyorum. Beth gitmek için fazla lezzetli görünüyor ama Andrew adres konusunda haklıysa, hâlâ iyi bir ipucu varken harekete geçmeliyiz. Depo elimizde ve kamyonları etiketledik.

Yine de bu bir şey ifade etmiyor, kamyonlar hareket etmedi ve nedenini bilmiyoruz.

Beth'in yan dönmesini izliyorum, sırtının çıplak eti göğsümü ona yaslamam için beni çağırıyor. Kalçasının hafif kabarıklığı belli belirsiz görünüyor ama avuçlarımı kaşındırmaya yetiyor.

Elimi aşağı kaydırmak ve sulu kıcını sikime doğru sertçe çekmek istiyorum. Aletimin sertleşmeye başladığını hissettiğimde zihinsel görüntüler zihnimi doldurmaya devam ediyor.

Lanet olsun, onunla yaşamak beni delirtecek.

Vücudumu onun her yerine bastırma, kokumu olabildiğince onun üzerinde tutma ihtiyacını hissedebiliyorum. Onu bir şekilde benim olarak işaretlemem gerekiyor... belki lanet bir tasma ya da dövme... Yine de bunu kabul edeceğinden şüpheliyim.

Sessizce çekmecelerimi karıştırdım ve bir çift koyu gri kargo pantolonu ile neredeyse siyah bir gömlek çıkardım.

Tamamen siyah gece vakti doğal değildir, insanların görüşünde boşluklar yaratır, oysa grinin koyu renkleri hemen hemen her şeyle uyum sağlama eğilimindedir

Lucifer için çalıştığım yıllar boyunca bu tür gecelerden çok yaşadım. Ani ölümcül şiddet çağrılarına alışkınım.

Bu gece, yine de, farklı hissettiriyor. Normalin ötesinde bir şeye doğru gidiyormuşuz gibi geliyor. Ensemdeki tüyler diken diken olmuyor ama bu her zaman bir şeylerin ters gittiğinin göstergesi değildir.

Odadan çıkmadan önce Beth'i omzundan hızlıca öpüyorum. Onu ya da çocuğu uyandırmak istemediğimden giyinmek için aşağı inene kadar bekliyorum.

Dışarıda, Andrew eski ama hiç şüphem yok ki süslü siyah bir Escalade'in içinde beni bekliyor. Lucifer iş araçlarımız söz konusu olduğunda ucuza gitmemize izin vermez. Herhangi bir şeye karşı onları formda tutmak zorundayız.

Ön koltuğa atlayıp arka koltuğa baktığımda yükleme çantamın hazır ve nazır olduğunu görüyorum. Ne güzel. En sevdiğim oyuncakların hepsini yanında getirmiş.

Taktik yeleği göğsümün üzerine çekerek, cırt cırtlı kayışları belime sıkıca doluyorum. Ceplerimi yoklayarak muştalarımın güvenli bir şekilde takılı olduğundan emin oluyorum.

"Nereye gidiyoruz?" Andrew alt bölümümün dışında motoru çalıştırırken soruyorum.

"Derry Township'e doğru. Şu geniş malikane tipi yerlerden birine

sahip."

"Ne beklememiz gerektiğine dair bir bilgi var mı?" Yeleğime ve taktik pantolonuma yerleştireceğim şarjörleri kontrol etmeye başlarken soruyorum.

"Evet, birkaç uydu yayını var ama pek bir şey yok. Simon bir uçuş yapmaya çalışıyordu ama ne yazık ki bizi güncelleyemedi."

"Siktir."

"Evet, sanırım kötü zamanlama. Yakında bir kaç araç turu yapacağız. Güvenlik durumu hakkında daha iyi bir fikir edinmeliyiz."

"Orada neyle karşılaşacağımızı düşünüyorsun?"

"Hafif güvenlik, benim tahminim. Belki evde bir ya da iki koruma. Çok fazla olacağını sanmıyorum, sorun beklemiyorlar."

"Kolay zamanlara güvenmediğimi biliyorsun," diye homurdanıyorum başımı koltuk başlığına yaslarken.

"Sen sadece huysuz bir sabah insanısın," diye gülüyor Andrew.

"Ben biraz kestireceğim. Yaklaştığımızda bana haber ver," diyorum koltuğumu arkaya yaslarken.

Gözlerimi kapatarak zihnimin Beth'in çıplak vücudunda gezinmesine izin verdim. Kalçalarının her bir kıvrımı. Taş gibi sert meme uçları olan soluk pembe areolalarla kaplı göğüslerinin kabarıklığı. Elbisesini üstten aşağı doğru çektiğimde omuzlarının aldığı şekil. Zar zor görünen yaka kemikleri. Her bir parçası güzellik ve cinsellik üzerine bir çalışma.

Kalın sikimi onun amının derinliklerine sokmak için yıllarımı harcayacağım ve bunun yeterli olacağını sanmıyorum.

Omzumdaki sert bir itiş beni uyuklamaktan alıkoyuyor ve Andrew, "Horlamayı kes amına koyayım. Neredeyse vardık."

Gözlerimi ovuştururken Andrew'un kafasını ısırp koparmak istedim. Beth'in benim için bikiniyle dans ettiği çok güzel bir rüyanın tam ortasıydım.

Dışarıda hala gece karanlığı var. Saat üç buçuğu gösteriyor. Andrew'un özel olarak tasarladığımız kapatma düğmelerinden birini kullanarak arabadaki tüm ışıkları kapatmasını izliyorum. Motorun sessiz uğultusu bile tekerlek seslerinden zar zor duyuluyor.

"Kimler giriyor?" Sesimde hala uykuyla soruyorum.

"Sen ve ben, bebeğim. Lucifer ve Simon bunu sessiz bir şekilde halledebileceğimizi düşünüyor, o yüzden şu lanet susturucuları takın."

HK MP5'imi göğsüme çekerek susturucuyu takmaya başladım. "Hayır, destek mi?"

"Tüfekle James'i alt bölümün ötesinde yakaladım. Heh, herif bir cep telefonu kulesinde."

Hava ne kadar rüzgarlı olursa olsun, onun da bizimle birlikte acı çektiğini duymak içimi ısıtıyor.

Küçük bir plastik kutu uzatarak, "Kulak telsizleri." diyor.

Küçük plastik parçasını çıkarıp dikkatlice kulağıma yerleştiriyorum ve "Evet, diğerini kaybetmiş olmalıyım." diyorum.

"Dostum, o lanet çıkırtıyı duyduk."

"Evet, muhtemelen üzerine falan basmıştır."

Başını sallayarak, "Simon'a hazımsızlık veriyorsun." dedi.

"Güzel."

Evden yarım mil uzakta duran Andrew, evin havadan çekilmiş fotoğraflarının bulunduğu bir iPad uzatır. Evet, haklıydı, bu adamın lanet bir malikanesi var. Muhtemelen sadece evde on yatak odası vardır.

"Bodrumun var mı?"

"Resimlere bakmaya devam et, sik kafalı."

Parmaklarımı ekranda kaydırarak, evin satışa çıktığı zamanki modellerine bakıyorum. Kızılötesi vücut lekeleriyle evin resimleri

Biraz daha ilerlediğimde sorularımızı yanıtlayan hiçbir şey göremiyorum. Sadece boş odalardan başka bir şey göstermeyen eski, modası geçmiş resimler. Sona geldiğimde, evin eski bir planını buluyorum ve gerçekten de bir bodrumu olduğunu görüyorum .

Güzel. Aranacak daha fazla yer. "Bu bok olabildiğince modası geçmiş."

"Evet, biliyorum. Simon üzüntülerini ilette ama başka bir şey bulamadı. Tasarım gereği mi yoksa yeterli bilgi olmadığı için mi, bilemiyorum."

"Şerefsizler. Bu sadece ikimiz ve baz istasyonundaki bir adam için ilginç olacak."

"Evet, Lucifer son zamanlarda sayımızın çok az olduğundan bahsediyor. Adam toplamaya başlamak istiyor."

"Kahretsin, bu sizin için eğlenceli olmalı çocuklar." Simon ve Lucifer'ın şu anda baktıkları her kimse onun hakkında ne tür dosyalara sahip olduklarını hayal edebiliyorum.

"Sen de eğlenceye dahilsin, göt herif. Lucifer o çılgın IRA'larla ya da Fransız Dışişleri'yle hâlâ bağlantın varsa ona haber vermeni istiyor."

Lejyon."

"İrlanda Cumhuriyet Ordusu için hiç şans yok. Bana tüm kapılarını kapattılar. Ohio'daki savaşlar nedeniyle içeride ve dışarıda çok fazla kargaşa yaşanıyor. Çok fazla sığrama var. FFL? Kahretsin dostum, üç yıldır o heriflerle konuşmadım."

"Ne kadar oldu, altı yıl mı?" "Evet, gelecek ay."

Fransız Yabancı Lejyonu. Yıllarca kum ve sıcak. Kendi ülkem bile olmayan bir ülke için bir sürü savaş. Meksika'dan sonra yetişkin hayatım oldukça berbat. Sonunda kirli bir Meksika hapishanesinden paramı ödeyerek çıkabildiğimde, ailemin mirasının yarısını harcamış, iki kez bıçaklanmış ve bir kez vurulmuştum. Sayılamayacak kadar çok dikiş atıldı ve parmaklıklar ardında ömür boyu yetecek kadar zaman geçirdim.

Amerika'ya dönmek de neredeyse aynı derecede kötüydü. Tüm o bıçakları, tehdit dolu karanlık gözleri görmeden duramıyordum.

Ne kadar içersem içeyim beni rahatsız ediyorlardı.

Böylece kafamın içinde beni kovalayan tüm şeytanlardan kaçmak için yola koyuldum.

Kadınlar, bolca içki ve bir dizi harap otel odası beni bir Fransız yargıcın önüne çıkardı. Tuzlu yaşlı cadı beni kafadan çatlak ve hala uzun bir içki aleminden sersemlemiş olarak gördü. Bana ne yaptığımı sordu. Bana bir teklifte bulundu - Lejyona katıl ya da ülkeden kovul.

Aptal ben, Amerika'da bile olmadığımı anlayamayacak kadar sarhoştum. Lejyon dedim.

Katıldım ve gözlerim dolmadan düşünemediğim yerlerde kumla dolu beş muhteşem, bok dolu yıl geçirdim .

Yine de her şey kötü değildi. Kendimi beladan uzak tutmak ve hayatta kalmak için yeterince şey öğrendim. Ayrıca pek de iyi olmayan bir sürü bağlantı buldum. Bir sürü kötü adam.

FFL'ye şımarık bir çocuk olarak girdim ve neredeyse katılmış bir suçlu olarak çıktım.

Lucifer beni oradan aldı. Onun şehrinde silah kaçakçılığı yapıyor ve parası olan herkese koruma hizmeti veriyordum. Ordudan ayrıldığınızda bazı şeylerden kurtulabilirsiniz ama tehlikenin tadını almak benim için bunlardan biri değildi. Rekabetten kurtulmak yerine, Lucifer beni bir görüşme için getirdi.

Adını duymuştum ve bana sunduğu anlaşmanın çekinde istediğimden emin olmak için yeterince sıfır vardı. Sonra bana adamlarına ne kadar iyi davrandığını ve neler yapabileceğimizi gösterdi.

Arkama bile bakmadım.

"Bazı duyumlar alacağım. Bakalım Lejyon'da bizimle çalışacak kadar itibarsız biri var mı?"

"Rus olmadıklarından emin olun. Lucifer şu anda o piçler konusunda oldukça zor durumda."

"Dostum, Fransızların seçici olduğunu söylemiyorum ama Ruslar son zamanlarda onları pek hoş karşılamıyor."

Küçük tomurcuğu kulağıma yerleştirip başımı sallıyorum. "İletişim 1'i kontrol et." "İletişim komutu, hazır," Simon'ın sesi kafamı dolduruyor.

Andrew arabayı tekrar vites e taktı ve bizi yavaşça eve doğru götürdü.

"Bir dahaki sefere uyanık kalmayı deneyebilir misin, Johnathan?" Simon kulaklıktan bana homurdanıyor.

"Uyuduğumu nereden bildin?"

"Kulak mikrofonlarından yüksek sesle horladığınızı duyduk." Kıs kıs gülerek Andrew'a baktım. "Ne zamandır horluyordum?"

"Lanet olası beş dakika. Siz lanet Lejyon çocuklarına yaklaşan operasyonlar için hazır olma konusunda bir şey öğretildiğini sanmıyorum."

"Eh, daha çok iyi bir ruh hali içinde olmak içindi." "Evet."

Durma noktamızın önüne geldiğimizde, ikimiz de olabildiğince sessiz bir şekilde SUV'den çıkıyoruz. Bunu sessiz bir operasyon olarak sürdürmeye çalışıyoruz, dolayısıyla evin doğusundan, iki evin arasındaki bir yan sokaktan geliyoruz.

"James, termal dürbünde ne var?" Andrew mırıldanıyor.

"Altı ceset, muhtemelen yedincisi yeraltında."

"Bu boku tekrarlar mısınız?"

Andrew'un yanında durup dirseğimle onu dürtüyorum. "Bodrum, göt herif. Lanet kutunun içinde ne var?"

Başını sallayarak, "Simon, başka bir ekibe ihtiyacımız olabilir. Bir soruna yol açmadan girip çıkmak için ihtiyacımız olan noktalara sahip olduğumuzu sanmıyorum

."

"Vakit yok," diyorum Andrew'a sessizce. "Saat üç kırk."

Andrew homurdanarak, "Bakalım dışarıdaki muhafızlara termal bulabilecek miyiz, o zaman elimizde ne var göreceğiz." diyor.

"Neden bu işe elimiz boş giriyoruz Simon?" Sessizce soruyorum.

Kulaklıktan tıslayarak, "Doktor önemsiz bir oyuncu olarak görülüyordu. Bodrumda dört gardiyan ve yedinci bir bilinmeyen olması veri dosyalarında yoktu."

"Ne oluyor lan? Sen lanet olası Örümceksin... Bu bilgiye nasıl sahip olmazsın?" Bağırarak istiyorum ama bunun yerine olabildiğince sessizce mırıldanıyorum.

"Araştırılıyor, Johnathan. Sana söz veriyorum. Ayrıca sana söz veriyorum, bu adama ihtiyacımız var."

"Anladım. Bu işte bir ceset sayısı olacak. Dört koruma mı demiştin? Muhtemelen beşinci? Geriye bir ya da iki bilinmeyen kalıyor. Elinde ne var?"

"Bodrumdaki hakkında hiçbir bilgim yok. Yatak odasındakinin ise, yüzde doksan dokuz doğrulukla söyleyebilirim ki, sevgilisi Jeffery Rogers olduğunu söyleyebilirim."

"O bizim küçük mutlu tiyatromuzda bir oyuncu mu?"

"Hayır, ama onu koz olarak da kullanamayız. Cesedi evde bırakın. Mümkün olduğunca çok bilgi toplayın."

"James, elindeki topun sesi ne kadar yüksek? Sesini kısma şansın var mı?"

"Eh... çok kötü değil. Seslerin sıçrayabileceği çok fazla evimiz yok. Susturucum var ama ihtiyacımız yoksa takmamayı tercih ederim. Yine de biraz ses çıkaracak."

Andrew'a başımı sallayarak planladığımız yolu işaret ediyorum. Yavaş bir koşuyla ilerliyoruz, sessiz ayak seslerimiz dışında bizden hiçbir ses gelmiyor.

Evin önünden ayrılarak ön bahçede yavaş adımlarla yürüyen adamı aramaya başladım.

Sessizce mırıldanarak, "Gökyüzündeki gözler yardımcı olurdu. Bir dahaki sefere lanet bir drone alın."

Taktik bıçağımı bel kemerimden çıkararak yavaşça adama yaklaşıyorum ve elimi ağzının üzerine koyduktan sonra bıçağı doğrudan göğsüne saplıyorum.

Kalbin tam ortasında.

Bizi yana yatırdı, neredeyse hiç ses çıkarmadan düştük. Nabız kontrolünden bir şey çıkmadı. Onu çitlerin arasına çekerek cesedin yanına çömeliyorum.

Andrew mikrofondan "Üç numaralı hedef vuruldu" diye seslendi.

"Bir numaralı hedef vuruldu," diyorum ben de .
James ısrarla, "Kıpırdama John, sana doğru gelen bir nöbetçi var," dedi.
Nefesimi tutarak bir gardiyanın bulunduğu yerden geçişini izliyorum.
Yürürken acele etmiyor, yüzü lanet olası bir cep telefonuna gömülmüş
durumda.

Aptal bok.

Bunun karanlıkta beni görme şansını yok edeceğini bilmiyor mu?

Yavaşça cesetten uzaklaşıp bıçağı geri getiriyorum.

Birkaç ördek adımından sonra hızla arkasında durdum. Elimi ağzının
üzerinde tutarak, bıçağı hızla göğsüne doğru itiyorum, tıpkı son aptal sikişte
olduğu gibi .

"Hedef dört yerde, cesedi eve doğru çekiyor." "Hedef iki
evin yanında, sigara yakıyor." "Yoldayım," diye
mırıldandım.

Taşıdığım piç pek hafif sayılmaz, bu yüzden onu ön kapının yanına
bıraktığımda nefes nefese kalmaya başladım. Lanet olası şişko piç.

"Hedef iki vuruldu. Hedef evin içinde mi?"

"Termal dürbünümünden aldığım ısı işaretlerine göre yatak odasında iki
tane var. Üçüncüsü bodrumda," diyor James telsizden ve ben mikrofondan
rüzgarın yükselmeye başladığını duyabiliyorum

.
Evin etrafında bir dairenin dörtte üçü kadar yürüdükten sonra, Andrew'la
verandası olan kütüphanenin kapısında buluşuyorum.

Başımı ona doğru salladığımda göğsünde ve yüzünde kan izleri olduğunu
fark ettim.

"Ne oluyor lan?" Sert bir fısıltıyla soruyorum.

"Siktir git," diye homurdanarak karşılık verdi.

Kıs kıs gülerek, "Siz SEAL çocuklarının profesyonel olduğunu
sanırdım." diye mırıldandım.

Kilide doğru eğilip, yeleğimden bir dizi kazma çıkardım. Hızlı bir
sallama ve sonra bir flaş gibi içerideyim .

"Sen ve James'in gidip bir kasa falan soymanız gerekiyor. Bunu ne kadar
iyi yaptığınızdan emin değilim."

"Evet, annen de aynı şeyi söylemişti." "O
öldü, seni aptal herif."

"Kalçasını kırdım, ne bekliyordun ki?"

Evin içinde ilerleyerek mutfaktan çıkan bodrum kapısına yöneldim.
"Acele edin Yukarı, Ben yaparım. POST kendim Dışarıda
. ve usta yatak odası," diyor Andrew.

Kapıyı açınca tüylerim diken diken oldu. Burada bir terslik var ve kokusunu bir mil öteden alabiliyorum.

Merdiven boşluğunun dibinde lanet olası çelik, hapishane tipi bir kapı var . "Daha fazla zamana ihtiyacım olacak," diye mırıldandım.

"Ne sikim için?" Andrew karşılık verir.

"Simon, bu boku görüyor musun?"

"Olumlu. Andrew, ana hedefi almaya hazır ol. James, içeri gir. Johnathan'la birlikte bodruma gitmeni istiyorum."

"Hareket ediyorum, ama ölü bir koşu ile on dışarıdayım."

"Aracınızı alın ve eve doğru ilerleyin. Temizlik için Harrold'u çağırıyorum."

"Ona meşale ekibini getirmesini söyle. Simon, bu bok cennete kadar kokuyor."

"Anlaştık."

"Merdivenlerden iniyorum. Kapı üzerinde çalışacağım."

"Dikkatli ol Johnathan, tuzakları kontrol et," diyor Simon sessizce.

Onun da benden daha fazla ne bekleyeceğini bildiğini sanmıyorum.

" Yapacağım."

Merdivenlerden yavaşça inerken, aykırı bir şey var mı diye bakıyorum. Yani hapishanede kullanılabilecek büyük bir çelik kapı dışında.

Kapının önünde durup kilide bakıyorum - kocaman bir sürgü. Bunlar asla sorun olmaz, her şey alınabilir ya da kırılabilir .

"James, ne kadar uzakta?" "Bir dakika."

"Sürgü var." "Kır onu."

" Deneyeceğim."

Kazmalarımı yukarı çekip biraz çalışıyorum ama hiçbir şey yolunda gitmiyor. "Matkabın var mı?"

"Evet, getiririm."

Merdivenlerden yukarı çıkıp kapıdan girmesini bekliyorum. Yüzünü görür görmez merdivenleri işaret ediyorum. "Bizi bekleyin. Önce hedefleri emniyete alacağız."

Başını sallayan James sessizce yanımdan geçip merdivenlerden aşağı iniyor. Onun gibi hareket eden birini daha önce hiç görmemiştim.

Yarı yırtıcı, yarı hayalet gibi bir şey.

Evin içinde dolaşırken, ne kadar süslü şeylerle dolu olduğunu fark ettim. Yani, ben bile ne kadar pahalı olduğunu biliyorum ve zengin ailemin sahip olduğu şeylerin ötesinde.

Bu doktor bildiğimizden daha fazlası olmalı.

Merdivenlerden yukarı çıkarken sonunda Andrew'a ulaşıyorum ve başımı sallıyorum. Kapıyı işaret ederek ikimiz birlikte hareket ediyoruz. Kapı koluna uzanarak yavaşça test ediyorum. Eğer doktorun ya da ortağının silahı varsa kafamıza ateş edilmesinin bir anlamı yok.

Başımı sallayarak kapının tokmağını yavaşça çevirip açıyorum ve sonra kapı aralığından hızla geç.

Andrew yanımdan geçip tüfeğini kaldırdı, ben de kendi tüfeğimi kaldırdım.

Hızla yatağın kenarlarına doğru ilerleyerek, aniden çılgılık atan adamın kafasını yastıktan çekiyorum.

Doktor değil.

Silahın namlusunu kafasına dayayarak tetiği iki kez çektim.

Andrew'un adamından yüksek sesli bir korku çılgılığı geliyor ve yüzüne bir kan duvarı sıcıyor. Adamı kafasının arkasından sağlam bir şekilde kelepçeleyen Andrew ve ben, gözlerinin arkaya doğru yuvarlanmasını izliyoruz.

Güzel, kaltağı ilk atışta bayılttı.

"Aşağıda bu kadar önemli olan şey ne?" Andrew adamın ellerini birbirine bağlamaya başlarken sorar.

"Merdivenlerin altındaki lanet olası çelik kapı, hapishane gibi bir ç e l i k k a p ı . "

"Kahretsin."

"Evet. Dipshit için SUV almak ister misin?" Ben soruyorum.

"Evet, onu sizin yanınıza bırakacağım, böylece ona göz kulak olabilirsiniz." "Kıçını tıkayın."

" Her zaman."

Merdivenlerden inerken, adamın ne kadar zengin olduğunu bir kez daha fark ediyorum. Çok parası var. Duvarlarda her türlü soyut ve tamamen pahalı görünen orijinal tablolar var .

"James, bu adamın zevkinin ne kadar pahalı olduğunu fark ettin mi?"

"Evet, sadece kütüphanede yüksek maliyetle taşıyabileceğim bazı şeyler var.

Her zamanki doktorlardan değil."

Ruslara yardım etmesiyle ilgili bir şeyler bana garip geliyor. "Andrew, hiç dövmesi var mı?"

"Bir kontrol edeyim."

Mikrofonundan bir ses geldiğini duyabiliyorum ve sonra "Hayır, hiçbir şey yok." diyor.

"Simon, bu herif de kim?"

"Sibirya'dan eski bir doktor. Oradaki hapishanelerde tıp doktoru olarak işe başlamış. Her şeyi yapmaya istekli olmasıyla basamakları tırmandı. Stalin'i bir okul kızı gibi gösteriyor."

Çok güzel. Yani bodrum eğlenceli olmayacak.

Merdivenlerden inen James, çelik kapıyı açarken beni takip ediyor.

Orada, derme çatma bir ameliyathaneye benzeyen bir odanın ortasında, bir masaya bağlanmış bir adam var. Vücudundan her türlü tüp çıkıyor. Serumlar, kıkında kateterler ve ciğerlerine hava pompalayan bir makineye bağlı bir solunum tüpü.

Ne oluyor lan?

Adama doğru ilerleyerek, yüzünü örtmek için vücut kameramı itiyorum.

"Bu da kim lan?"

"Lanet olsun. Söyleyemem ama doktor onu hayatta tutuyor gibi görünüyor," diyor Simon .

James odanın içinde dolaşır ve kâğıt parçalarını toplamaya başlar. "Veri toplamaya başlayacağım. Sanat eserlerinden bazılarını almamın sakıncası var mı Simon? Yukarıda satabileceğim bir sürü şey var."

"Veriler önce gelir," diyor Simon sıkıntıyla .

"Yapacağım."

"Kasaları ve gizli şeyleri kontrol edin," diye sesleniyorum James'in ardından.

"Andrew, bodruma in. Bu adamın nesi olduğunu ve hareket ettirilip ettirilemeyeceğini **a n l a y a b i l e c e k m i s i n** görmemiz gerek."

"Yapacağım. Harrold ne kadar

uzakta?" "Otuz dakika."

"Yeterince iyi."

Bu benim tarzım değil. Ben tıbbi işler yapmam, birilerini hayatta tutarım. Odadan geri geri çıkarak, doktorun ofisine gitmek için üst kata çıktım.

.

Evden yaklaşık bir mil uzaktayken gecenin içinden büyük bir uğultu duyulur. Bir ateş topu gökyüzüne doğru patlıyor.

Sanırım bir gaz hattı patlaması yaptığınızda genellikle böyle oluyor.

Bana sorarsanız Harrold en iyi temizlik ekiplerinden birine sahip. Hızlı, temiz ve kimin için çalıştıkları konusunda tamamen sessizler. Lucifer ya da İtalyanlar olması fark etmiyor, onlar için hepsi aynı .

Yine de Ruslar için çalışmayacak olması, bizimle iş yapmaya devam etmesi için iyi bir yol.

Kendi kapatma depomuza doğru yola çıkmamız çok şükür hızlı oldu. Uzun bir gece oldu ve gökyüzünün ufukta aydınlanmaya başladığını görmek, yatağımı ve Beth'i istememe neden oluyor.

Lanet olsun. Onu en azından bir süreliğine gideceğimi söyleyecek kadar uyandırmalıydım.

İyi doktor, biz onu arkadan çekerken en azından uyumaya çalışacak kadar zekaya sahip. Ayağının altındaki zemini hissettiğinde diğer her orospu çocuğunun yaptığı şeyi yapıyor, savaşılmaya ve kaçmaya çalışıyor.

Bizimle savaşmak asla işe yaramaz, asla.

Böbreklerine sert bir yumruk yiyor ve boğuk bir çığlık atıyor.

Adamı boş sac metal atölyesinin zemininde sürüklerken toz ve kir kokusu burnuma doluyor.

Burası seksenli yıllardan beri işçi çalıştırmıyor ve öyle görünüyor.

'Farklı' amaçlar için kullanılanlar hariç her yüzeyde yoğun toz var. Bazen bir makine aracılığıyla elinizi çıkarmak zorunda kalıyorsunuz, bu da insanın içine şeytan korkusu salıyor.

Adamı eski ofis alanına sürükleyerek yere sabitlenmiş çelik bir sandalyeye oturtuyoruz.

Bağırsaklarına vurduktan sonra onu korumak o kadar da zor değil.

Simon odaya girerken, "İyi doktoru bana getirdiğiniz için teşekkür ederim," dedi.

Lanet olsun, takım elbise giymiyor. Kravat yok, yeni kolalanmış gömlek yok. Hayır, tıbbi önlük giyiyor. Onu o şeylerin içinde görmek bile kötü. Doktor gibi giyindiğinde, ortalık kan gölüne dönecek.

Sanırım kusacağım.

Bunu daha önce sadece bir kez görmüştüm ve o da aileye yeni katıldığım zamanlardı. Lanet olsun. Bu hiç hoş olmayacak.

"Sorun değil..." Ofis alanından geri geri çıkmaya başlarken şöyle dedim. Andrew bana pis bir bakış attı ve "Henüz gitmiyoruz, playboy."

Başımı öne eğerek doktora doğru yürürken yüzümü buruşturuyorum. Doktorun yüzündeki örtüyü kaldırarak ona hüzünlü bir gülümseme veriyorum. "Doktor... Ben Sana kötü haberlerim var."

Şu anda ruhunda olması gereken korkuyla hiçbirimize bakmıyor, ben de devam ediyorum. "Acı içinde öleceksin. Çok ama çok acı çekerek. Bundan kaçış yok. Keşke sana farklı bir şey söyleyebilseydim, inan bana, ben de bunu görmek istemeyeceğim."

Adam ağzındaki tıkaçtan anlaşılmaz bir şeyler haykırıyor ve tam olarak çıkaramasam da annemle ilgili bir şey olduğundan oldukça eminim.

"Şimdi ağzındaki tıkaçı çıkaracağım. İstedğin kadar bağırıp çağırabilirsin ama bu sadece canının yanmasına neden olur. O yüzden ne söylemek istediğini çok iyi düşün dostum."

Arkamda bir hışırtı duyduğumda, Simon'ın eski metal çerçeveli masalardan birinin üzerine siyah deri bir çanta koyduğunu görmek için bakıyorum.

Evet, bu iş biraz karışacak.

Adamın ağzındaki tıkaçı çekerek, beklenebileceği kadar yüksek sesle çığlık atıyor. Bu pisliklerden birinin bir kez olsun **b i r** şeyleri değiştirmesini isterdim.

Sadece bir kez.

Aldığı ikinci derin nefeste kulaklarım çığlıklardan yoruldu. Onu boğazından yakalayıp, elimi sıktım.

Aptal suratı morarana kadar sıkıyorum.

"Bağırmayı kes, göt herif," diye homurdanıyorum.

"Teşekkür ederim, Johnathan. Bundan sonrasını ben devralıyorum," diyor Simon doktora doğru yürürken yumuşak bir sesle.

Ellerim hala şerefsizin boynunda. Tutuşumu sadece konuşmasına yetecek kadar gevşetiyorum.

"Ne istiyorsun lan?" diye bağırır doktor.

"Şimdi, şimdi, Doktor Mirov, sabahımıza birlikte başlamak için hiç de iyi bir yol değil." Simon adamın karşısına oturur ve kollarını göğsünde kavuşturur.

Cesaretini toplamak için bir an bekleyen doktor, Simon'ın göğsüne kocaman bir tükürük topu fırlatıyor. Oraya sıçrarken çıkardığı ses gülmek istememe neden oluyor, ama ben bile Simon önlük giyerken onu becermemem gerektiğini biliyorum.

Simon sandalyesinden sıçrayarak tısladı, "Seni aptal küçük adam, bunun bedelini ödeyeceksin, söz veriyorum."

"Beyler," Lucifer'in sesi arkamızdan geliyor ve ben dişlerimi sıkıyorum

Yaşasın, çetenin hepsi burada.

Sonsuz mutlulukla beni mora boyayın.

Sadece eve gidip karımla yatmak istiyorum. Şimdi, ben gidiyorum üzerimdeki kiri atmak için çok uzun ve soğuk bir duşa ihtiyacım var.

Masanın köşesine tüneyen Lucifer doktora vahşi bir sırıtışla bakıyor. "Simon'ı gerçekten bu şekilde kızdırmamalısın."

Başımı sallayarak, kendimi tutamıyorum. İçimdeki kıkırdama kendini göğsümden dışarı atıyor ve Andrew bile başka tarafa bakmak zorunda kalıyor .

Birinin mikrop fobisi olan Simon'a tükürmesi paha biçilemez. Keşke kaydetmiş olsaydım.

"Biri bana sabahın bu erken saatinde neden gizemli bir adam için tıbbi nakil yaptırdığımı söyleyebilir mi?" Lucifer sorar ve kelimeler ağzından çıkar çıkmaz Mirov gözle görülür bir şekilde kaskatı kesilir .

"Her türlü yaşam desteğine bağlı bir adam bulduk. Her kimse, Doktor Mirov onun hayatta kalmasını sağlıyordu."

"Hâlâ yaşıyor mu? Yani hayatta mı?"

Hepimiz Mirov'un adamın sorusuna nasıl tepki verdiğini fark ettik. Andrew omuz silktiğinde, Mirov'un rengi soldu.

"Bilmiyorum. Elimden geleni yaptım ama..." Andrew elini kaldırarak önce bir tarafa, sonra diğer tarafa doğru uzatır. "Göreceğiz."

"Sen..." Mirov daha iyi düşünmeden önce başlar.

"Şimdi, şimdi, Doktor Mirov, bize karşı utangaç olmayın. Sizinle birlikte olmayacağım," dedi Simon ona.

Ve şimdi tüylerim diken diken oluyor.

Adamın kulağına eğilerek fısıldıyorum, "Şimdi konuşma zamanı, pislik. Bize her şeyi anlat ki kendini biraz acıdan kurtarabilesin."

"Siktir git! Ben bir şey demiyorum!" diye tekrar tükürür, bu sefer Lucifer'e.

"Yanlış cevap." Yumruğum, arkasına koyabildiğim kadar büyük bir güçle yüzünün yan tarafına çarpıyor. Kafası yana savruldu ve sonra yavaşça

Simon'a geri döner.

"Gördüğüm kadarıyla sizi tanıştırmam gerekiyor," diyor Andrew. Önce kendini sonra da beni işaret ediyor: "Johnathan ve Andrew olarak pek tanınmıyoruz. İlk tükürdüğünüz kişi Simon..."

Sıkılmış görünen Lucifer'i işaret ederek, "Ya şuradaki koca adam? Onun adını çok iyi biliyorsun. Bu şehirdeki herkes onun adını biliyor-Lucifer."

Kocaman gözler ve bekleyen kıyamet bakışı mı? Kontrol et.

Belirgin bir sidik kokusu ve pijamasında büyük bir ıslak nokta? Kontrol et. "Ne istiyorsun?" En sevdiğimiz küçük bok çuvalı şimdi soruyor etrafını saran yüzlere baktı.

"Bize bodrumunuzdaki tıbbi masada kimin olduğunu söyleyin." "Ben... Ben yapamam."

"Yanlış. Yapabilirsin ve yapacaksın da. Elini sabit tut, Johnathan," diyor Simon.

Başımı sallayarak Simon'ın çantasından bir çift budama makası çıkarmasını izliyorum. Gürültülü bir kesik ve kan donduran bir çığlığın ardından adamın gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor.

Doktorun bunu yapacağımızı düşündüğünü sanmıyorum.

"Hiçbir uyarı olmayacak, Doktor Mirov. Bir soruya cevap veremediğiniz her seferinde vücudunuzun bir parçasını çıkaracağız."

Belki eski günlerimde o aptal piç kurusuna sempati duyabilirdim ama şu anda bunu yapamıyorum. Benim kızıma dokundu. Benim dediğim kadını korkuttu. Bunun bedelini ödemeli.

Andrew'a başımı sallayarak, gelip benim için dayak yiyen adamı tutmasını işaret ediyorum.

Lucifer'e doğru yürüyüp masada yanına oturdum ve "Ölüm darbesini ben vururum patron" dedim.

Lucifer yan gözle bana bakarak, "Simon'a tükürdüğüne inanıyorum. Bu konuda ne kadar hassas olduğunu biliyorsun."

Omuzlarımı silktim. "Evet, karıma dokundu. Bunun için öldürüleceğim. Kural kuraldır."

"Komik, bunun bir kural olduğunu hatırlamıyorum..."

Ona ters ters baktım. "Lilith, Amy... Kural kuraldır. Biri kız arkadaşına dokunduğunda Simon katil olabilir."

Lucifer gülerek, "Çok doğru. Ama cidden bir eş bulabileceğini düşünüyor musun?"

Başımı sallayarak, "Hayır, ama James '*sıradaki sensin*' yorumuyla onu lanetlediğim için çok korkuyor." diyorum.

" Sırada sen mi varsın?"

"Sırada karşılaşmak var."

"Gerçekten mi? Ne için?" Lucifer sorar.

Omuzlarımı silktim. "Bilmiyorum, ama güneyli çocukların lanetler konusunda nasıl olduklarını bilirsin. Çok üzgündür."

"O Aleksey'in babası!" diye haykırır Doktor Mirov.

"Vay, vay, vay." Lucifer konuşmamızdan ayağa kalkıyor ve hepimiz ağlayan adamın etrafında dönerken ben de onunla birlikte hareket ediyorum.

"Alexei gücünü elinde tutuyor çünkü adam gizli. Eğer ölürse, gruptan kopacak parçacıklar var."

"Söyleyin doktor, söyleyin." Simon adama gülümser.

Önümdeki adam depoya getirdiğimiz adama hiç benzemiyor.

Birkaç el ve ayak parmağı eksik.

Kısa süre önce çıkarılan dili yerde duruyor. Simon sadist bir orospu çocuğu.

Ölümcül darbeyi vuracak kişinin kendisi olmayacağını anladığı anda, bu adama zedelenmiş egosunu yatıştıracak kadar acı verdiğinden emin oldu.

Doktorun tek sağlam gözü kalmış. Kulakları yok ve burnunun yarısı yok.

Bu, Simon'ın sadece kol ve bacakları ile yüzü üzerinde çalıştığı anlamına gelmiyor.

Hayır, göğsü kayıp bir deri parçasından ibaretti ve bağırsakları bile yavaşça vücudundan dışarı çekilmişti.

Lanet olsun, uzun bir sabah oldu.

Zorlukla nefes alan adama doğru yürürken başımı eğdim ve kulağına fısıldadım, "Bu Beth için."

Önüme geçerek vücudunun alt yarısını serbest bırakıyorum ve leğen kemiği sandalyeden sarkana kadar aşağı kaydırıyorum.

Simon'ın elinden neşteri alarak adamın küçük aletini ve taşaklarını hızla kestim.

Kanlı pisliği elime alıp ağzına sokuyorum ve yavaşça boğularak ölmesini izliyorum.

Vücudu nihayet hareket etmeyi bıraktığında neşteri Simon'a geri veriyorum. Simon, "Harrold birazdan burada olur," diyor. "Çöpü kaldıracak." Başımı sallayarak Andrew'u binanın dışına kadar takip ediyorum. Birbirimizi izliyoruz.

Simon ve Lucifer mülkten ayrılır ve Harrold'un gelmesini beklerler. "Uzun lanet bir gece."

"Evet, ama verimli bir gün oldu."

BETH

J Ohnathan beni terk etti.

İlk başta, yavaşça uyandığımda yanımdaki yerin soğuk olduğunu fark ettiğimde, belki de bir şey yapmak için kalkmıştır diye düşündüm. Ancak dakikalar geçtikçe ve geri dönmeyince, araştırmak için kalkmak zorunda kaldım

Evi baştan aşağı aradım ama hiçbir yerde yok. bulundu. Arabası ve motosikleti hala garajda.

Saat sabahın dördü ve o bir şeyler yapmak için dışarı çıktı.

Charlie'yi kontrol ettim. Hâlâ yorganının altında, göğsünde kabarık kahverengi bir oyuncak ayı tutuyor ve huzur içinde uyuyor .

Onu uyandırabilirim. İkimizi de giydirebilir, ev telefonunu kullanarak birini arayabilir ve kaçabilirdik.

Yine de tereddüt ediyorum.

Charlie için en iyisi bu olur mu? Onu yanımda tutabileceğimi garanti edemem. Kendi başıma yola çıkabilirim, hatta Sophia'yı bana yardım etmesi için arayabilirim, ama eninde sonunda babam beni bulacaktır.

Hayatını tekrar kargaşa ve belirsizlik içine atmak bu noktada sadece zulüm gibi geliyor.

Johnathan pek çok şey olabilir, pek çok kötü şey, ama Charlie'yi gerçekten önemsiyor. Kalbimin derinliklerinde çocuğu korumak için h e r şeyi yapacağımı biliyorum.

Peki ya ben? Ayrılmak benim için en iyisi olur mu? Bunu düşünmek bana ne kadar acı verse de, şimdi gizlice kaçabilir ve Charlie'yi arkamda bırakabilirim .

Şu anda beni eski hayatıma dönmekten alıkoyacak hiçbir şey yok.

Benden başka hiçbir şey.

Neyim var bilmiyorum.

Telefon orada, mutfak duvarında asılı ve benimle alay ediyor. Bu Telefonu açmak çok kolay olurdu, bir numarayı, herhangi bir numarayı çevirmek ve ayrılmak çok kolay olurdu.

Bu benim şansım; beklediğim şans. Başka bir fırsatım olmayabilir. Ama telefonu açamıyorum çünkü içindeki hastalıklı, çarpık bir parça kalmak istiyor.

Tanrım, bunu itiraf etmek çok kötü hissettiriyor, ama bu değiştiremediğim bir arzu. Johnathan'ı terk etmek istemiyorum.

Tanrı yardımcım olsun, bilmiyorum.

Ve Charlie'den ayrılmak istemiyorum. Zaten küçük adama deli gibi aşığım.

Burada özel bir şey inşa etmeye başlıyoruz.

Onları tanıdığım birkaç gün içinde bir aile kurduk bile. Ya içimde büyüyen bir bebek varsa?

Johnathan beni hamile bırakmaya çalıştığını saklamak için hiçbir girişimde bulunmadı. Dün geceki üçüncü seksimizden sonra, siki hala içimdeyken uyuyakalmışım. Doğum kontrol hapı kullanmıyorum ve o da kesinlikle korunmuyor.

Ama kalmamı isteyen sadece bebek ihtimali değil. Mecbur kalırsam kesinlikle bekar bir anne olabilirim. Johnathan'la geçirdiğim süre uzadıkça, onun beni *ben* olduğum için sevdiğini daha fazla kabul etmek zorunda kalıyorum.

Beni kurtarmak zorunda değildi. Beni tutmak zorunda değildi. Charlie ve beni satın alma görevine öncülük ettiğini biliyorum. Beni babama teslim etmesi gerektiğini biliyorum, ama patronlarına karşı geldi ve beni tutmak için onların gazabını göze aldı.

Nedeni ne olursa olsun, beni istiyor ve koruyor.

Burada, onun evinde, güvende olduğumu biliyorum. Kendime izin veririm, rahat nefes alabilirim. Kendime izin veririm, o gece beni satın aldığından beri yapmaya çalıştığı şeyi yapmasına izin verebilirim.

Ona güvenebilir ve benimle ilgilenmesine izin verebilirim.

H Kalmaya ve bu çılgın ilişkiye bir şans vermeye karar verdikten sonra yatağa geri dönüyorum ve sonunda uykuya dalıyorum. Ne kadar uyuduğumdan emin değilim, ama yatağın alçaldığını ve Johnathan'ın yanıma bastırdığını hissettiğimde, güneş ışığı panjurlardan sızıyordu .

Johnathan'ın kolları beni sarıyor ve ben de ona sarılıyorum. Çıplak göğsüne sokuluyorum ve derin derin nefes alıyorum. Yeni duş almış gibi temiz kokuyor.

"Nereye gittin?" Uykulu uykulu mırıldanıyorum.

Çenesi başımın üstüne düşüyor ve cevap vermeden önce uzun bir duraklama oluyor, "İşe çağrıldım."

O kadar sıcak ki, sıcaklığını hissetmek için ona doğru bastırmaktan kendimi alamıyorum. "Gecenin bir yarısı mı?"

"Evet," diye homurdanıyor, sonra sesi alaycı bir tona yükseliyor. "Beni özledin mi?"

"Evet" diye dürüstçe cevap verdiğimde şaşkınlıktan kaskatı kesildi ve derin bir nefes aldı.

Göğsüne gülümsüyorum ve sonra hareket ediyor. Bir kolunu yukarı kaldırıyor ve çenemi gözleriyle buluşacak şekilde yukarı itiyor.

"Tekrar söyle," diyor usulca, gözlerimin içine bakarak.

Bakışları o kadar yoğun, o kadar karanlık ve *muhtaç* ki, gözlerimi kaçırmak istiyorum. İşte bu, bu kelimelere bir kez hayat verdiğimde onları geri almak yok.

"Seni özledim." dediğimde gülümsemem kayboluyor ve yanaklarım yanıyor.

"Siktir," diye inliyor ve sonra başı aşağı eğiliyor. Beni sert ve derin öpüyor. Başını tekrar yukarı kaldırdığında, kızarmış ve nefes nefese kalmıştım. "Ben de seni özledim bebeğim."

Eliyle saçlarımı okşuyor ve uzun süre birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz. Birbirimizin yüzünü ezberliyoruz.

Bu bizim için büyük bir dönüm noktası ve her ne kadar gittiğimiz bu yeni yönün tadını çıkarmak istesem de, yorgun olduğunu ve uzun bir gece geçirdiğini söyleyebilirim.

"Biraz uyumalısın," diyerek sessizliği bozuyorum.

Johnathan'ın ağzı yumuşuyor ve beni tekrar kendine çekiyor. Kalçalarımız kilitleniyor, sonra dizi dizlerimin arasına girmeye başlıyor.

Gözlerim açılıyor ve yüzümdeki şaşkın ifadeye gülüyor. "Öldüğüm zaman uyuyabilirim."

" Ama - "

Bir hırıltıyla eğildi ve ağzını sertçe ağzıma yapıştırdı. "Sana ihtiyacım var, Beth."

Cevap verme şansım olmadı ve Tanrı biliyor ki onu durdurmak istemiyorum.

Dudakları yine benimkilerin üzerinde, sert, talepkar, acımasız.

Bastırdıkça bastırıyor, öpücüğünün gücünü kullanarak sırtım yatağa çarpana kadar beni itiyor.

Ağırılığı üzerime çöktüğünde bacaklarımı hevesle açtım.

Birazdan ne olacağını bilmek bile beni sıırıslıklam yaptı. Aşağıya uzanarak, boxer-brief'ini aşağıya doğru itmeyi başardı.

Öpücüğü kırmak.

Kendini kalçalarımın arasına yerleştiriyor, teni tenime değdiğinde şaşkınlıkla sertleşiyor.

"Külot yok," diye inliyor ve sonunda bana nefes aldırıyor.

Kalçalarını sallıyor, sert, kadifemsi siki kaygan kedi dudaklarıma doğru kayıyor.

"Külot yok," diye sıırıtırıyorum ona, sakalının her tarafıma sürtünmesinden dolayı yüzüm biraz acıyor.

En sevdiği soluk grup tişörtlerinden birini giyiyorum, altında başka bir şey yok.

"Kahretsin, bana yaptığın şeyler," diye inliyor işkence görmüş gibi.

Ben daha cevap vermeyi düşünmeden kendini içime sokuyor, onun dışındaki tüm düşünceleri dışarı itiyor.

O çok büyük. Çok kalın.

Koca siki içime her girdiğinde, sanki içeri girmek için savaşmak zorundaymış gibi hissediyorum.

Son birkaç gündür bunu çok yaptık, hem de çok. Bazen Charlie'nin uykuya daldığından bile emin olmadan elleri üzerimde oluyor.

Şimdiye kadar onun büyüklüğüne alışacağımı sanıyordum.

"Bunun için seni çok sert becereceğim," diye hırlıyor, dibe vurduğunda ve duvarlarım içgüdüsel olarak onun etrafında sıkıştığında.

"Ne için?" diye nefes nefese kaldım.

O çekiliyor, amım onu sıkıyor, emiyor, tekrar içeri çekmeye çalışıyor.

"Benimle dalga geçtiğin için," diye cevap veriyor bana öyle sert çarpmadan hemen önce, siki öyle bir güçle içime giriyor ki, derin bir acı hissediyorum ve bir an nefesim kesiliyor.

"Beni delirttiğin için," diye homurdanıyor, kendini içeri ve dışarı, daha hızlı ve daha hızlı çalıştırıyor.

Hala sıkışıklığımla savaşıyorum.

"Muhteşem olduğun için," diye inliyor ve içime çarparken aldığı tüm zevke rağmen kalbimin kaburgalarımın arkasında çırpındığını hissediyorum.

"Çünkü sen benimsin. Bu yatakta, bu evde, benim dünyamda, sen benim lanet olası karımsın" diyor ve o anda ona tamamen inanıyorum .

Öne doğru eğilerek ağırlığını göğsüme daha fazla bastırıyor.

"Ve karım her zaman iyi bir sikişi hak eder," diye gürlerken aşağı uzanıyor ve dizlerim neredeyse başıma değene kadar bacaklarımı yukarı çekiyor.

"Johnathan," diye nefes nefese kaldım, çünkü yeni pozisyon onun içime daha da derinlemesine girmesine neden oldu.

İçime saptığı zevk dalgası o kadar iyi, o kadar güçlü ki, gözlerim başımın arkasına yuvarlanmaya başlıyor.

"İşte bu," diye homurdanıyor ve bir şekilde ritmini kaybetmeden dizlerimi omuzlarının üzerinden kaydırmayı başarıyor. "Kocanın sikini al."

Bana o kadar sert vurmaya başladı ki taşaklarının kıcıma çarptığını hissedebiliyordum.

"Johnathan," diye inliyorum ve beni aşağı itiyor, bu yeni pozisyonda onu daha fazla almam için beni zorluyor.

İçimde bir şeyler oluşmaya başlıyor, o kadar güçlü, o kadar ezici bir şey ki, bundan biraz korkuyorum. Onunla savaşımaya başlıyorum ama bu pozisyonda yoğun hislerden kaçamıyorum.

Omuzlarını itiyorum ama bu sadece ağırlığının daha fazlasının üzerime binmesine neden oluyor.

"Karşı koymayı bırak Beth," diye emrediyor, vücudunun gücü beni neredeyse yatağa yapıştırıyor.

"Yapamam," diye sızlanıyorum, başım ileri geri sallanıyor.

Aleti içime her girdiğinde, beni delirtmekle tehdit eden bir noktaya vuruyor.

"Yapabilirsin," diye ilan etti, nefes nefese kalarak.

Duygu artıyor ve artıyor. Daha önce hissettiğim hiçbir baskıya benzemeyen yoğun bir baskı.

"Johnathan, lütfen, bu çok fazla... Yapamam," beni ele geçirmekle tehdit eden şeyden kaçmak için çaresizlik içinde neredeyse feryat ediyorum.

Ama kaçmama izin vermiyor. Beni bununla yüzleşmeye zorluyor.

Aniden, acımasız hızı artıyor ve harcadığı tüm çabayla yüksek sesle homurdanıyor ve inliyor.

"Seni yakaladım. Bana bak," diyor ve bir şekilde gözlerimi açmayı başarıyorum .

"Seni yakaladım," diye tekrarlıyor ve ben yüzüne odaklanırken o n a inanıyor, *güveniyorum*.

Düştüğümde beni yakalamak için orada olduğunu bilmek bana kendimi bırakma cesareti veriyor.

Aklımı başımdan alan bir orgazm beni tamamen mahvediyor. Onun adını haykırırken vücudumdaki her kas kilitleniyor.

İçimden zevk fişkırıyor.

Ve Johnathan durmuyor. Hayır, sanki beni öldürmeye çalışıyormuş gibi üzerime sürmeye devam ediyor.

Bir yanım onu daha yakına çekmeye çalışırken bir yanım da onu uzaklaştırmaya çalışıyor.

"Beth," diye kükrüyor sonunda ve içimde şiştiğini hissediyorum.

Bir de sıcaklık var. Çok fazla sıcaklık. Onun sıcaklığı benim sıcaklığımla karışıyor.

Hızı yavaşlayarak derin, gıcırtılı itişlere dönüşmeye başlıyor ve vücudumu kasıp kavuran orgazm nihayet azalmaya başlıyor.

"Siktir, Beth, *siktir*," diye titriyor ve kıpırdayan amımın pençesinde sıkışıp kalıyor.

Serbest bırakılmamın son titremesi kaybolana kadar onun altında çaresizce titriyorum.

"Lanet olsun," diye fısıldıyorum ve Johnathan yere yığılıp beni ağırlığıyla ezmeden önce bana sırtıtıyor.

"Bebeğim, sanırım sonunda içimdeki tüm spermi sağdın," diye inliyor.

Gülümsüyorum ve dudaklarımı kulağıma bastırıyorum, "Bir daha asla külot giymeyeceğim, bilesin diye söylüyorum."

Johnathan'ın güçlü kolları arasında sıkışmışken, telefonu çalmaya başladığında gözlerim kapanmış gibi hissediyorum.

"Siktir," diye homurdanıyor ve komodinin üstünden telefonunu almak için beni de yanına sürüklüyor. Gözlerini kısarak ekrana baktı ve telefonu açmadan önce bir kez daha "Siktir" diye mırıldandı.

"Öyle mi?" diye tersleyerek telefonu kulağına götürdü.

Diğer uçtan boğuk, derin bir sesin konuştuğunu duyabiliyorum. "Şimdi mi? Kahretsin. Tamam. Bana on dakika ver."

Johnathan telefonunu karıştırdıktan sonra komodinine geri atıyor. Elleri sırtımda geziniyor, belimde duruyor ve sonra tekrar yukarı kayıyor .

Geriniyorum ve dokunuşunun altında mırıldanıyor gibi hissediyorum.

Hiçbir uyarıda bulunmadan beni sırtüstü çeviriyor ve ellerimi tutuyor. Bileklerimi sıkıca kavrayarak kollarımı başımın üzerine uzatıyor.

Ağırılığı kalçalarımın binip beni altındaki yatağa sabitlediğinde uykulu bir şaşkınlıkla ona göz kırpıyorum.

"Sorun nedir?" Yüzündeki çatık kaşlardan hoşlanmadığım için soruyorum.

Bu sabah, bir anlaşmaya vardığımızı düşünmüştüm.

"Gitmek zorundayım," dedi, üzerimde gezinerek.

Vücudu gergin. Aşağıya bakarken kollarındaki kaslar esniyor ve ben hala onu bu kadar kızdıracak ne yaptığımı anlamıyorum.

Bileklerimi sıkıca kavırıyor ve beni gerdirme şekli hiç de rahat değil ama karşı koymaya cesaret edemiyorum.

"Tamam," diyorum, ona bakarken sakın kalmaya çalışıyorum. Burada bir şeylerin yanlış gittiği çok açık. "Daha fazla iş mi?"

"Evet," diye onaylıyor, gözleri sertleşiyor.

'İş'in onun için ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim yok ama bana bakışından anladığım kadarıyla pek hoş bir şey olmasa gerek.

"Ne zaman döneceğimi bilmiyorum," diye açıklamaya devam ediyor ve bileklerimdeki tutuşu daha da sıkılaştırıyor.

Henüz acı vermiyor ama bir mesaj vermeye çalıştığı çok açık. Beni satın aldığından beri kafama kazıdığı aynı lanet mesaj. O daha büyük, daha güçlü, daha acımasız, ve ben *onun* .

"Evden çıkmayacaksın, Beth."

Ona yapmayacağımı söylemek için ağzımı açıyorum ama derin bir hırıltıyla sözümü kesiyor: "Söz ver bana. Evden çıkmayacağına söz ver. Kaçmayacağına söz ver."

Gözlerinin içine bakıyorum ve hala neden bu kadar kızgın olduğunu bilmesem de, bana bakışında savunmasız bir şey var.

Beni kaybedeceğinden mi korkuyor?

Dün gece ayrılabilirdim ama ayrılmadım, ancak şu anda bunu ona belirtmenin zamanı olmadığını hissediyorum.

"Söz veriyorum gitmeyeceğim," diye teminat veriyorum.

Gözlerimin derinliklerine bakıyor, tutuşu ve duruşu gevşemeye başlamadan önce sözlerimin doğruluğunu araştırıyor.

"Seni terk etmek istemiyorum," diye itiraf ediyor sonunda. "Bu konuda içimde kötü bir his var."

Parmaklarımı kıvrıp açıyorum, onun tutuşunun neden o l d u ğ u uyuşuklukla savaşıyorum.

"Zamanım olsaydı, seni yerleşkeye bırakırdım..."

Kaskatı kesildim. "Bileşik mi?"

Gözleri ağzıma kayıyor ve düşünceli bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Evet, Lucifer'ın Lily'yi tuttuğu yer."

O yerin ne tür korkunç bir zindan olduğunu hayal edebiliyorum.

Sağ eli bileğimdeki tutuşunu tamamen bırakıyor ve yanağımı şefkatle okşamak için aşağıya doğru çekiyor.

Sesi kalınlaşıırken başı aşağı eğiliyor ve sakalı çenemi gıdıklıyor. "Bana tekrar söz ver."

Koca adam gerçekten de üzerine atlayacağımdan korkuyor.

"Söz veriyorum," diyorum kolayca, endişesini tatlı buluyorum. Eğer beni altına hapsedmemiş olsaydı daha da tatlı olurdu...

Ama sanırım alabildiğimi almak zorundayım.

Ağzı benimkinin üzerine geliyor ve pişmanlık dolu bir bakışla çekilmeden önce bana yavaş, uzun bir öpücük veriyor. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

Üzerimden yuvarlanıp yataktan kalkarken başımı salladım.

Dün gece giydiği kot pantolonu yerden alıp bacaklarını içine sokmasını izlemek için doğruluyorum.

O giyinirken oda sessiz, çok sessiz. Bugün Charlie'yle evde kapana kısılmışken onsuz ne yapacağımı düşünmeye başlıyorum.

Tüm kıyafetlerini giydikten sonra komodinden telefonunu aldı ve eğilip beni başımın arkasından yakaladı.

Bana hızlı ama anlamlı bir öpücük daha veriyor.

"Oğlumuza benim için iyi bak," dedi ve doğruldu.

Başımı sallıyorum ve söz veriyorum, "Bakacağım."

Kapıdan çıkmaya başladı, durdu ve geri döndü. "İhtiyacın olursa yatağın altında bir silah var."

BETH

Telefon benimle alay ediyor, açmam ve Sophia'yı aramam için yalvarıyor.

Tutulduğumuz odadan alındığımdan beri onu ne gördüm ne de konuştum. Johnathan bana onun güvende olduğunu, onu kurtardıklarını ve babama geri verdiklerini söyledi, ama bunu kendi ağzından duymam gerekiyor .

Ona ne oldu? Amanda'ya ne oldu?

Mutfakta adım adım ilerliyorum. Yapacak hiçbir şey ve dikkatimi dağıtacak kimse olmadığından, bilmemek beni biraz delirtiyor .

Bütün sabahı Charlie'yle takılarak geçirdim, meşgul olmaya çalıştım ama şimdi o kendi işini yapıyor. Şu anda masada oturmuş, dün yapmasına yardım ettiğim Lego setleriyle oynuyor.

İçimde devam eden küçük savaştan tamamen habersizdim.

Johnathan ayrılmamam gerektiğini çok açık bir şekilde ifade etti, ancak telefon görüşmeleri hakkında tek kelime etmedi... Ama yine de, izin istemeden birini ararsam çok kızacağını biliyorum.

Dürüst olmak gerekirse, beni tanıdığım herkesten kopararak evinde tutmak konusunda neden bu kadar ısrarcı olduğunu bilmiyorum. Babamın beni bulmasını istemiyoruz elbette ama Sophia bana asla ihanet etmez ve yerimi belli etmez.

Ayrıca, sadece telefonda konuşuyorsak, nerede olduğumu zaten bilmeyecektir.

Siktir et, muhtemelen hata yaptığımı biliyorum ama Johnathan'ın bilmediği şey ona zarar vermez.

Ya da ben, bu konuda .

Sadece onun sesini duymaya ihtiyacım var. *Güvende* olduğunu bilmek istiyorum.

Telefonu elime alıp, cesaretimi kaybetmeden önce Sophia'nın cep numarasını hızlıca tuşluyorum. Telefon bir, iki kez çalıyor ve sonra o açıyor.

Hattan Sophia'nın sesi geliyor ve o kadar güzel ki neredeyse ağlayacağım. "Alo?"

"Sophia?"

"Aman Tanrım, Beth!" diye patladı. "Nerelerdeydin? *Neredeydin?* Sen mi? Herkes çıldırmış gibi!"

İşte tam da bundan korkuyordum. Makul bir bahanem bile yok. Beni kurtaran adamın beni tutmaya karar vermesini nasıl açıklayabilirim ki? Kafamda bile her şey delice geliyor .

"Beth? *Beth mi?*" Sophia hemen cevap vermediğimde tekrarlıyor.

"Uh..." Çiziyorum. "Bir süredir ortalıkta görünmüyordum... ortalığın sakinleşmesini bekliyordum." Kahretsin. Yalan söylemekten nefret ediyorum, özellikle de Sophia'ya, ama gerçekten başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum .

"İyi misin? Güvenli bir yerde misin?" diye soruyor ve sesi o kadar endişeli geliyor ki, yaşadığım ani suçluluk duygusu yoğunlaşıyor.

Bunca zamandır benim için endişeleniyor muydu? Tıpkı benim onu merak ettiğim gibi o da bana ne olduğunu merak ediyor muydu?

"Evet, iyiyim," diyorum ve konuyu değiştirmeye çalışıyorum. "Ve güvendedim.

Ciddiyim. İyi misin? Güvende misin?"

"Evet, evdeyim ve güvendedim. Ama çok çılgıncaydı. Neredeyse kendimi Orta Doğu'da buluyordum!"

"Aman Tanrım," diye nefes veriyorum. "Sana ne olduğunu merak ediyordum ama Johnathan bana hiçbir şey söylemedi."

"Johnathan?" diye gıcırıyor ve ben irkiliyorum. Kahretsin.

Şimdiden sıçıp batırıyorum. "Evet... uzun hikaye..."

"Tamam, bana söylemelisin."

Duvara yaslanıp yemek odasına doğru bakıyorum ve Charlie'yi kontrol ediyorum. Hâlâ Lego setleriyle mutlu bir şekilde oynuyor ama beni dinliorsa hiç şaşırmam.

"Evet, şu an iyi bir zaman değil. Dinle, sadece senin için endişelendiğim için aradım..."

"Buluşabileceğimiz bir yer var mı? Seni almaya gelebilir miyim?"

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Ayrılamam... Ben bir çeşit bebek bakıcısıyım.

."

"Tamam, şimdi bana gerçekten n e l e r olduğunu anlatmalısın! Nasılsın?

saklanıp bebek bakıcılığı mı yapacaksın?"

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun. Kendimi daha da derine gömüyorum. Ona her şeyi anlatabilseydim bu çok daha kolay olurdu, ama korkmasını istemiyorum .

"Bak," diyor, bana haddimi bildirmek üzereyken her zamanki ses tonunu takınarak. "*Hemen* konuşmamız gerek ve hayır cevabını kabul etmeyeceğim. Günlerdir kayıpsın ve ben dahil herkes deli gibi endişeleniyor. Bu yüzden buluşmak için bir zaman ve yer belirlemelisin."

Durdu ve işinin bittiğini düşündüm ve ona neden buluşamayacağımıza dair bir bahane sunmak için ağzımı açtığımda beni tehdit etti: "Ya da babamı arayacağım, bu aramayı takip ettireceğim ve seni yine de bulacağım."

Kahretsin, bu telefon görüşmesi gerçekten kötü bir fikirdi. Ne kadar otoriter olabileceğini tamamen unutmuşum.

"Sophia..." Yalvarıyorum.

"Hayır, bu oluyor. Bana garip hisler veriyorsun ve iyi olduğunu bilmem gerekiyor."

Ellerimi havaya kaldırıyorum. Böyle patronluk tasladığında neredeyse her zaman istediğini elde eder.

Ama bu sefer değil.

"Özür dilerim! Endişelenmeni istemedim ve yapabilseydim seni arardım. Ama şu an gerçekten iyi bir zaman değil." Çünkü bir söz verdim, kesinlikle tutmaya niyetli olduğum bir söz. "Bak, seni sonra ararım..."

"Tamam. Ben babamı arayacağım..." "Sophia, yapma!"

"Ve ona tekrar kaçırıldığını ve beni aradığını söyle..." Gah, o sadece kirli oynamak zorunda!

"O zaman adresinizi alacağım, 911'i arayacağım ve onlara acil bir durum olduğunu söyleyeceğim..."

Kahretsin, gerçekten her şeyi yapıyor. Ve söz verdiği gibi yapmayacağından bir saniye bile şüphem yok.

"İyi! Sen kazandın! Buluşabiliriz!" Ağlıyorum ve kafamı duvara vurma isteğime karşı koyuyorum. "Ama bana gelmek zorundasın. Ve nerede olduğumu kimseye söyleyemezsin. Babamın beni bulmasını istemiyorum."

"Bunu yapabilirim. Kimseye söylemem," diye kabul etti, sesi daha sakin ve rahatlamış geliyordu.

Johnathan'ın adresini, dün beni patronuyla görüşmeye götürdüğünde not ettiğim adresi sayıyorum.

"Çok uzakta değilim. Yirmi dakika sonra görüşürüz."

"Görüşürüz," diyorum ve epik bir hata yapmışım gibi hissederek telefonu kapatıyorum.

"B ETH!" Sophia ön kapıyı açtığımda haykırıyor ve kendini kollarıma atıyor.

Birbirimizi sıkıyoruz. Tanrım, onu özlemiştim ve onu görmek çok iyi hissettiriyor. Şimdi kendi gözlerimle onun güvende olduğunu bildiğime göre, daha rahat dinlenebileceğim .

"Senin için *çok* endişelendim," diye kaşlarını çatıyor uzaklaşırken.

"Aynen," diyorum ve tek yapabildiğim daha fazla özür dilemek oluyor.

"Özür dilerim.

İşler benim için oldukça çılgıncaydı..."

"Burası Johnathan'ın evi mi?" diye soruyor içeri girerken. Her şeyi içine çekerken gözleri büyür. Tüm yeni mobilyalar. "Onu gerçekten sıkıcı, banliyö tipi olarak düşünmemiştim."

Gözleri sonunda Charlie'ye takılıyor ve ona gülümsemeden önce bana '*ne oluyor*' der gibi bir bakış atıyor. "Merhaba."

Charlie utangaç bir şekilde "Merhaba," dedi ve sandalyesine geri gömüldü.

"Charlie, bu benim en iyi arkadaşım Sophia," diye açıklıyorum. "Ona güvenebilirsiniz.

O benim kız kardeşim sayılır."

Sophia başını aşağı yukarı sallıyor ve gülümsemesi genişliyor. "Merhaba Charlie, seninle tanıştığıma memnun oldum. Ve bana tamamen güvenebilirsiniz."

"Tamam..." Charlie diyor ki, bizim güvence vermemize rağmen hâlâ tedirgin görünüyor. Zavallı adamın yaşadığı onca şeyden sonra, muhtemelen ona ısınması biraz zaman alacak, ama bir gün onun yanında da benim yanımda olduğu kadar güvende hissedeceğini umuyorum.

"Susadın mı?" Sophia'ya soruyorum ve dikkatle mutfağa doğru bakıyorum. İpucunu anlıyor ve başını sallıyor. "Evet, bir şeyler içebilirim."

Etrafına merakla bakmaya devam ediyor. Her şeyi onun gözlerinden görmeye çalışıyorum ve sadece ne düşündüğünü hayal edebiliyorum .

Mutfağa adım atar atmaz Sophia beni kolumdan tutuyor ve fısıldayarak, "Aman Tanrım, bana her şeyi anlatmak zorundasın. Charlie Johnathan'ın çocuğu mu?"

"Tam olarak değil..." Ben de fısıldıyorum. "Hem öyle hem değil. Johnathan bir nevi... beni satın aldığında onu da satın aldı."

"Ne?!" diye soluk soluğa kalır.

Yanlış bir fikre kapılmasın diye hemen Johnathan'ı savunmak için "Öyle bir şey değil," diyorum.

İnançsızlıkla başını sallıyor ve "Nasıl bir şey o zaman?" diye soruyor.

Aceleyle, Johnathan'ın bizi satın aldığı gece olan biten her şeyi hızlıca anlattım ve sözümü şöyle bitirdim: "Onu orada o canavarlarla bırakamazdı. Başta ben de en kötüsünü düşündüm ama Charlie'ye bakma ve onu koruma konusunda ciddiye." "

Sophia topukları üzerinde geriye doğru sallanır ve yumuşak, şaşkın bir "Vay canına." der.

Başımı salladım ve ona gülümsedim. "Dediğim gibi, işler benim için biraz çılgınca oldu..."

"Evet, hiç de bile," diye kabul ediyor ve sırtıyor. "Yani Johnathan'la aranızda bir şeyler var, öyle mi?"

Yanaklarım ısınıyor ve "Onun gibi bir şey." dediğimde kendi sırtışıma engel olamıyorum.

"Tamam." Gözleri eğlenceyle parlıyor. Beni kıvranırken izlemeyi çok sevdiğini biliyorum. "Şimdi gerçekten anlatmalısın. Onunla aranızda neler oluyor?"

Başımı yavaşça salladım ve dürüstçe, "Bunu nasıl açıklayacağımı bile bilmiyorum." dedim.

Geri adım atmadan yaklaşıyor ve hevesle, "Seni satın aldıktan sonra başlayabilirsin. Neden seni eve götürmedi? Onunla kalmayı sen mi istedin?"

Kahretsin. Ona tam olarak ne olduğunu anlatırsam Johnathan'dan nefret etmesinden korkuyorum. Ve ondan nefret etmesini gerçekten istemiyorum, onu sevmesi benim için önemli.

Hızla hayatımdaki en önemli kişi olmasa bile en önemli kişilerden biri haline geliyor. İkisi birbirinden nefret ederse ne yaparım bilmiyorum.

"Tam olarak değil..." Çekinerek söylüyorum ve dudağımı ısııyorum.

"Bunu söylemeyi gerçekten bırakmalısın," diyor öfkeyle. "Hadi ama, bana söyleyebilirsin, Beth. Ben senin en iyi arkadaşınım!"

İşte tam da bu yüzden ona söyleyemem. Eğer ona Johnathan'ın beni burada zorla tuttuğunu söylersem, çılgına döner. Ve sonra aptal gibi görünmemeye çalışarak onunla nasıl kalmak istediğimi açıklamak zorunda kalacağım.

"Hâlâ anlamaya çalışıyoruz-" diye söze başlıyorum ama çok sert bir "Elizabeth!" sesiyle sözüm kesiliyor.

Ne oluyor lan? Bunu gerçekten duydum mu?

Oturma odasına doğru bakıyorum ve sonra tekrar Sophia'ya dönüyorum. Yüzündeki tüm renk kayboldu ve bunu onun da duyduğunu biliyorum.

"Beth!" Charlie sıkıntıyla sesleniyor ve ben bunu düşünmüyorum bile, sadece kaydediyorum .

Oturma odasına doğru koşuyorum ve o kadar insan arasından babamın salonun ortasında durduğunu görünce cayır cayır yanarak duruyorum.

"Aman Tanrım, Beth. Yemin ederim ona hiçbir şey söylemedim." Kalbim hızla çarparken ve beynim bunun nasıl olduğunu anlamaya çalışırken Sophia arkamdan koşuyor. "Telefonumu dinlemiş ya da beni takip eden biri olmalı."

Hay sikeyim. Ona kesinlikle inanıyorum. Beni asla ispiyonlamazdı ve birinin onu takip etmesi tam babama göre.

"Elizabeth," diye tekrarlıyor babam soğuk bir şekilde, bakışları üzerime düşerken.

Her zamanki gibi canlı yayına hazır bir şekilde giyinmiş. Koyu renk takım elbise, cilalı siyah ayakkabılar, kendi kişisel stilistine yaptırdığı sanatsal bir dalgayla arkaya doğru taranmış saçlar.

Burada, Johnathan'ın oturma odasında hiç yeri yokmuş gibi görünüyor ama yine de o ofise geri dönseydik tam olarak uyum sağlayacağını düşünmeden edemiyorum.

"Baba," diyorum temkinli bir şekilde, yüz hatlarımı çelikleştirerek. "Burada ne yapıyorsun?"

"Beth!" Charlie seslendi ve bana doğru koştu. Beni belimden yakaladı ve arkama saklandı, açıkça dehşete düşmüştü .

Önce korkusunu anlayamıyorum, sonra açık ön kapıda bir hareket fark ediyorum. Lanet olsun. Babam kişisel güvenliğini, yani kiralık katillerini de yanında getirmişti. Neredeyse takım elbiselerinden fırlayacak üç iri adam, babamın emirlerini yerine getirmek için hazır beklerken sırtıyorlardı.

Babam odaya bir kez daha bakarken dudakları iğrenme ifadesiyle kıvrılıyor. Bakışları nihayet bana döndüğünde gözleri alev alev yanıyor. "Çok eğlendin, Elizabeth. Eve dönme vaktin geldi."

Ben durumu değerlendirirken Johnathan'ın içeri dalması için mükemmel bir zaman olduğunu düşünüyorum.

İlahi bir müdahale olmadan bu işin içinden nasıl çıkacağımdan emin değilim.

Babam 'hayır' kelimesini asla kabul etmeyen bir adamdır, özellikle de benim ağzımdan çıktığında, ama ben yine de söylüyorum . "Hayır."

Babamın yüzü kararıyor ve bana doğru bir adım atıyor. "Oyun zamanı bitti, Elizabeth. Sabırlı olmaktan fazlasını yaptım. Eve dönüp *yükümlülüklerini yerine getirme vaktin geldi.*" Son kelimeyi tıslayarak söyledi ve ben irkildim .

Benim yükümlülüklerim, onun işine yarayana kadar depolanacak bir nesne gibi odamda oturmamdır.

Başımı sallıyorum ve ben tekrar konuşmadan Sophia benim yerime konuşuyor: "Seninle hiçbir yere gitmek zorunda değil. O yetişkin bir kadın ve kendi kararlarını verebilir!"

Tanrım, onu seviyorum ama keşke bunu yapmasaydı. Onu geçici olarak yatıştırmak için sahip olduğum tüm umutlar şimdi boşa gitti .

Babamın yüzü domates kırmızısının öfkeli bir tonuna dönüşmeye başladı. "Baba..." Yumuşakça, yalvarırcasına söylüyorum.

Özgürlüğüm için yalvarmamam gerektiğini biliyorum ve bu midemi bulandırıyor ama başka ne seçeneğim var ki? Onunla ve tüm fedaileriyile baş edemem ve denediğim için kimsenin zarar görmesini istemediğimden eminim.

Eğer onu ikna edebilirsem, belki bunu etkisiz hale getirebilir ve bir anlaşmaya varabilirim. "Gidemem. Çok şey oldu ve bana bir dakika izin verirsen her şeyi açıklayabilirim."

"Açıkla," diyor, yüzü bir şekilde daha da kızarıyor. "Korumana nasıl yalan söylediğini ve şehrin en boktan yerindeki bir barda fahişelik yapabilmek için evi nasıl terk ettiğini açıkla."

Sözleri yüzüme inen bir tokat gibi. Hayatımda kaç kez bana fahişe dediğini saymıyorum bile, ama her seferinde ilki gibi acıtıyor .

Bana doğru uğursuz bir adım atıyor ve Charlie'nin beni tutuşu daha da sıklaşıyor. "İçinde bulunduğun çıkmazdan nasıl kurtarıldığını açıkla, fahişeliğin *yüzünden hak ettiğin* bir çıkmaz ve hemen bana dönmek yerine burada kalmaya ve fahişeyi oynamaya devam etmeye karar verdin."

."

"Sen bir piçsin!" Sophia arkamdan çığlık atıyor. İleri doğru bir adım atmaya başladı ama onu durdurmak için elimi uzattım.

Babam dikkatini Sophia'ya çeviriyor ve dudakları yine tiksintiyle geriye kıvrılıyor. "Ve sen de kızımı yoldan çıkaran küçük sarışın sürtüksün."

Sophia keskin bir nefes çeker.

Bu iş hızla kontrolden çıkıyor ve durması gerekiyor. İkimiz de bunu hak etmiyoruz ve Charlie'nin bunu dinlemek zorunda kalmasını istemiyorum.

"Dur, lütfen," diye yalvarıyorum ve Charlie'yi kendime doğru çekiyorum. "Yeterince konuştuğun."

Babamın dikkati tekrar bana döndü. "Hayır, yeterince konuşmadım ama bu konuşmayı evde bitireceğiz."

Başımı salladım. "Eve gitmiyorum. Burada yükümlülüklerim ve sorumluluklarım var."

Yüzü geriliyor ve o kadar kızarmış ki kafası patlayacak diye korkuyorum. "Senin yükümlülüklerin ailene karşı. *Bana* karşı."

Neden sırf var olduğum için her şeyi ona borçlu olduğumu düşünüyor bilmiyorum ama öyle düşünüyor. Babam olduğu için, ki bunu seçme şansım yok, onun her isteğine boyun eğmem gerektiğini düşünüyor. Gerçekten onun kızı olduğum için minnettar olmam gerektiğine inanıyor. Beni beslediği, barındırdığı ve sonsuza dek ona borçlu olduğum için minnettar olmalıyım.

Meydan okurcasına çenemi kaldırıyorum, sahip olduğum tüm cesareti topluyorum ve onun gözlerinin içine sertçe bakıyorum. Geçmişte, meydan okumam her zaman acı verici sözlerle ya da şiddetle karşılanmıştı ve ben bunu beklemeye ve her ne pahasına olursa olsun bundan kaçınmaya şartlanmıştım .

Ancak geçmişte yaptıklarımın, korkaklığımın acısını sadece ben çektim.

Charlie'ye zarar vermesine izin veremem. Veremem. Babamın bana yaptıklarını ona yapma düşüncesi bile beni öfkeyle dolduruyor ve kırmızı görmeye başlıyorum.

"Artık yeni bir ailem var. Benim seçtiğim bir aile. *Ve çocuğumu terk etmeyeceğim*," diyorum ve bunu söylerken Charlie'yi biraz daha sıkıyorum. Kelimelerdeki gerçeği tüm benliğimle hissediyorum. Charlie *benim*, o benim.

Johnathan da öyle.

Şu anda onlara sahibim. Bu noktadan sonra onlar benim ailem, kendim için seçtiğim ailem.

Babamın gözleri sonunda Charlie'ye kayıyor ve o kadar büyük bir nefret ve tiksintiyle doluyor ki ellerim onun boynuna dolanmak için kaşınıyor. Şiddete eğilimli olduğumu hiç düşünmemiştim. Yaşadığım onca şeyden sonra, başka birine nasıl acı çektirebilirdim ki? Ama babamın Charlie'ye bakışı beni katil gibi hissettiriyor.

Johnathan'ın yatağın altında olduğunu söylediği silah bende olsaydı, onu kullanmayı çok isterdim .

"Makul olmayı reddedeceğinizi görebiliyorum," diyor sıkılmış dişlerinin arasından, gözlerini kaldırırken. Başını fedailerine doğru salladı. "Eskort

Kızımı arabaya götür."

"Hayır!" diye haykırıyorum ama bu haydutların üzerime gelmesini engellemiyor, ağaç gövdesi gibi olan bacakları aradaki mesafeyi kolayca kapatıyor.

"Beth," Charlie ciddi ciddi ağlamaya başlıyor ve gözyaşlarının gömleğimi ıslattığını hissettiğimde kalbim parçalanıyor.

Onu koruyamam ve bunu durduramam. Bu adamlardan biriyle teke tek dövüşmek neredeyse imkansız olurdu.

Üçünü birden almak beyhudenin de ötesinde.

Son anda Charlie'yi Sophia'ya doğru itiyorum. Başka ne yapacağımı bilmiyorum.

"Lütfen ona iyi bak," diye
yalvarıyorum. Yapamadığım şeyi
yap.

Sophia gözlerimle buluşuyor ve yüzü benim adıma öfkeyle kızarıyor. Charlie'yi göğsüne bastırırken "Bunu yanına bırakmayacağım" diye söz veriyor.

Ama babası polis şefi olmasına rağmen, onun ya da babasının bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyorum.

Babam her zaman besin zincirinin en üstünde yer aldı. Bağlantıları Oval Ofis'e kadar uzanır.

Üç serseri bana ulaştı ve ikisi beni kollarımdan tutup geri sürüklemeye başladı.

Ağlamak, Charlie'ye üzgün olduğumu, çok üzgün olduğumu söylemek istiyorum ama onu daha fazla travmatize etmekten korkuyorum.

Ben gelmiş geçmiş en kötü koruyucuyum.

Ben babamın yanından sürüklenirken, o kendinden memnun bir şekilde sırtıyor. Bu saçmalık karşısında nasıl bu kadar kendini beğenmiş olabildiğini gerçekten anlayamıyorum. Beni tek başına bile alt edemedi, pis işlerini yaptırmak için üç serseri getirmek zorunda kaldı.

İşte o zaman anladım. Babam bir korkaktır ve hep öyle olmuştur. Adil bir şekilde dövüşmeyi reddediyor çünkü dövüşürse kazanamayacağını biliyor.

Öfkeli ve öfkesiz bakışlarımı görünce kendini beğenmiş gülümsemesi dudaklarında kayboldu.

Hayatımda bir kez olsun ondan korkmuyorum. Beni isteğim dışında sürükleyebilir ve odama geri kilitleyebilir, ama artık ondan kaçmak için hiçbir şeyden vazgeçmeyeceğim .

İki serseri beni kapıdan sürükleyerek çıkardı ve garaj yolunda beni bekleyen siyah bir limuzine götürdü. Arka kapı açıldı ve sonra itildim

İçeride. Kapı çarparak kapandı ve ben hemen kolu kontrol ettim.

Dışarıdan kilitli.

Bir an sonra diğer kapı açılıyor ve babam içeri süzülüyor. Köşeme çekilip pencereden dışarı bakıyorum, kendimi ona bakmaya zorlayamıyorum.

Ön kapılar açılıp çarparak kapanıyor ve araba hareket etmeye başlıyor. "Elizabeth," diyor babam ve ben aptalca ona bakıyorum.

Suratıma ters bir tokat attı ve bu o kadar hızlı, o kadar ani oldu ki, geldiğini hiç görmedim.

Sağ yanağımda acı patlarken geri çekiliyorum ve sonra diğer yanağıma da aynı hızla vuruyor.

"Bu sadece başıma açtığın onca belaya karşılık geleceklerin bir tadı, seni küçük nankör kaltak," diye tısladı.

Önce şok içinde ona baktım. Yani ne olacağını biliyordum ama genellikle şiddeti uygulamak için eve girmemizi beklerdi.

Elimi uzatıp önce yanaklarıma, sonra da alt dudağıma dokunuyorum. Evet, kırıp açmış.

Babam uzanıyor ve arkasına yaslanmadan önce takım elbisesinin ceketini çekiştiriyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve gözleri yaşlarla dolarken sırtlıyor.

Ama şaka onun üzerinde.

Ondan uzaklaşıp tekrar pencereden dışarı bakıyorum, yanaklarımdan süzülen gözyaşlarına engel olamıyorum.

Ama ağlamıyorum çünkü babam beni tokatladı. Hayır, ağlıyorum çünkü şu anda kendimden kesinlikle nefret ediyorum.

Charlie'yi koruyamadım.

Ve az önce Johnathan'a verdiğim sözü bozdum.

JOHNATHAN

T Oturma odamdaki kırık dökük kızın eve geldiğinde burada olacağını düşündüğüm kişi olmadığına eminim.

Charlie ortalıkta görünmüyor ve damarlarımı dolduran öfke patlamak üzere.

Beth'im kayıp.

Ön kapı ardına kadar açık ve sanırım bu kızın adı Sophia.

"Karım ve oğlum nerede?" Şok içinde bana bakarken hışımla sordum.

Telefonum cebimde titremeye ve c ı v ı l d a m a y a başlıyor ama ona yaklaşırken bunu duymazdan geliyorum.

"Neredeler?" Onu omuzlarından tuttuğum gibi bağıyorum.

Bana cevap vermiyor, sadece ağzından küçük bir zırlıltı çıkıyor.

"Johnny?!?" Charlie merdivenlerden koşarak inerken bağıyor. Onun Bana çarparken küçük omuzları kabarıyor.

"Beth'i aldılar!" Charlie kollarını belime dolayarak feryat ediyor. Onu kollarıma çekerek homurdandım.

Sophia sonunda bana, "Babası yaptı," demeyi başardı. "Babası ve adamları bir şekilde beni buraya kadar takip etmişler."

"*Seni buraya kadar takip ettim de ne demek?*" Ona bakmak için döndüm.

Öfkem gözlerimden okunuyor olmalı ki benden bir adım geri çekildi.

"Buraya nasıl geldin lan sen?"

"Beth... Beni aradı ve ben de onu görmeye geldim..."

"Beth'in kimseyi aramaması gerekiyordu. Olabileceği tek güvenli yer burasıydı!"

Siktir!

Telefonum tekrar titremeye ve cıvıdamaya başlıyor. Cebimden çıkarıyorum, Simon'ın söyleyeceği herhangi bir şeyle uğraşmak istemiyorum. Lanet olsun.

Telefonu açıp, "Beth'in babası onu kaçırdı." dedim.

"Şimdi de ilgilenmem gereken başka bir sorun çıktı. Lanet olası kadının kontrol altında tutamıyor musun?" Simon telefona dudak büküyor.

"Simon, beni neden şimdi arıyorsun?"

"Sasha hareket halinde. Onu yakalamak için bir ekibimiz var. Orada olmana ihtiyacımız var..."

"Olmaz. Beth'i babasından geri almam gerekiyor..." "Senin aşk hayatın beni ilgilendirmez."

"Hayır, ama o Lucifer'in... Eğer o elimizde olmazsa, Senatör de elimizde olmaz."

."

"Lanet olsun sana," diye mırıldanıyor sessizce ve ben entrikaları görebiliyorum kafasında evirip çeviriyordu. "Onu alamazsın. Güvenlikleri var."

..."

Sophia'ya ters ters bakarak Charlie'yi de yanıma alıp mutfağa doğru ilerliyorum, aptal bir kızın lanet olası kulaklarından uzakta. "James'e ihtiyacım var. Bu gece onu almaya gideceğiz."

"James'e tüfeğiyle birlikte bir arka nokta olarak ihtiyacımız var."

"Kedi hırsız becerileri için ona ihtiyacım olduğu kadar değil."

"Yemin ederim siz Neandertaller siklerinizi pantolonlarınızın içinde tutmalısınız." "Lucifer skoru öğrensin; James'i gitmeye hazırlayacağım."

"Destek alamayacaksın. Eğer bu işi batırırsan, asılacak olan sensin, biz değil. Muhtemelen James'i tutacağız, ama sen? Hayır."

"Bu kadar önemseydiğini bilmek güzel, Simon." Telefonu kapatıyorum ve oturma odasına gidiyorum.

"Beth'i ölümcül bir tehlikeye attın..." Charlie'yi kollarımda kaldırırken söyledim. "Yemin ederim, bilmiyordum... Nasıl... Nasıl yapabildim?"

Oturduğu sandalyeden kalkıyor ve bir bakışla tekrar yerine oturuyor. "Sakın kıpırdama."

Charlie'yi yere bırakıp, "Dostum, mutfağa git ve bir kola al. Biraz legolarla oynamanı istiyorum... Bir arkadaşımı arayacağım ve buradaki

kızla konuşmam gerekiyor."

"O...Tamam. Beth'i geri getirecek misin?" diye soruyor ve küçük gözleri yaşlarla dolu.

Gözyaşları yanaklarına dökülüyor ve tüm o lanet öfkenin yeniden bedenime girdiğini hissediyorum.

"Evet," diyorum sesimde biraz öfkeyle. "Kimse benim olanı alamaz ."

"Güzel... babası gerçekten kötü görünüyordu."

Elimden geldiğince güven verici bir gülümseme veriyorum. Sanki ben Onu geri getirmek için, ama şu anda çok fazla besleyici olamayacak kadar kızgınım. Yine de alıyor ve boynuma kısa bir sarılma yapıyor. "Teşekkür ederim. Onu çok seviyorum, onun çocuğu olduğumu söyledi."

"Öylesin ve *benimsin*. Şimdi git sana şu yasak koladan getir. Sen kafeinle zıplarken Sophia seni izleyecek."

"Tamam." Hala her şeyden emin değil, ama ona söylediklerime inandığını biliyorum .

Onun uzaklaşmasını izlerken, göğsümde bir sızı hissediyorum. Ben sözünün eri bir adamım ve onları güvende tutacağımı söylediğimde ikisini de hayal kırıklığına uğrattım.

Ama bunu düzeltebilirim.

Cebimden telefonumu çıkarıp James'i aradım. "Ne istiyorsun, pislik?"

Buna gülüyorum, çünkü bu karmaşa içinde bile James'in kıyamete kadar geri sayan bir saatte olduğunu hatırlıyorum.

Onun kışına küfrettim, bunu biliyor ve benim bildiğimi bildiğini de biliyorum. "Bu gece bir işimiz var. Daha önce hiç bir senatörün evine girdin mi?" "Hayır."

"Lanet olası geveze olan sen değil misin?" "Siktir git, sözünü geri al."

"Hiç şansın yok. Her neyse, saat 11'de burada buluşalım. Yola çıkacağız ve vaktinden önce iyi bir istihbarat elde etmeye çalışacağız."

"Siktir git," diyor telefonu yüzüme kapatmadan önce.

Simon'ı tekrar arayarak, "Ne oldu Johnathan?" diye sordu.

"İyi Senatör hakkında alabileceğimiz tüm bilgilere ihtiyacım var. Mümkünse tam bir çalışma. Ayrıca, Lucifer'ın o şerefsiz üzerinde kullanmak istediği uygun kaldırma miktarının ne olduğunu da bilmem gerekiyor."

"Hepsi bu mu?" diye sorar sıkıntıyla iç çekerek. Lucifer'la çoktan konuşmuş olmalı. İstedikimi elde edeceğimi biliyor.

"Şimdilik. Başka bir şeye ihtiyacım olursa, size haber veririm."

"Gitmeden önce bir şey daha var Johnathan. Lucifer bunun kesinlikle ölümcül olmayan bir operasyon olmasını emretti."

Bağlantıyı kesmeden önce "Anladım," diyorum.

Öyle anlaşılıyor. Senatör'ün evindeki bir ceset şu anda çok fazla karışıklığa neden olur. Muhtemelen bundan kurtulabiliriz ama bu iş için iyi olmaz. Özellikle de Senatör'ün onun için hazırladığımız geleceğe katılmasını istiyorsak.

Sophia'ya dönerek, "Bana Beth'in evi, babası ve güvenliği hakkında anlatabileceğin her şeyi anlat." dedim.

"Bu kızın burada ne işi var?" James eve girerken sorar. Sophia yanında uyuyan Charlie ile kanepede oturmaktadır.

"Sorun ne James?" Kıs kıs gülüyorum. "Neden birdenbire kadınların yanında tedirgin olmaya başladın?"

"Siktir git. Bu hatunun nesi var?" Bana bakma zahmetine bile girmiyor, Sophia'ya dik dik bakıyor.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, eve girdiği anda söylemesini ve yapmasını beklediği ilk şeyin bu olduğunu sanmıyorum.

"Beth'in babası tarafından buraya kadar takip edildi."

"Hmph. Şimdi de senin kadınının kışını babasının küçük hapishanesinden kurtarmamız mı gerekiyor?"

"Bu her şeyi özetliyor. Yine de, hazır oradayken biraz hırsızlık yapabiliriz, eğer sen de istersen."

Yüzü bir gülümsemeyle aydınlanır. "İşte bu her zaman istediğim bir şeydir."

Onu mutfığa doğru yönlendirerek Sophia'ya, "İhtiyacın olursa Charlie'yi odasına götürebilirsin. Üst katta bir misafir odası var."

"Ama ben istiyorum-" diye kekeliyor.

"Şu anda istediğin şey bir bok ifade etmiyor. Beth'i bu pisliğe sen bulaştırdın, şimdi de ben onu bu pislikten kurtarmalıyım."

Gözleri büyüyor ve "Bakın, beni takip edeceğini bilmiyordum." demeden önce gözyaşlarını kırıştırmak zorunda kalıyor.

"Bunun bir önemi yok. Beth tehlikede çünkü onu çok zorladın." Muhtemelen adil değil, tüm suçluluk duygusunu bu kıza yüklüyorum, ama

İş başa düştüğünde, Beth'e söylediği gibi Charlie'yi koruması için bu kıza ihtiyacım var.

"Biliyorum..."

"O zaman istediğini yap. Oğlumu yukarı çıkarın, yatağına yatırın ve sonra da gece için yerleşin."

"Bu gece kalamam, babam ..."

"Baban anlayacaktır. Ona bunun Lucifer'in kararı olduğunu ve güvende olduğunuzu söyleyin."

Charlie'yi kaldırıp merdivenlere doğru yönelirken "Herkesin bahsettiği bu Lucifer de kim?" diye sorar.

"Elbette şeytan," diyor James.

Başını sallayarak merdivenlerden yukarı çıkıyor. O hareket ederken James'i izliyorum ve gözleri tüm yol boyunca onun kışına yapışmış durumda.

Evet, sırada o var.

"Pekala, pislik. Hadi yerleşkeye gidelim. İnsanları öldürmeyecek bir şeyler almamız lazım."

I Yanlış hissettiren şey, vücuduma bağlanan lanet silahlar. Öldürücü olmayan saçma sapan dartlar falan.

Birini öldüremezsem böyle bir şeyi nasıl yapabilirim ki?

Silahları ve gördükleri yerde öldürme emirleri olacak.

Ben değil, hayır.

Kısırlaştırılmış bir köpek gibi lanet olası kurusıkırlarla ateş edeceğim.

"İçeri girmek oldukça kolay görünüyor. Girişte bir rotasyon penceresi var.

Malikânenin güneydoğu köşesinden geçerek güney girişine ulaşmamız için

bize üç dakika veriyor," diyor James karanlık malikâneye bakarken. Bu işi

gündüz de yapabilirdik, Senatör ofisindeyken etrafta daha az güvenlik

olurdu, ancak

Bay Norton'un içine cehennem korkusu saldı.

Simon'ın hakkını vermeliyim, lanet Doktor'u ortadan kaldırmak için ihtiyacımız olan tüm istihbaratı nasıl karıştırdı bilmiyorum ama Senatör'ün ev istihbaratı gerçekten çok iyi.

Koruma rotasyonumuz var, güvenlik sistemi geçersiz kılınıyor ve hatta Senatör'ün kişisel bilgisayarlarına bile girmiş durumda.

Evet, bu piç batacak. Sadece kimseyi öldürmeden oraya girip geri çıkmamız gerekiyor.

Lanet olsun, hayat ne zaman birini öldürmeye başvuramayacağım kadar karmaşıklaştı?

Arka bahçeyi çevreleyen küçük çitin üzerinden atlayarak, James'e işaret etmeden önce otuza kadar sayıyorum ve hareket etmeye başlıyorum. İkimiz de düz bir çizgide ilerleyerek arazide koşturuyoruz.

Bizim için sallanmak yok.

Video yayınlarında çok küçük bir kör nokta bulduk ve bu bizim saldırı yolumuz.

Evin kendisine ulaştığımızda, Simon'a yayını son beş dakikalık bir döngüye kesmesini söyleyeceğiz. Bu süre zarfında araziden hiçbir araba ya da ışık geçmedi, bu yüzden video normal dışardan başka bir şey göstermediği için iyi olmalıyız.

Kendimi tuğla duvara yaslayarak James'e başımla selam veriyorum. "Kapının kilidini aç."

Ayağa kalkmadan önce diz çökerek mutfakın çamurluğunun kilidini kurcalıyor. "Buldum."

Başımı sallayarak, kapıyı itip açmadan önce düğmeyi hafifçe daire şeklinde çeviriyorum. Üç muhafız dışarıda, ikisi nöbetçi kulübesinde ve biri de devriye geziyor.

"İçeri girin. Nöbetçi bir dakika içinde buradan geçecek."

Tepeden tırnağa yürüyerek sessizce çamurluğa girdik.

Kapıyı arkamızdan kapatarak, "Pekâlâ, birinci katta dolaşan bir muhafız olmalı. Önce onu güvene almalıyız."

James başını sallayarak önce küçük odadan çıkıp mutfaka doğru yürüdü. İkimiz de evin düzenini inceledik.

Bu adamın ötesinde herhangi bir sorun olmamalı.

Buradan geçtikten sonra ikinci kata çıkmamız gerekiyor. Önce Beth'e ve onun kapısında durduğuna inandığımız gardiyana. Sonra bir virajdan geçip ana yatak odasına gideceğiz.

Bundan sonrası Senatörü koruyan iki serseriye etkisiz hale getirme meselesi.

Birini öldürmeme izin verilmemesi, yanımda bir tabanca taşıyamayacağım anlamına gelmiyor. Silah tek başına bana oturma odasında bulduğumuz serserinin gözünü korkutma yeteneği veriyor.

Namlum şakağına sıkıca bastırıyor ve elim ağzını kapatıyor.

"Kıpırdarsan, konuşursan ya da yardım çağırmaya çalışırsan ölürsün" diye mırıldandım kulağına.

Yine de o bir profesyonel, bu yüzden onu kolayca dövüş dışı bırakmama izin vereceğinden şüpheliyim.

James'e başımı sallayarak bileğindeki keseden bir iğne çıkarmasını izliyorum.

James serseriye sırtarak alçak sesle, "Şimdi biraz kestireceksin." der.

Adamın bana karşı mücadele etmeye başlaması için gereken tek şey buydu. En iyi tutuşa sahip değilim, ama silahımın kabzasıyla kafasının yan tarafına hızlı bir darbe indirerek sandalyeye yığıldı .

İğnenin boynuna girmesini izliyorum.

"Ona ne tür bir kokteyl koyduk?" James'e soruyorum. Omuz silkerek, "Hiçbir fikrim yok. Simon bunun rüyaların yapıldığı şey olduğunu söyledi,

ve kaslarının kontrolünü kaybetmesine neden olur. Bu yüzden muhtemelen altına sıçacak ve işeyecek."

İrkildim. "Bu çok kaba."

Başını sallayarak beni merdivenlere giden kemerli geçide doğru yönlendirdi ve sonra elini kaldırdı.

Elinin içinde küçük metal bir düdük gördüm. Ne oluyor lan?

Bana dönerek, düdüğü ağzına götürürken yüzünde kararlı bir ifadeyle "Geri götür." dedi.

"Ne?!?" İnanamayarak sordum.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Onu geri al, yoksa sen ve ben gerçekten kötü zaman geçireceğiz."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Bu herif deli.

"Geri al dedim." Düdüğü ağzına götürerek yanaklarını şişirir.

"Tanrı aşkına," diyorum ellerimi indirip hırlarken. "Sözümü geri alıyorum."

Gözle görülür bir şekilde söner ve düdüğü cebine sokar. "Güzel, şimdi harekete geçelim."

Aptal herif. Başından beri parmaklarımı çapraz yapmıştım. Yakında karısı olacak.

İlk ben gideceğim. Silahımı kılıfına koyup sakinleştirici tabancayı çıkarıyorum. Co2 atan küçük bir şey ve neyse ki gürültülü bir piç değil.

Merdivenleri yavaşça çıkararak ilk sahanlığa ulaşıyorum ve sonra daha da yavaşlayarak ikinci sahanlığa çıkıyorum. Burada dikkatli olmam gerekiyor. Solumda boş olması gereken bir koridor var, ama merdivenin sağında bir tane daha olmalı .

Katil Beth'in kapısını gözlüyor olacak.

Cebimden ince bir kamera kablosu çıkarıp telefonuma takıyorum. Ekranı bakarak teli köşeden kaydırıyorum.

Orada, hayattan daha yüksek sesle, bekçi. Sandalyesine yayılmış oturmuş, kendi telefonundan bir şeyler izliyor.

Bahse girerim pornodur.

Teli geri çekerek James'e adamımızı gördüğümü işaret ediyorum. Yavaşça köşeye doğru ilerleyip silahımla dikkatli bir şekilde nişan alıyorum ve ateş ediyorum.

Bu filmlerdeki gibi bir adamın vurulup anında yere düşmesi gibi bir şey değil. Hayır, henüz bayılmadı, ama bu son derece güçlü, çılgın ilaçlardan biri, bu yüzden yardımcı oluyor .

"Bu da ne?!" diye homurdanıyor ve ben tüm gücümle kafa atarak doğrudan yanına çarpıyorum.

James bir an sonra orada, ağzına bir parça bez tıkıyor. Sırada bant var ve ardından muştalarım ile attığım sert bir yumruk adamı tamamen dövüş dışı bırakıyor.

Ben Beth'in kapısına doğru ilerlerken James kollarını adama doluyor. Kolu kontrol ettiğimde kilitli olmadığını gördüm.

Kapıyı açıp hızla loş odaya giriyorum. Odasının nasıl görüldüğünü tam olarak hayal etmemiştim.

Oda neredeyse steril bir boşluğa sahip.

Bej rengi battaniye ve çarşafı olan bir yatak var. Duvarlar da bir çeşit açık kahverengi. Halı sıkıcı bir kirli beyaz. Şifonyer var ama neredeyse faydacı görünüyor. Kişiliğe dair tek gerçek parça, Beth ve annesi olduğunu düşündüğüm bir kadının resminin bulunduğu komodinden geliyor.

James ağır bir gümbürtüyle yere düşürdüğü baygın puşla yanımdan geçip gidiyor. "Lanet olası herif çok ağır. Herif çok fazla twinkie yemiştir."

James'in sesiyle Beth'in gözleri dehşet içinde açıldı ve beni fark etti.

Yavaşça yataktan kalkarken ela gözlerinde küçük bir umut ifadesi var. Dudağı yarılmış ve babasının ona vurmuş olması gereken yerden büyük bir siyah gözü var.

Bir adamın kendi kızına böyle bir şey yapabileceğine inanamıyorum. Ona duyduğum tiksinti tüylerimi diken diken ediyor.

"Johnathan?" diye soruyor, sanki ben olduğuma inanamıyormuş gibi. Başımı sallayarak onu kollarımın arasına aldım.

Kollarımda kendini çok iyi hissediyor. 'Aşk' kelimesini sevmiyorum, ama onu olabildiğince sıkı tutarken göğsümde buna benzer bir şey hissettiğime eminim.

Beni derin bir öpücüğe doğru çekerken elleri yanaklarımı kavırıyor. Beni ruhundaki tüm tutkuyla öperken hiç tereddüt göstermiyor. Kendimi öpücüğe her şeyimle karşılık verirken bulmadan önce bir an için afalladım.

Ondan uzaklaşırken sikim yarı sertleşmiş bir halde, "Yola koyulmalıyız. Buradan çıkmadan önce babanı ziyaret etmeliyiz."

Gözlerini kocaman açarak başını sallar. "Gitmeme asla izin vermeyecek Johnathan, elinden gelse bile... Her şeyi berbat ettiğim için çok üzgünüm..."

"Başlama. Olan oldu. Bu sadece babanızın hayatını kontrol altına alma sürecini hızlandırır."

"Charlie iyi mi?" diye soruyor.

"Evet, oğlumuz iyi. Evden çıkmadan hemen önce bayıldı. Arkadaşın Sophia ona göz kulak oluyor."

" Tanrıya şükür."

"Hareket zamanı çocuklar. İhtiyarın güvenliğini sağlamalıyız ki ben de bir şeyler çalabileyim. Burada almak istediğin bir şey var mı Beth?" James çorak odaya bakarken soruyor.

Komodine gider ve resim çerçevesinin fotoğrafını çeker. Onu göğsüne doğru tutarak başını sallar. "Hiçbir şey. Şimdiye kadar değer verdiğim her şeyi benden aldı zaten. Sadece eve gitmek istiyorum."

Evim. Evime *evim* dedi. Bu sikimi kabartıyor.

Büyük, şişman bir hamile karnıyla evde çok iyi görünecek.

Onu koridora çekerek, yavaşça babasının alanına doğru ilerliyoruz.

Köşeye ulaştığımda Beth'e mırıldandım, "Adamlara babanla konuşman gerektiğini söyle."

Başını sallar ve kendini düzeltmeden önce resim çerçevesini yere bırakır.

Köşeyi döndüğünde omuzları çöküyor ve "Onunla konuşabilir miyim lütfen?" diye sorarken başı uysal, biraz itaatkâr bir duruşa giriyor.

"O uyuyor. Sabah tekrar gelin," dediğini duydum adamlardan birinin. "

Ama - "

"Git buradan, yoksa yine yaramazlık yaptığını ona bildirmek zorunda kalacağız."

Beth'in neredeyse inandırıcı bir hareketle yere düşmeden önce köşeyi zar zor döndüğünü görüyorum. Sanki bir şeye takılmış gibi görünüyor.

"Tanrım... kaburgalarım," diye soluk soluğa söylenirken bana doğru bakıyor ve küçük bir göz kırıyor.

Bize doğru ilerlerken diğer adamın "Lanet olsun," dediğini duyuyorum. Sürünerek yanımdan geçiyor ve "Lütfen bana zarar verme... Lütfen." diyor.

Bir haydut köşeyi döndü ve çenesine sert bir aparkat indirerek onu ayağa kaldırdığımda şok içinde durdu.

İkinci adam James'in çarpmasıyla geriye düşüyor. James'in daha önce de insanlara çalım attığını görmüştüm ve Lucifer'in adamları arasında en irisi o değildi ama ikinci adama çarptığında sanki bir NFL defans oyuncusu ortaokuldaki bir çocuğu indiriyormuş gibi görünüyordu.

Adam kafasını duvara çarparak sıvada büyük bir çukur açar.

Adama doğru koşarak, arkadaşı gibi bayılmadan önce parmak eklemlerimle ona birkaç kez vurdum.

Hafifçe soluyarak Beth'e bakıyorum. Kendini oturur pozisyona getirmiş ve az önce arkasına saklandığımız duvara yaslanmıştı.

"İyi misin, bebeğim?" Önünde diz çökerken sordum.

Yüzünü buruşturarak kalkmasına yardım etmem için elini uzattı. "Evet, ama kaburgalarım gerçekten acıyor. Bana görünmeyecek yerlerden vurmayı seviyorlar."

Hırlayarak onu kollarıma çektim. "Yemin ederim ben-"

"Kuralları unutma John, öldürmek yok," diyor James her iki gardiyayı da fermuarla bağladıktan sonra ağızlarını bantlayarak kapatırken.

İsteksizce başımı sallıyorum. Hoşuma gitmek zorunda değil; sadece yapmak zorundayım.

Senatörün kapısına doğru yürüyoruz ve benim sert bir tekmemle kilit, onu kapalı tutan ahşabı parçalıyor ve kapı uçarak açılıyor.

James odaya koşarak girerken, "Uyan lan, göt herif," diye seslenir.

Senatör dik oturarak şaşkınlık içinde etrafına bakınır.

Bu pislik yığınının etrafına bakarken neler düşündüğünü ancak hayal edebilirim. Muhtemelen onu koruması gereken adamların nerede olduğunu merak ediyordur.

Orada, yatakta oturuyor, koridordan gelen ışıklar onu ellili yıllardan kalma gibi gerçek uyku pijamaları giyerken gösteriyor.

"Merhaba baba," diyor Beth sahte, neşeli bir sesle. Kullandığı hastalıklı tatlı tonu duyabiliyorum ve bu benim bile içimi ürpertiyor. "Bakın eve kimi getirdim! Bu benim kocam, küçük sevgilini dövecek olan pis, ağzı bozuk motorcu!"

Kahretsin, sonunda kıkırdadı bile.

Komodinine uzanmaya çalışırken ona gülerek lambayı tekmelemek için yanına koşuyorum. Lamba duvara çarpıp paramparça oldu.

"İyi bir fikir değil baba. Gecenin bu saatinde insanları rahatsız etmemize gerek yok," diyorum sırtarak.

"Her kimsen... Yemin ederim buna pişman olacaksın." "Damadınla böyle konuşamazsın. Her neyse, bütün telefonlar hatlar ve alarmlar şu anda devre dışıdır."

Adam bana baktı ve emretti. "Seni öldürtmeden önce evimden defol, seni küçük pislik."

Elimi kaldırarak, "Suratına değil!" diye bağırmadan önce ona yumruk atmak için uzanıyorum.

Bu beni duraksatıyor.

Beth'e bakıp, "Yüzün?" diye sordum.

Başını sallıyor. "Hayır, çünkü bu onun para kaynağı. Onu oradan vurursanız planlarınız mahvolur."

"Ah."

Sanırım şimdilik diğer yoldan gideceğim.

Beth'i işaret ederek, "Bebeğim, bu bok yığınıyla konuşmam gerekiyor ve söylenecekleri duymak istemeyebilirsin." diyorum.

"Güven bana, benim için hiçbir şeyin önemi yok. Bu beni son görüşü olacak," diyor çenesini dışarı çıkarırken.

Siktir et, bu onun seçimi.

Yatağın kenarına oturarak adamın karnına bir yumruk indirdim.

Hâlâ muştalarımın takılı olduğunu düşünürsek, ona tüm gücümle yumruk atmıyorum, ama bu onun nefes nefese kalmasına yetiyor.

Dağınık saçlarından tutarak onu yataktan yere, önüme fırlatıyorum.

"Dikkatli ol, John. Herif erkeklerin önünde diz çökmeyi seviyor," diye gülüyor James.

Senatör Norton önümde uzanırken titremeye başlıyor. Ağlamak üzereymiş gibi görünüyor ve bu içimi çok sıcak hissettiriyor.

"Hemen konuya girelim. Uzun zamandır seni izliyoruz, Dick... *Dick* kelimesini seviyorsun, değil mi?" Ayağımı ona doğru savurup bacağından yakaladığımda söyledim.

Cevap vermiyor ve ben James'e bakıyorum. "Video dosyasını aldın mı dostum?"

"Dostum, neden bunu telefonuma koymak zorundaydınız? Ben bile izlerken kendimi kirli hissediyorum."

Omuz silkerek Senatörü işaret ediyorum. "Adama geçmiş günahlarını gösterin."

"Bak, işler biraz karışık, Dickie oğlum. Aynı cinsiyetten evlilikleri durdurmak, medeni hakları sona erdirmek için verdiğin onca oy... Ve sen koca siyah adamların kışına sokmasını seviyorsun. Sen klasik bir bok yığını örneğisin."

Video oynatılır, hoparlörlerden yüksek sesle homurdanma sesleri gelir.

Beth ekranda ne olduğuna bakmak için döndüğünde gözleri açılıyor. Baktığı için üzülüyorum ama ne yapabilirim ki? Kalmak istedi.

"Vay anasını. Ben ... O ..."

Başımı salladım. "Evet, bunu ona veren adam bir süpermen pelerini giyiyor... Bunun ne tür bir kink boku olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ama baban yüzde yüz ikiyüzlü, dolabın içindeki adam tipinde bir pislik."

Telefona arkasını dönerek, "Sanırım odanın dışında bekleyeceğim..." diyor.

"Seni suçlamıyorum."

Yüzünü izlemek için eğildiğimde, "Gördün mü, küçük sik," diyorum. Her şeyini kaybetmek üzere olan bir adamın saf dehşetini gösteren bir yüz. "Hayatında ne yaptığın umurumuzda değil, ama diğer insanları kontrol etmek istediğin kesin."

"Ne... Ne istiyorsun?" diye fısıltıyla sorar.

"Önümüzdeki iki yıl içinde vali koltuğuna oturacaksın," diyorum. James'e işaret ederek, "Git kasasını ve bulabildiğin tüm elektronik eşyaları getir. Saklamak istediği her şeyin bir kopyasını istiyorum."

"Anladım," diyor koşarak odadan çıkarken.

Senatör şaşkınlıkla bana bakarak, "Ne?" diye sordu.

"Gördüğünüz gibi ilerleme için uygun bir pozisyondaydınız. Şu anda bulunduğun yer patronum için olabileceğin yer kadar değerli değil. Seni oraya götüreceğiz."

ve hayatınıza olduğu gibi devam edersiniz. Kızın hariç. O da benimle geliyor.

."

"Ama... ama ben..."

"Lucifer bunu senin için istiyor. Hemen şimdi başını sallamanı öneririm."

Adam ismi duyunca bembeyaz kesiliyor. Öyle olmalı. Lucifer gibi hayatınızı dengede tutan biri insanların söz dinlemesini sağlar.

Ama sonra gidip "Onu alamazsın. İzin vermeyi reddediyorum - " 'Yüz yok' kuralını siktir et. Ona öyle sert bir ters yumruk attım ki kafası halı kaplı zemine çarptı. Yataktan kalkıp onu saçlarından çektim ve Çılgılık atıyor.

"Erkek gibi ayağa kalk, amcık," diye homurdanıyorum.

Sonunda onu bir erkek gibi ayağa kaldırdığımda, "Bu senin tek uyarın. Patronumdan asla ikinci bir uyarı almayacaksın. Anladın mı? Şu andan itibaren söylediklerimiz geçerli. Seni profesyonel olarak mahvedeceğiz, sonra gecenin bir vakti, gelecekte bir gün, canını alacağım."

Küçük bir sürtük gibi sızlanmaya başladığında gözyaşları yanaklarından aşağı dökülür. "Tamam... Tamam... Lütfen yapma..."

"Çok yakında sizinle temasa geçeceğiz Senatör Norton," diyorum ve onu bırakıyorum. "Ve Tanrı aşkına, bir erkek gibi ayağa kalk."

Yavaşça doğruldu, bir erkek gibi görünmeye çalıştı, ama gözlerinde gerçekte olduğu küçük korkak kaltağı görüyorum. Pislik herif kızına bir pislik yığını gibi vurdu.

Ona sırtımı dönerek uzaklaşmaya başladım.

Bekle, unuttum.

Ona dönerek, "Bir şey daha var" diyorum. "Neymiş o?" diye soruyor iç çekerek.

Onu omuzlarından yakalayıp dizimi taşaklarına geçirdim.

"Yerdeki gardiyanlarına bu gece için evlerine gitmelerini söyle. Bunu önümüzdeki beş dakika içinde yap yoksa geri gelir ve senden ne kadar nefret ettiğimi hatırlatırım."

Odadan çıkarken Beth'i elinden tutuyorum. "Hadi gidelim, bebeğim. Buradan çıktığımızda senin için bir sürprizim var."

BETH

I Özgürüm. Gerçekten özgürüm. Buna neredeyse inanamıyorum. Gün bir kabus gibi başladı ve şimdi her şey bir rüya gibi geliyor .

Johnathan benim için geldi. Beni kurtardı ve babamı onun yerine. Onun sayesinde, hayatımın geri kalanını omzumun üzerinden bakarak, kaçarak ya da babamın hapishanesinde kapana kısılmış olarak geçirmek zorunda kalmayacağım.

"Üşüdün mü bebeğim?" O, James ve ben arabadan inerken Johnathan bana soruyor.

Soğuk gece esintisi bana çarptığında titriyorum ve ona gülümsüyorum.

"Sadece birazcık." Deri ceketini silkiyor ve omuzlarıma örtüyor. Sıcaklığı beni sarıyor ve memnun bir iniltiyi yutuyorum. Kahretsin, bu adam.... Bu adam bana bakmaktan ve beni korumaktan başka bir şey yapmadı. Ona çok şey borçluyum... ve geri ödemem gereken tek şey *benim*.

"Johnathan..." James ile birlikte çakıllı otoparkta yürümeye başladıklarında koluna dokunmak için uzandım.

Baş başa bir an bile geçiremedik ve hala özür dilemem ve her şey için ona teşekkür etmem gerekiyor.

"Öyle mi?" Johnathan durdu ve gür kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Biraz konuşabilir miyiz?" diye sordum.

Nerede olduğumuzu ya da neden burada olduğumuzu bilmiyorum. Tek bildiğim Johnathan'ın benim için bir sürprizi olduğu. Karanlık, terk edilmiş bir depo gibi görünen bir yerde yatan bir sürpriz ...

James bize dönüp bakıyor ama Johnathan ona el sallıyor. James bilerek sırtıyor ve otoparkın sonunda yer alan beton binaya doğru yürümeden önce başını sallıyor.

Johnathan bana dönüyor ve ben de ona yaklaşıyorum. Bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Az önce yaptığı şey için ona nasıl teşekkür edebilirim? Hayatımı değiştirdiği için ona nasıl teşekkür edebilirim?

Başımı arkaya yatırıp yüzüne bakıyorum. Ay ışığında çok karanlık ve ürkütücü görünüyor, ama artık ondan korkmuyorum .

Her ne sebeple olursa olsun, bu sert ve güçlü adamın bana karşı yumuşak bir noktası var. "Sana verdiğim sözü tutmadığım için özür dilerim," diye başlıyorum ve Johnathan kaşlarını çatıyor. "I berbat ettim ve yapmamam gerektiğini biliyorum - "

Beni kalçalarımından tutup kendine çekti ve sözlerimin kadınlara yakışmayan bir homurtuyla kesilmesine neden oldu.

Nazik davrandığı zamanlarda bile göğsüne çarpmak tuğladan bir duvara çarpmak gibi hissettiriyor.

"Bunun için endişelenme," diye homurdanıyor. " Ama - "

Tekrar hırlayarak sözümü kesti. "Bok geçmişte kaldı."

Tartışmak için ağzımı açtığımda başını sallıyor. "Öldü ve gömüldü, Beth. Bırak onu."

Onunla tartışmak istiyorum. Bırakmak çok kolay geliyor. Ayaklarına kapanıp affetmesi için yalvarmalıymışım gibi hissediyorum.

Yüzüme bakıyor ve aklımdan geçenleri okuyabiliyor olmalı. "Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, bunun için seni daha sonra tokatlayabilirim."

Ona göz kırpyorum, ciddi olup olmadığını anlayamıyorum...

Ve sonra sırtıyor.

Gözlerimi devirerek başımı sallıyorum. "Evet, sanırım bunu es geçmek zorundayım."

Sırtışı sinsi bir hal alıyor ve kıcıma hafif bir şaplak atıyor. Şaşkınlıkla ciyaklıyorum ve sonunda ona daha da yaklaşıyorum. "Emin misin bebeğim? Bence hoşuna gider."

Pantolonundaki sert şişkinlikten, bundan hoşlandığını kesinlikle söyleyebilirim. İçime sıcak bir kızarıklık yayılıyor ve dizlerimi birbirine kenetliyorum .

"Bir insan bundan nasıl hoşlanabilir? Bir çocuk gibi dayak yemek?" Bana attığı küçük tokat kıcımin farkına varmamı sağlarken bile soruyorum.

Gözlerinde bir şey parlıyor ve inliyor. "Lanet olsun. Bazen çok masum olduğunu unutuyorum."

Bu geceki başarılarından sonra kendimi eğlenceli ve oldukça coşkulu hissediyorum, bu yüzden kirpiklerimi nazlı bir şekilde indiriyorum ve "Masum mu? Kim, ben

?"

"Evet, sen," diye hırslıyor ve ağzı benimkinin üzerine çöküyor. Önce acı duyuyorum. Dudağım babamın ters vuruşundan dolayı hâlâ kırık.

Ama bu acı öpüşmeye başka bir dinamik katıyor gibi görünüyor.

Buna ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var.

Odamda kapana kısılmış bir halde, onu sonsuza dek kaybetmiş olmaktan korkuyordum ve kendimi ondan uzak tuttuğum her saniye için pişmanlık duyuyordum.

Aramızdaki bu çılgın şeyle savaşıyor ve harcadığım tüm zaman için pişmanlık duydum.

Korku içinde yaşamaktan yoruldum. Sadece var olmaktan ve küçük bir özgürlük şansı beklemekten yoruldum.

Hayat kısa, çok kısa. Yarın ölmüş olabilirim.

Hayatın sunduğu her şeyi deneyimlemeye hazırım ve Charlie ve Johnathan ile her çılgın anı yaşamak istiyorum.

Ona daha da yaklaşıyorum ve parmak uçlarımda yükseliyorum, göğüslerimi göğsüne, kalçalarımı kalçalarına yaslıyorum. Elleri üzerimde dolaşırken üzerime örttüğü ceket omuzlarımdan kaymaya başlıyor.

Buna asla doyamayacağım.

Her öpüşünde tam bir kaos. Her seferinde farklı ama bir öncekinden daha az tutkulu değil.

Ağzı benimkini yutuyor. Dişleri beni yemek ister gibi ısıtıyor. Dili derinlere dalıyor.

Ve kendimi hevesle sunuyorum.

Bir şekilde Johnathan'ın sunağında gönüllü bir kurban oldum.

Boğazının dibinde alçak bir gümbürtü başlıyor, uzaklardaki gök gürültüsü gibi. Ağzını benimkinden ayırana kadar giderek daha da yükseliyor.

Sertçe nefes alarak, "Sen benim ölümüm olacaksın.

."

Ceketi çakıl taşına çarpmadan önce geri çeker ve sonra başımın arkasından tutuyor. Alnını alnıma bastırırken parmakları saçlarımı okşuyor. Nefes nefese kalıyorum ve nefesimi tutarken gözlerinin içine bakıyorum.

"Neden durdun?" Yeterince oksijen aldıktan sonra nihayet soruyorum.

"Yoruldun mu ihtiyar?"

Gözleri muziplikle parlıyor ve sonra kıcıma bir tokat daha a t a r a k ödüllendiriliyorum.

Ben bağıriyorum ve o gülüyor. "Her ne kadar bunu bitirmek istesem de, bizi içeride bekliyorlar."

Şimdi meraklandım. Kendimi tamamen o ana kaptırdım ve beni bekleyen bir 'sürprizi' olduğunu unuttum.

"Bana ne aldın?" Kolumu kendine doğru çekip beni otoparka götürürken soruyorum.

Bu sefer sırtıttığında yüzündeki ifadeyi çözemiyorum. Gözleri buz kesiyor ama çikolata dağına dalmak üzere olan bir çocuk gibi görünüyor.

"İntikam."

Depoya adım attığımızda ensemdeki tüm tüyler diken diken oluyor. Dışarıda gece gittikçe kararıyor ve soğuyor, ama burada hava yoğun ve tanımlayamadığım bir şeyle dolu.

Beklenti mi?

Tehdit mi?

Johnathan beni tozlu zeminde dolaştırırken, muhtemelen yıllardır kullanılmayan eski endüstriyel boyuttaki makinelerin arasından geçirirken beni sıkıca kavıyor.

Sonunda deponun arka tarafına ulaştık ve bir zamanlar ofis olması gereken bir yere açılan bir kapıdan geçtik.

Lucifer gördüğüm ilk kişi. İçeri girdiğimizde doğruldu ve selamlamak için bize doğru döndü.

Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ah, bize katılabildiğine çok sevindim, Johnathan." Gözleri bana doğru kayıyor ve gülümsemesi biraz ısınıyor gibi görünüyor. "Beth."

Başımı sallıyorum ve karşılığında kibar bir gülümseme sunuyorum. Bizi burada ağırladığı için ona tam olarak teşekkür edemiyorum çünkü kafam çok karışık ve ne olacağını bilmiyorum.

Johnathan sadece homurdanıyor ve gözleriyle odayı tarıyor. Birini ya da bir şeyi arıyor.

"Hâlâ hayatta mı?" Johnathan araştıran bakışlarını Lucifer'ın üzerinde yoğunlaştırırken sorar.

"Elbette," diyor Lucifer, parlak gözleri mizahla parlayarak. "Karını düğün hediyesinden mahrum bırakmayı aklımın ucundan bile geçirmem."

Düğün hediye mi? Bu ne lan? Neden gizemli birini isteyeyim ki?

Lucifer'in arkasından acı dolu bir homurtu gelir.

Lucifer sırtarak kenara çekilir ve odanın geri kalanını gösterir. "Biz sadece... onu sizin için biraz yumuşattık."

Lucifer'e göz kırpyorum, gizli anlamı anlamadan önce başka bir homurtu dikkatimi çekiyor.

Odanın ortasına bakıyorum ve Andrew'un sandalyede oturan birinin üzerine eğildiğini görüyorum. İlk başta tek görebildiğim kıllı bacakları ve tamamen çıplak görünmeleri bana garip geliyor. Pantolon giymiyorlar mı?

Andrew doğrulur ve döner. "Tam zamanında." Sağ elini canı acıyormuş gibi sallıyor ve Johnathan'a doğru yürüyüp sol eliyle sırtına dostça bir tokat atıyor. "Tamamen senindir, dostum."

"Onu bizim için sıcak tuttuğun için teşekkürler," diye sırtıyor Johnathan ve beni bir kez daha öne doğru çekiyor, ama sandalyede kimin oturduğunu görür görmez şok içinde donup kalıyorum.

Sasha, Lindsey'i öldüren adam, inliyor ve sanki çok acı çekiyormuş gibi yavaşça başını kaldırıyor ve gözleri benimkilere kilitleniyor.

Nefretle dolmadan önce kendi şokumun gözlerine yansıdığını görüyorum. "Sen..." diye tıslıyor.

Johnathan'a doğru bakıyorum, kalbim panikle çarpıyor. "O neden burada?"

Johnathan bana cevap vermek için ağzını açıyor ama o daha cevap vermeden Sasha bağılıyor: "Sorun çıkaracağını biliyordum."

Johnathan'ın yüzü sertleşti ve kolumdaki tutuşunu bıraktı.

"Seni ve tüm değersiz arkadaşlarını öldürmeliydim!"

Johnathan elini cebine atar ve üç büyük adımda Sasha'ya doğru yürür. Elini cebinden çıkardığında, yumruğu Sasha'nın ağzıyla birleşmeden önce parmak eklemleri tepedeki ışıktaki parlıyor.

Korkunç bir çatırtı duydum ve kendimi tutamayıp

irkildim. "Kapa çeneni, seni lanet olası et yığını."

Sasha inliyor ve Johnathan çekilirken ağzının kan içinde olduğunu görebiliyorum. Johnathan onu tekrar yumrukluyor, bu sefer kaburgalarına. Sasha iki büklüm oluyor, bütün havası sönüyor.

Johnathan omzunun üzerinden Lucifer'e doğru bakar. "Ondan ihtiyacın olan her şeyi aldın mı?"

Lucifer başını sallar. "Evet, onu kırmak şaşırtıcı derecede kolay oldu. Elbette, devam et Johnathan," diye sırttı.

Sasha nefes nefese kalıyor ve korkunç hırıltı sesleri çıkarıyor.

Lucifer çeşitli atölye aletleri ve tıbbi aletlerle kaplı bir arabayı işaret ediyor. "İsterseniz benim kişisel koleksiyonumu kullanabilirsiniz."

Johnathan arabaya doğru bakar ve iğrenmiş bir yüz ifadesi takınır. "Yumruklarım varken tüm bu saçmalıklara ihtiyacım yok."

Lucifer sırtır ve başını sallar. "Doğru, ama karın ilgisini çekecek bir şeyler bulabilir."

Her iki adam da beklentiyle bana bakıyor ve ben sanki altımdan zemin çekilmiş gibi hissediyorum.

Sasha'ya işkence yapmamı mı bekliyorlar? Onlara bir şekilde böyle bir şey yapabileceğim izlenimini mi verdim? Arkadaşlarıma ve bana zarar veren adamlara duyduğum nefreti ifade ettiğimi biliyorum ama bu ...

Ne yapacağımı bilmiyorum. Etrafımdaki dünya kontrolden çıkıyor. Johnathan bunu isteyeceğimi nasıl düşünebilir? Bunu k a b u l edeceğimi?

Bu şeytani ve iğrenç bir şey.

Adam nefes almaya çalışırken Johnathan Sasha'nın üzerinde geziniyor.

Birkaç dakika sonra Sasha nihayet birkaç derin nefes alıp doğruldu. Parçalanmış ağzını gördüğümde bir nefesle ağzımı kapatıyorum. Dişleri kırılmış ve bolca kan kaybediyor. Çenesinden aşağı tükürük ve kan damlıyor.

Sasha bir şeyler mırıldanıyor ama bu tamamen anlaşılmaz, Rusça bir karmaşa.

"O da neydi?" Johnathan soruyor.

Sasha, Johnathan'la alay etmeden önce bir tomar kan ve birkaç diş tükürür. "Karının pis bir fahişe olduğunu söyledim."

Johnathan Sasha'nın karnına tekrar yumruk atıyor. Yine nefesi kesilir gibi olur ama bu sefer daha çabuk toparlanır.

Nefes nefese kalan Sasha, "O kadar kirli ve çirkin ki, adamlarım bile ona dokunmaz." diye mırıldanıyor.

Johnathan Sasha'ya bir yumruk daha atarak kafasını hedef alır, ancak son anda durur.

Johnathan bana dönüp bakarken, Sasha vurulmayı bekleyerek irkildi. "Bundan bir parça ister misin, bebeğim?"

Başımı yavaşça ileri geri sallıyorum ve bir adım geri çekiliyorum.

Hayır, bunun bir parçasını bile istemiyorum. Yapmak istediğim şey buradan çok çok uzağa kaçmak ve hiç olmamış gibi davranmak.

Sasha bunu çok komik bulmuş gibi gülmeye başlıyor. Kan çanağına dönmüş gözleri bana kilitleniyor ve gözlerinde manik bir nitelik var. "Senin iğrenç amcığını sikmediler ama küçük, güzel esmer arkadaşının ağzına sıçtılar."

Aman Tanrım, Amanda'dan mı bahsediyor?

"Kapa çeneni," diye bağırır Johnathan ve adamın kafasına bir yumruk indirir.

Sasha'nın kafası geriye uçar ve bir an için Johnathan'ın boynunu kırmış olabileceğini düşünürüm.

Nefesimi tutuyorum, acaba şimdi bitti mi diye merak ediyorum.

Ama sonra Sasha'nın çenesi tekrar aşağı düşer ve kalın bir kan ve tükürük tomarı daha tükürür.

"Onu ağzından siktiler." diye inlediğinde Sasha başını kaldıracak gibi görünmüyor.

Johnathan onun karnına yumruk atıyor.

"Dur," diye fısıldadığımı duyuyorum ama ses çok az çıkıyor.

Sasha hırıltılı bir ses çıkarıyor ve kıkırdamadan önce içinde bir şeyler tıkırdıyor gibi geliyor. "Onu amından siktiler."

Johnathan bir yumruk daha savuruyor ve yumruğu yine Sasha'nın çenesine çarpıyor. Bir çatırtı duyuldu ve bu sefer sesim daha yüksek çıktı, "Dur!" diye b a ğ ı r d ı m .

Sasha'nın başı yana savruluyor ve hemen geri sıçırıyor gibi görünüyor. Acınası bir şekilde inliyor ve dudaklarından kan fışkırıyor. Daha fazla dişini başarıyla tükürebilmesi için birkaç deneme yapması gerekiyor.

Johnathan'ın ona attığı yumruklardan nasıl kurtuldu bilmiyorum. Adam ölmüş olmalıydı.

Öksürüp tıksırıyor ve hırıltılı bir şekilde "Onu kışından siktiler." dediğinde sesi yaşlı bir adam gibi çıkıyor.

"Johnathan, dur!" diye bağırıldığında Johnathan kolunu geri çekip bir yumruk daha atmaya hazırlandı.

Johnathan olduğu yerde donakaldı ve bana endişeli bir bakış fırlattı.

"O ağladıkça," diye öksürüyor Sasha. "Onu daha sert siktiler."

Johnathan'ın yüzü öfkeyle buruşuyor ve korkarım ki vuruşunu gerçekleştirmek üzere.

"Johnathan, lütfen," diye yalvarıyorum ve yüzü düşüyor.

Yavaşça, pişmanlık dolu bir bakışla kolunu indiriyor ve sonra bana doğru yürüyor. "İyi misin bebeğim?" diye soruyor beni kollarının arasına çekerken.

Başımı sallıyorum ve ağladığım gözyaşlarının yanaklarıma sıçradığını hissediyorum. Tüm bunları duyduktan sonra nasıl iyi olabilirdim ki?

"Ben onun işini bitirirken gitmek ister misin?" Johnathan kollarıyla beni sıkıca sararken soruyor.

Johnathan büyük, sıcak ve güvende, ama ben onunla rahat edemiyorum.

"Bu doğru mu?" İnlediğimi duyuyorum .

Johnathan kaskatı kesildi ve o daha mırıldanmadan ben cevabı biliyordum. "Evet.

."

Hay sikeyim! Amanda'nın bütün bunları yaşadığına inanamıyorum. İstemiyorum.

ama Sasha'nın az önce söylediklerinden sonra, onun katlanmak zorunda kaldığı dehşetin zihnimi doldurmasına engel olamıyorum.

Amanda çok ağladı ve üçümüz arasında en çok korkan oydu...

"Onun güvende olduğunu söylediğini sanıyordum," diye hıçkırıyorum, arkadaşım için içime yeni bir keder dalgası çarpıyor.

"Öyleydi," diye açıklıyor Johnathan isteksizce. "Onu kurtardığımızda." "Tanrım," diye inledim.

Johnathan'ı itiyorum ve o da beni bırakıyor. Eğilerek, ani ve yoğun bir mide bulantısıyla kuru kusmaya başlıyorum.

"Özür dilerim bebeğim," diye özür diliyor Johnathan saçlarımı geriye doğru çekerken. "Sadece seni korumaya çalışıyordum..."

Büyük, sıcak avucu sırtıma iniyor, karnım sıkışırken ve bedenim boş yere bir şeyleri yukarı çekmeye çalışırken rahatlatıcı daireler çizerek ovuyor.

Neyse ki ya da değil, saatlerdir bir şey yemedim, bu yüzden mide bulantısı sonuç vermeden geçiyor .

Üzerimde bir gölge beliriyor ve Lucifer'i görmek için başımı kaldırıyorum. Bana bir şişe su uzatıyor.

Elimin tersiyle ağzımı siliyorum ve doğruluyorum. Şişeyi kabul ederken "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum.

Lucifer başını salladı ve ilgiyle beni izledi.

Sakinliğimi toplamak için bir an duruyorum ve şişeden içiyorum. Johnathan sırtımı ovmaya devam ediyor ve yanımdan ayrılmıyor. Bununla başa çıkabileceğimi düşündüğümde, Sasha'ya dönüyorum.

Onu görmek bile midemi bulandırıyor ve bunun nedeni fiziksel durumunun kötü olması değil.

"Hadi," diyor Johnathan, koluyla beni sarıyor. "Seni eve götürelim. Bu kötü bir fikirdi."

Başımı sallıyorum ve ona hak vermekten kendimi alamıyorum. Bu çok kötü bir fikirdi ve Johnathan'ın ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok.

Ben buraya ait değilim. Bu tür bir dünyaya ait değilim ve şu anda tek yapmak istediğim bundan kaçmak.

Eve dönme, Johnathan'ın kollarına kıvrılma ve hüngür hüngür ağlama düşüncesi bana bir ayağımı diğerinin önüne koyma enerjisi veriyor.

Sasha gülmeye başlamadan önce ofis kapısına kadar yolu yarılamiştık. Ve o lanet kahkaha kabuslarıma girecek.

"Onu domuzlara yem etmeden önce arkadaşını becermelerine izin verdim!" diye neşeyle bağıırıyor.

Adımlarımın ortasında duruyorum ve sanki biri göğsümü yırtıp tüm iç organlarımı dışarı çıkarmış gibi hissediyorum.

"Ne?" Dehşet içinde nefes nefese kaldım ve etrafımda döndüm.

Belli belirsiz, Johnathan'ın "Onu dinleme" diye mırıldandığının farkındayım ama kulaklarımdaki uğultudan ona odaklanmak çok zor.

Sasha'ya doğru bir adım daha atıyorum ve Johnathan'ın kolunu silkmek zorunda kalıyorum. "Az önce ne dedin sen?" Sasha'ya neredeyse çığlık atacaktım.

Sasha sırtıtmaya çalışır, ancak bu sadece parçalanmış ağzının dehşet verici bir şekilde yayılmasıyla sonuçlanır.

Omuzlarını silkecek kadar küstah. "Beyni her yere sızarken bile hala sıcak ve güzeldi."

Aman Tanrım.

Oh Tanrım... Oh Tanrım... Oh Tanrım...

Yalan söylemediğini biliyorum ama bu konuda kendini çok beğenmiş ve ben bunu nasıl sindireceğimi bilmiyorum.

Nasıl? Biri bunu nasıl yapabilir?

Sadece bir canavar ...

Beynimin büyük bir kısmı kapandı, aşırı bilgi yüklendi. Silahı elime alana kadar arabaya doğru yürüdüğümün ve Sasha'yla yüzleştiğimin farkında bile değilim .

Namluya bakıyorum ve çirkin kafasına nişan alıyorum. Ona bakarken ellerim titriyor.

Hayatımda hiç kimseyi öldürmeyi bu kadar istememiştim. Onun şeytani varlığına bir son vererek dünyaya bir iyilik yapmış olacaktım .

Beni esir aldıklarında kaç kez bir silahım olmasını diledim?

Sasha bana bakarken parmağım tetiğin üzerinde seğiriyor ve gözlerinde öyle memnun bir zafer ifadesi var ki keşke onu iki kez öldürebilseydim diyorum.

Elimde silah, alnına bakarken, Lindsey ile ilgili son görüşümü hatırlamadan edemiyorum.

Saçları yüzünün etrafına yayılmıştı.

Kırmızıya boyanmış ve haliya sızan kan. Boş gözleri.

Hayatı bir hiçmiş gibi söndürüldü. Onlar

için, o sadece bir rahatsızlıktı.

Kurtulunması gereken bir şey.

Ölümünde bile onu istismar ettiklerini bilmek beni öyle üzücü bir öfkeyle dolduruyor ki tüm vücudum titriyor.

Sasha tükürükle karışık bir damla kan daha tükürür ve sandalyesinde öne doğru eğilir.

"Hayatımda yaptığım en iyi sikişti." derken gözleri odaklanmış ve yoğun.

Ona göz kırpyorum, yalanın ne olduğunu hemen anlıyorum. Bu şeytani herif gerçekten onu öldürmemi mi istiyor?

Gözlerim vücudunda geziniyor ve bu biraz komik, kafasına olanlara o kadar odaklanmışım ki çıplak olduğunu bile fark etmemiştim.

Tüm kıyafetleri çıkarılmış. Ayak bilekleri sandalyenin ayaklarına ve bilekleri de kollarına bağlanmış.

Hem ayak parmakları hem de elleri kanıyor.

Birisi tırnaklarını tek tek sökmüş.

Üst baldırları kızgın bir kırmızıya bürünmüş ve sanki birisi sıcak bir şeyle tüm kıllarını yakmış gibi görünüyor.

Vücudunun her yerinde çürükler oluşmaya başladı. Özellikle göğsünde ve karnının alt kısmında.

Özel bölgeleri de kanıyor olabilir, ama onlara çok yakından bakmak istemiyorum .

Tahmin etmem gerekirse, bir süredir burada olduğunu söyleyebilirim. Güzel.

Tereddütümü fark eden Sasha'nın gözleri kısıldı ve öfkeyle tısladı, "Yap şunu

."

Ve bunu her şeyden çok istiyorum.

Onu öldürmeyi o kadar çok istiyorum ki ağlıyorum ama bir türlü yapamıyorum.

Tetiği çekmeye çalışıyorum ve Sasha beni kışkırtıyor ama bu doğru değil.

Hızlı bir ölümden çok daha fazlasını hak ediyor.

O da benim ve arkadaşlarımla çektiği gibi acı çekmeyi hak ediyor. Charlie gibi.

"Beth..." Johnathan'ın sesi bana geliyor. "Benim yapmamı ister misin?"

Başımı sallıyorum ve hıçkırıklarımla şiddetleniyor. Vücudum şimdi çok sert titriyor, elimdeki silah çılgınca sallanıyor .

Eğer dikkatli olmazsam, kazara birini vurabilirim.

"Silahı bana ver," diyor Johnathan nazikçe ve silah elimden kaymadan önce kolumun aşağı doğru itildiğini hissediyorum.

"Yap şunu, seni çirkin orospu!" Sasha sandalyesinin bağlarıyla savaşıyor, çığlık atıyor. Tıslıyor, tükürüyor ve tüm gücüyle savaşıyor.

Johnathan beni kollarının arasına aldı ve kendisinden uzaklaştırdı.

Johnathan saçlarımı okşayarak, "Sorun yok bebeğim," diye mırıldanıyor. "Onunla biz ilgileneceğiz."

"Hayır," diye hıçkırarak ağlıyorum ve ona sarılıyorum. Bu Johnathan'ın bana verdiği bir hediye ve şimdi ne olduğunu anladığım için bunun değerini tam olarak anlayabiliyorum, "Bunu yapan kişi ben olmak istiyorum."

Bunu arkadaşlarıma borçluyum. Bu adamın hak ettiği adaleti bulduğunu görmeyi kendime borçluyum.

"Bebeğim..." Johnathan kaba sesinin düşündüğüm düşünceler için fazla nazik olduğunu söylüyor.

Gömleğini yumruklarımla kavrayarak ona baktım ve şöyle dedim *Acı çek, Johnathan.*

Johnathan bana bakıyor ve yavaşça başını sallıyor ama gözleri tereddütle dolu. "Ne yapmak istiyorsun?"

Derin bir nefes alıyorum ve yaptığım seçimin doğru olduğunu biliyorum. Bu gece öğrendiğim onca şeyden sonra, doğru olduğunu *hissediyorum.*

"Hiç domuzunuz var mı?"

Gecenin köründe. Harrold adında bir adamı aradıktan sonra تنها bir çiftliğe ulaşmak için üç saat araba kullandık.

Üstümde, gökyüzünde bir sürü yıldız var. Normalde göremediğim yıldızlar ve çok güzeller.

Johnathan Sasha'nın bedenini kaldırmasına yardım ederken Andrew, "Kahretsin, görüldüğünden daha ağırmış," diye homurdanıyor.

Johnathan, Sasha'nın bağlı ama hâlâ tekmeleyen bacaklarıyla boğuşurken, "Puştun dövüşmeyi bırakmaması da işe yaramıyor," diye homurdanıyor. "Kımıldamayı kes, sikik."

"Üç deyin," diyor Andrew. Johnathan başını sallar.

"Bir... iki... üç..."

Sasha'nın vücudunu hep birlikte salladılar ve onu çitin üzerinden domuz ağılına doğru uçurdular.

Domuzlar uykularından aniden uyandırıldıklarında büyük bir ciyaklama ve homurdanma olur.

Johnathan ellerini pantolonuna sildi ve bana doğru yürüdü. Tüm bu iğrenç fikir benim fikrim olsa da, birazdan olacakları izlemeye dayanabileceğimi sanmıyorum.

Mesafemi koruyarak domuz ağılından yaklaşık üç metre uzakta duruyorum.

"İyi misin?" Johnathan yanıma gelip beni kollarının arasına çekerek sordu.

Bunu çok soruyor. Ve buraya gelirken, olacakları düşünmek için bolca zamanım oldu.

Başımı sallıyorum ve tekrar gökyüzüne bakıyorum. Yıldızlar parıltıyor ve ışıltıyor ve bir parçam Lindsey'in yukarıda, onun için yaptıklarını izlediğini umuyor.

Hepimiz için.

Domuz ağılından gelen gürültü giderek artıyor. Domuzlar tedirgin ve hoşnutsuzluklarını yüksek sesle homurdanıyorlar.

"Kahretsin, böyle bir şeyin ne kadar süreceğini bilmiyorum. Kalmak istediğine emin misin?" Johnathan soruyor.

Cevap olarak tekrar başımı sallıyorum, daha fazla gözyaşına boğulmadan konuşmaktan korkuyorum.

"O zaman buraya gel de seni sıcak tutayım," diyor Johnathan beni daha yakına çekerek.

Ağılın içinden boğuk çığlıklar yükselmeye başladı ve ben kendimi tutamayıp ürperdim.

Şimdi onu yiyorlar mı?

Ağıla doğru bakıyorum ama bir şeyin etrafına üşüşen domuzlar dışında hiçbir şey göremiyorum.

Lucifer çitin hemen yanında duruyor, Andrew da yanında. Olanları izlerken Lucifer'ın yüzünde tuhaf bir sırıtış var ve yemin ederim, ay ışığında neredeyse parlıyor gibi görünüyor .

Başımı sallayarak başımı geriye çeviriyorum ve yüzümü Johnathan'a gömüyorum.

Birden delici bir çığlık sessizliği yarıyor ve ben titriyorum.

"Kahretsin. Domuzlar tıkaç çıkarmış olmalı," diye mırıldandı Johnathan.

Çığlıklar devam ediyor. Sasha haykırıyor, birinin ona yardım etmesi için yalvarıyor.

Gözyaşlarına boğuldum.

Johnathan'ın kolları etrafımda sıkılaştı. "İyi olduğuna emin misin?" Başımı aşağı yukarı salladım ve ona sarıldım.

Kaç kadının Sasha ve adamlarına durmaları için yalvardığını düşünmeden edemiyorum.

Kaç çocuk ona yalvardı ...

Yardım için ağladılar mı? Onun gibi merhamet dilediler mi?

Birinin sihirli bir şekilde ortaya çıkıp onları kurtarmasını mı umuyorlardı?

Johnathan gibi biri mi?

En az bir çocuğun annesi için ağladığını duydum ama başkalarının da olduğunu biliyorum. Benim Charlie'm gibi diğerleri.

"Yardım edin! Lütfen yardım edin! Lütfen biri bana yardım etsin!" diye İngilizce haykırdıktan sonra Rusça'ya geçiyor.

Hâlâ kaç tane var? En yüksek teklifi verene mi satıldı? Cehennem gibi bir kabusu mı hapsedildi?

Andrew, "Kahretsin, bu benim için bile berbat bir durum," diye homurdanıyor. "Ben gidiyorum buradan."

"İyi geceler Andrew," diye kıs kıs gülüyor Lucifer ona.

Bir araba kapısının açıldığını ve sonra kapandığını duyuyorum. Araba çalışıyor ve lastikler toprağa çarparak yuvarlanıyor.

Çığlıklar devam ediyor, ağlıyorum, ağlıyorum ama sanki sonunda içimden bir şey atılıyormuş gibi hissediyorum. Kaçırıldığımdan beri içimde taşıdığım korkunç, hastalıklı bir şey.

Sasha'nın çığlıkları zayıflamaya başladığında, artık hıçkırmıyorum. Vücudum bu sıcak, bulanık uyuşuklukla doldu .

"Neredeyse bitti, sanırım," diyor Johnathan nazikçe .

Başımı salladım, gözlerimdeki yaşların bir kısmını sildim ve ona baktım. "Ama sorumlu adam, Alexei, hala dışarıda..."

Kendi ellerini kirletmek istemeyen, ancak tüm bunlardan gerçekten sorumlu olan adam .

Johnathan'ın yüzü sertleşiyor ve gözleri kararıyor. "Onu yakalayacağız," diyor öyle bir inançla ki anında ona inanıyorum. "O şerefsiz benim bok listemde bir numara. Onu bulmam an meselesi."

Ve işte yine gidiyor, bana daha önce hiç sahip olmadığım şeyleri sunuyor. Güvenlik, koruma ve adalet. O kadar harika ki, onu hak ettiğimden bile emin değilim, ama ondan vazgeçmeyeceğim .

Hayır, o artık benim ve onu elimde tutmak için her şeyi yaparım.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Bu adamı sevdiğimden oldukça eminim. Hayır, onu sevdiğimden eminim.

Johnathan kaşlarını çatmaya başlar ve rahatsız bir şekilde kayar. "Ne? Sakalımda bir şey mi var?"

Başımı salladım ve biraz güldüm.

Gözleri anında parlıyor. "Öyle, değil mi?"

Tekrar gülüyorum ve tam ona ne hissettiğimi anlatmak üzereyken yaklaşan bir arabanın farları dikkatimizi çekiyor.

Baktığımda büyük, siyah bir Escalade'in çimlerin arasından geçtiğini görüyorum. Araba çimenler toprağa dönüşmeden hemen önce durdu.

Araba birkaç dakika rölantide çalıştıktan sonra sürücü kapısı açılır ve Simon dışarı çıkar.

"Vay anasını," diyor Johnathan hayretle. "Lucifer'in onu lanet olası bir çiftliğe götürdüğüne inanamıyorum."

Simon, arabasının kapısını çarpmadan önce sanki onu bir şekilde rahatsız etmiş gibi pislige kaşlarını çatıyor.

"Simon," diye sesleniyor Lucifer. "Bize katılabildiğine çok sevindim." Simon'ın Lucifer'a attığı bakış tam bir cinayetti.

Lucifer kıkırdar ve onu yanına çağırır. Simon ona doğru sert adımlarla yürür ve nefesinin altında küfreder.

Sonunda çitlere ulaştığında, zemindeki her küçük çukurdan ve oluktan kaçtıktan sonra, o kadar uzun ve sert duruyor ki, "Bu adamın cidden sevişmeye ihtiyacı var" diye söylendim.

Johnathan bana şaşkın bir bakış atıyor ve sonra kahkahayı basıyor. "Gerçekten de öyle."

Lucifer ve Simon, muhtemelen bu kadar komik olan şeyin ne olduğunu merak ederek Johnathan'a bakarlar.

Lucifer sırtıyor ama Simon hançer gibi bakıyor.

"Komik bir şey mi var Johnathan?" Simon soruyor, belli ki eğlenmemiş .

"Evet," diyor Johnathan ve sonra bir kahkaha daha patlatıyor. "Siktir et, James paçayı kurtardı."

"Bu da ne demek oluyor?" Simon hırlıyor .

"Sırada sen varsın demek, orospu çocuğu!" Johnathan gülmeye devam ediyor. Bu noktada kendini durdurabileceğini sanmıyorum. "Karışmak üzeresin, Simon!"

EPILOG

Beth

Noel

"**I** Bir tane istiyorum," diye kulağıma üflüyor Johnathan, Amy ile oturduğum kanepenin arkasına doğru eğilerek.

Ben ona bakarken sıcak nefesi omurgama lezzetli bir ürperti gönderiyor.

Kucağımdaki bebeğe bakarken.

Amy ve Andrew'un bebek oğulları Noah, kabarık mavi bir battaniyeye sarılmış, bana bakarken gözleri merakla dolu. Babasının siyah saçlarına ve annesinin sıcak gözlerine sahip.

Amy'ye "Çok güzel," diyorum. "Ve çok küçük."

Noah'nın küçük parmakları işaret parmağımın etrafına sarılmış durumda ve emmek için onu ağzına çekmeye çalışıyor.

Bu kadar küçük bir adam için şaşırtıcı derecede güçlü . "Öyle," dedi Amy gururlu bir memnuniyetle.

"Onu tutabilir miyim?" Yarı alaycı yarı ciddi bir şekilde soruyorum.

Cidden, daha önce hiç bebek kucağıma almamıştım ve onun sıcak ağırlığını kollarımda taşımanın son derece tatmin edici bir yanı var.

Amy başını geriye atar ve güler. "Belki biraz daha büyüdüğünde ona bakıcılık yapabilirsin."

"Bu hoşuma giderdi." Gülümsüyorum ve sonra tekrar Noah'ya bakıyorum. "Duydun mu koca adam? Sen ve ben çok eğleneceğiz."

Noah bana gülümsüyor ve kalbim *eriyor*.

Ne olduğunu bilmiyorum ama son zamanlarda kendimi aşırı hassas hissediyorum. Duygularım artıyor ve bazen kontrolden çıkıyor. Son birkaç aydır yaşadığım çılgın olaylar yüzünden olabilir, ama artık her şeyi biraz daha fazla hissediyor gibiyim .

Birkaç hafta önce Lindsey için bir anma töreni vardı ve bunu atlatmak çok zordu ama Johnathan yanımdayken atlattım.

Dürüst olmak gerekirse, o yanımda olmadan bu noktaya kadar nasıl geldim bilmiyorum. O benim kayam oldu. Her zaman yanımdaydı.

Düştüğümde beni destekle ve yakala.

Ve bunun için onu çok seviyorum. O kadar çok ki, bazen bunun gücünden patlayabileceğimi düşünüyorum.

Çiftlikteki geceden beri işler biraz yoluna girmiş gibi görünüyor. Johnathan ve ben basından gizlenen küçük, gizli bir törenle resmen evlendik ve artık Johnathan'ın uyarısını görmezden gelmeye karar verir ve kışına çılgın bir saç alırsa babamın peşime düşmesinden endişelenmeme gerek yok .

Charlie'yi de yasal olarak evlat edindik. Johnathan'ın bunu nasıl bu kadar çabuk başardığına dair hiçbir fikrim yok ama o artık resmen bizim. Ve her geçen gün, bir aile olarak daha da yakınlaşıyoruz .

Başımı arkaya yaslayıp Johnathan'a bakıyorum. Gözleri erimiş ve ifadesi kavurucu .

Şu anda hayattaki görevinin beni hamile bırakmak olduğunu gizlemiyor. Aslında, tek yapmaya çalıştığı bu. Sanırım Lucifer'in evinde bundan kurtulabilseydi, şu anda onunla gizlice kaçmamı ve bunu denememi sağlamaya çalışırdı.

Kollarımda bir bebek tuttuğumu görmenin onu ateşlendirdiğine şüphe yok. "Anne!" Abigail bize doğru zıplayarak sesleniyor. "Bak Charlie ne yapmış.

Benim için yapılmış!" diye haykırıyor ve elinde legolardan yapılmış küçük mavi bir çiçek tutuyor.

Amy kızına sıcak bir şekilde gülümsüyor ve bu biraz gerçeküstü. Kahverengi saçları ve ince, narin yüz hatlarıyla Abigail annesinin küçük bir kopyası gibi görünüyor .

"Bu çok hoş," der Amy ona. "Bunun için ona teşekkür ettin mi?"

Abigail'in iri kahverengi gözleri açılır ve dönerek "Çiçek için teşekkürler Charlie!" diye seslenir.

Charlie'nin yanakları pembeleşerek bize katılıyor. Önce ona sonra da ayaklarına baktı. "Rica ederim, Abigail."

Johnathan'ın sıcak nefesi yine kulağıma çarpıyor. "Sanırım bizim oğlan aşık olmuş olabilir."

Bence haklı, özellikle de Charlie'nin Abigail'e gizlice bakıp durması ama her fark edildiğinde yere bakması yüzünden.

"Hadi Charlie, gidip biraz daha oynayalım," diye gülümsüyor Abigail ve ona doğru zıplıyor. Elini tutuyor ve Lucifer ve ailesi nihayet ortaya çıktığında onu muhteşem gümüş ve beyaz Noel ağacına doğru çekmeye başlıyor.

"Bunun için çok üzgünüm," diye özür diliyor Lily odaya girerken. "Annemle FaceTime görüşmesi beklediğimden biraz uzun sürdü."

Amy ve ben ona gülümseyerek hiç sorun olmadığını söylüyoruz. Rahatlamış bir yüz ifadesiyle kanepede bize katıldı ve Noah'nın üzerine titremeye başladı.

Dürüst olmak gerekirse, Noel'i Lucifer'in evinde geçireceğime inanmıyorum. Johnathan bana yerleşkeyi ilk açıkladığında, bu muhteşem, milyonlarca dolarlık malikâneyi değil, hapishane benzeri bir ortamı hayal etmiştim. Kabul ediyorum, malikâne hapishane benzeri duvarlarla, birkaç nöbetçi kulübesiyle ve yirmi dört saat devriye ve gözetimle çevrili, ama yine de muhteşem .

Lily Noel süslemeleri konusunda gerçekten kendini aşmış. Tüm oda beyaz, gümüş ve altın renginde dekore edilmiş ve devasa Noel ağacının altında güzelce paketlenmiş düzinelerce hediye var .

Lucifer küçük oğulları David'i kucağında taşıyarak odaya girer, diğer iki çocuğu Adam ve Evelyn de arkasından onu takip etmektedir. Abigail gibi Evelyn de annesine çok benzemektedir, ancak yüz hatları daha yumuşak ve çocuksu bir görünüme sahiptir .

Lucifer Lily'ye doğru yürürken, Adam ve Evelyn ayrılıp Charlie ve Abigail'e doğru yürürler.

Adam, Charlie'ye hançer gibi bakıyor gibi görünüyor ve bu beni biraz geriyor.

Adam, Charlie ve Abigail'in durduğu yere doğru yürüyor ve birbirine bağlı ellerine ters ters bakıyor. Bir an için o kadar kızgın görünüyor ki bir şey yapacağından korkuyorum.

"Adam!" Abigail ciyaklıyor, yüzünde parlak bir gülümseme beliriyor. Hemen Charlie'nin elini bırakıyor ve kollarını Adam'a doluyor.

Tüm sahne biraz tuhaf ve neye tanık olduğumdan tam olarak emin değilim. Abigail ona sarılırken Adam yumuşamış gibi görünüyor ama Charlie'ye doğru bir bakış daha fırlattığını fark ediyorum.

Kıskanıyor mu? Bunun için biraz genç değil mi?

"Bak Charlie benim için ne yaptı," diyor Abigail mutlulukla. Adam'dan uzaklaşıyor ve Charlie'nin kendisi için yaptığı küçük mavi çiçeği uzatıyor.

Adam çiçeğe şöyle bir bakar, onu Abigail'in elinden kapar ve ikiye böler.

Abigail'in gözleri şok içinde açılır ve alt dudağı titrer. Gözyaşlarına boğulur ve odadaki herkesin dikkatini çeker .

Johnathan'a baktım ve ikimiz de '*ne oluyor lan*' bakışını paylaştık.

"Neler oluyor?" Amy koltuktan kalkıp soruyor. Olanlara tanık olduğunu sanmıyorum.

"Ah... Adam Abigail'in çiçeğini kırdı," diye arz ettim.

"Adam," diye öfkeyle soluyor Lily ve ayağa kalkıyor. Hiç de pişman görünmeyen Adam'a doğru yürür ve onu kolundan yakalar.

Adam'ı şömineye doğru götürürken, ona doğru uzanmaya başladığında kibarca dikkatimi başka yöne çeviriyorum.

Lucifer odaya şöyle bir göz gezdirdikten sonra bakışlarını diğer kanepede oturan Simon ve Andrew'a diker.

Andrew ayağa kalkar ve ağlayan kızını teselli etmek için yanına gider.

"Simon," diye sırtıyor Lucifer, ona yaklaşırken gözleri muziplikle parıldıyor.

Simon sertleşir ve Lucifer'e ihtiyatla bakar. "Evet?"

"İşte," der Lucifer, David'i Simon'a doğru iterek. "Ben Adam'la konuşurken David'i bir süre tut."

Simon yaklaşık bir buçuk yaşında görünen David'e bakar ve kaçmaya hazır görünür ama Lucifer ona fırsat vermez. David'i nazıkçe Simon'ın kucağına bırakıyor ve çekip gidiyor .

Küçük David babasına tıpatıp benziyor ve Lucifer gibi o da çenesinden akan salyalarla bile neredeyse acı verecek kadar güzel.

Simon dehşet dolu gözlerle David'e bakar ve David'in küçük elleri beyaz gömleğini tutup gevezelik etmeye başladığında yüzü ölümcül derecede solgunlaşır.

Arkamda Johnathan bir kahkaha patlatıyor ve Amy bile kıkırdıyor

. "Sanırım senden hoşlanıyor," diyor Johnathan.

Simon başını kaldırır ve Johnathan'a ters ters bakar.

Ancak küçük David, Simon'ın rahatsızlığından tamamen habersiz görünüyor ve Simon'ın gömleğini kavrayan küçük yumruklardan birini ağzına sokmaya karar vermeden önce durmadan gevezelik ediyor.

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa bağılıyor Simon ve hepimizin bir kahkaha krizine daha girmesine neden oluyor.

Simon küçük çocuğu belinden yakalar ve kendisinden uzak tutar. İkisi birbirine bakar, Simon ne yapacağını şaşırmış, David ise salyalarını akıtarak gülümsemektedir.

"Sorun yok Abigail," diyor Charlie ve dikkatimi tekrar ona çekiyor. Kırılan Lego çiçeğini aldı ve iki parçaya bölerek tekrar birleştirdi.

saniye düz .

Bu Abigail'i yatıştırmış gibi görünüyor. Burnunu çekiyor ve gözyaşlarının arasından ona gülümsüyor. "Teşekkür ederim, Charlie."

Charlie başını sallıyor ve kızarıyor. O çok tatlı ve ben onunla gurur duyuyorum.

"Bana da bir tane yapabilir misin?" Evelyn umutla ona bakarak sorar.

"Elbette," diye gülümsüyor Charlie ona. "Ne renk istiyorsun?"

"Pembe!" Evelyn ilan ediyor ve heyecanla zıplıyor .

"Ah... merhaba?" diye seslenen yumuşak, kadınsı bir ses herkesin dikkatini çekti.

Sese doğru döndüğümde kapının girişinde duran güzel, siyah saçlı bir kadın görüyorum.

Odaya ve toplanan insanlara bakarken gözleri şaşkınlıkla açılıyor.

Henüz tanışmadığım başka bir eş mi?

"Kim o?" Johnathan'a fısıldıyorum.

Kaşlarını çatıyor, gür kaşları birbirine çarpıyor ve şöyle diyor:

"Kahretsin. Sanırım bu Lucifer'ın kız kardeşi. Burada ne işi var?"

Amy'ye bakıyorum ama o da en az benim kadar şaşkın görünüyor.

Simon'a doğru bakıyorum ve onun artık David'e bakmadığını görüyorum. Hayır, kadına bakıyor ve sanki biri karnına yumruk atmış gibi bakıyor.

.

"Meredith," diyor Lucifer ve yavaşça ona yaklaşıyor. Kadın kız kardeşi olabilir ama onu gördüğüne pek sevinmiş gibi görünmüyor. "Bu zevki neye borçluyuz?"

Kadın, yüz ifadesi kararlılıkla sertleşmeden önce odanın içinde şaşkın yüzlere endişeyle bir kez daha bakar.

Bir kraliçe edasıyla çenesini havaya kaldırır ve "Matthew, yardımına ihtiyacım var..." der.

PLAYLISTLER

Beth'in Çalma Listesi

<http://spoti.fi/2jbyfVn>

...Hazır mısınız? - Taylor Swift
Immigrant Song - Karen O, Trent Reznor, Atticus Ross
Siyah Dalga - K.Flay
Çekimleri Başlatın - Louise Dowd, Toni Halliday
River of Fire - In This Moment
Into the Darkness - The Phantoms
You're the One - Charli XCX
Rise Up - J2, Keeley Bumford
Merhamet Yok - Pvrıs
Another One Bites the Dust (Epic Trailor Version) - Hidden Citizens,
Jaxson Gamble
Ne Harika Bir Dünya - Joseph William Morgan, Shadow Royale

Johnathan'in Çalma Listesi

<http://spoti.fi/2CLH4xz>

Stay Vicious - The Gaslight Anthem
Sleeping Dogs - Zakk Wylde, Corey Taylor

Gimme Shelter - Stone Sour, Lzzy Hale
Absolute Zero - Stone Sour
Stillborn - Black Label Society
Lift Me Up - Five Finger Death Punch
Trouble - *Five Finger Death* Punch
Into the Fire - Asking Alexandria
Rüzgar Nereden Eserse - Blacktop Mojo
Defy - Of Mice & Men

HAKKIMIZDA

Izzy Sweet & Sara Page - Tek ve aynı beyin .

Sean Moriarty - Izzy'nin evcilleştirdiği gerçek hayattaki alfa kötü ocuk.

Cincinnati, Ohio'da yaşayan Izzy ve Sean, 11. evlilik yıldnmlerini yeni kutlamış olan lise aşıklarıdır, ancak on beş yılı aşkın bir süredir, ergenlik dönemlerinden beri birlikte dirler.

Her ikisi de hevesli ve doymak bilmez okuyucular olan ikili, harika bir hikayeye duydukları büyük sevgi ve takdiri paylaşıyor ve ilk rol yapma günlerini ortak yazarlık kariyerlerinin yeni başlangıcı olarak nitelendiriyorlar.

Çalışmalarımızın daha fazlasını web sitemizde görebilirsiniz -
www.dirtynothings.com

HABER BÜLTENİ

Bültenimize kaydolun - spam yok - ve bir Izzy Sweet kitabı indirin
ücretsiz

<http://bookhip.com/CKHPSJ>

IZZY VE SEAN TARAFINDAN DA

D iscipl es

Lily'nin Tutulması (Lucifer & Lily)
Amy'nin Çalınması (Andrew & Amy)
Beth'in Satın Alınması (Johnathan &
Beth)

Çarpan Kalpler Serisi Çarpan

Azrail (Chase & Avery) Çarpan .
Şeytan (Brett & Mandy) Çarpan Ayı
(Max & Grace) .
Breaking Beast (Alexander ve Christy) .

Sean Moriarty tarafından

Gettin' Lucky

Gettin' Dirty

Yıldız Katılımlı Seri

Craving Maul

B y Izzy Sweet Onu

Üvey Kardeşi Kedi

Balığına Bırakıyor

ZAMBAK TUTMAK

Kocam kendi hayatını kurtarmak için beni sattı... Ve

şimdi şeytana aitim.

Bir gece ve hayatımdaki her şey değişti. İki kelime ve dünyam karardı.

" Al onu."

Garden City'deki en acımasız suç lorduna beş milyon dolar borçlu olan kocam, kendini kurtarmak için beni ve çocuklarımı satmayı seçti.

Özgürlüğün eşiğindeydim, evli olduğum o pislik heriften boşanmaya çok yakındım.

Şimdi bana kafayı takmış bir adamın kölesiyim. O kadar kötü ve güzel bir adam ki ona Lucifer diyorlar.

O kadar çekici ki, melekleri kıskançlıktan ağlatıyor. O kadar güçlü ki, kendimi onun iradesine boyun eğmekten alıkoyamıyorum.

Bana hükmetmeye kararlı ve ben ona her şeyimi verene kadar rahat etmeyecek.

Benim ışığımlı istiyor, ve benim karanlığımlı

istiyor. Bedenimi ve kalbimi istiyor.

Ama en önemlisi, ona veremeyeceğim tek şeyi istiyor. Ayrılmaya
dayanamadığım tek şeyi...

Ruhum.

Birinci Bölüm

Lucifer

"M diğ er orosp u çocu ğ u!" Elimi sıkarken ağ zımdan h ır ılt ılı
bir ses çıktı.

Bu bok parçasının çenesine inen yumruk

Kolumdaki hisler.

Mickey Dalton çatlamış dudaklarından anlamsız şeyler geveliyor.

"Ben... Ben... Yemin ederim ödeyeceğim... sadece..."

Buna devam etmek istiyorum ama siktir et. Bu küçük kumarbazdan
daha büyük işlerim var.

Adamın omzunun üzerinden bakarak Andrew'a başımı salladım. "Ne
kadar borcu olduğunu tam olarak anladığından emin ol. Serçe parmağını
kaldır."

"Evet, efendim." Andrew başını sallar.

"Ne... Hayır!" Andrew siyah bir çantayı sakladığı masaya yönelirken
Mickey bağırır.

Arkamı dönüp sağ kolum Simon'a bakıyorum. "Diğ er üç dosyada ne
durumdayız?"

"İki tanesi tahsil edildi, sonuncusu için sizin kararınızı bekliyordum."

"Marshall Dawson."

"Tahsilat girişimlerimizden herhangi biriyle işbirliği yapmayı kesinlikle
reddetti. Durumunun dokunulmaz olduğuna inanıyor. Nerede olduğu ya da
paramıza ne olduğu konusunda bize hiçbir cevap vermiyor."

"Sonunda eve geldi mi?" Ben soruyorum.

"Bu gece erken geldi."

Odanın içinde metalik bir çıt sesi ve ardından tiz bir çığlık duyuluyor. Andrew'un adamın tişörtündeki kanı sildiğini görmek için döndüm.

Andrew adamı boğazından yakalarken sesini hafifçe yükseltir. "Ciyaklamayı kes, göt herif. Lucifer domuzların ciyaklamasını duymaktan hoşlanmaz."

Kapıdan çıkıp salona doğru yürürken Simon'a bakıyorum. "Bart'la hesap çizelgeleri nasıl gidiyor?"

"Temiz, her şey düşünülmüş ..."

"Hala şüphelerin var mı?" Yürürken ona soruyorum. "Şüphelerim var. Sadece nedenini açıklayamıyorum."

"Gözünü ondan ayırma o zaman."

Terk edilmiş otelden çıkarken SIMON başımın üzerinde bir şemsiye tutuyor. Beni şık siyah Mercedes SUV'a bindirirken paramparça cam kapı arkamızdan çarparak kapanıyor.

Arka koltukta rahatça otururken uzanıp benim için diğer koltuğa bırakılan dosyayı çekiyorum. Marshall Dawson ismi düzgünce yazılmıştı.

Kendi kendime sessiz bir iç geçirdim. Bunun başıma bela olarak geri döneceğini biliyordum.

Marshall Dawson solunabilir havayı boşa harcıyor. Adam bizden borç almak için babam ve başka bir şehir patronuyla olan bağlantılarını kullandı. Beş milyon *nakit*.

Beş milyon dolar ve gösterecek hiçbir şey yok. Beş milyon dolar boşa gitti.

Bu işi Sean O'Riley'e iyilik olsun diye üstlendim. Artık ölmüş ve gömülmüş bir adama iyilik.

Böyle saçmalıklar bana göre değil. Ama intikam almak için en tepeye gittiğimde, taşa tutuldum. Sean'ı öldüren adamın ve etrafındaki tüm meselelerin halledildiği söylendi.

Sikerler. Ben kendi payımı istiyorum.

Başımı sallayarak dosyayı açıyorum. Şu anda bu düşünce zincirine girmenin bir faydası yok. Gerekirse başka bir zaman devam edebilirim.

Marshall'la ilgili sayfaları yavaşça çeviriyorum.

Bir kişi hakkında yirmi ya da daha fazla sayfaya indirgenmiş bir dosyayı bir araya getirebilmemiz çok komik. Ev kredisi için yaptığı her ödemeyi, bankasından kaç kez fazla para çektiğini görebiliyorum.

Ödenmemiş yasal borçlarına bakıyorum ve şimdi şahsen bana olan beş milyon dolarlık borcuna bakıyorum. Öfke yavaş yavaş damarlarımda dolaşıyor .

Sayfaları çevirirken aile hayatına bakıyorum. Parayı ödünç aldığından beri adamlarımdan biri ailesini yakından takip ediyor. Yirmi yedi yaşındaki Lilith Merriweather ile evli ve biri kız biri erkek iki çocuğu var. Her iki çocuk da yedi yaşın altında.

Gece geç saatlerde yağın yağmurda araba kullanırken Marshall'ın resmine uzun süre bakıyorum. Adam babamın yaşına benimkinden daha yakın. Bu kadar genç bir kadınla nasıl evlendi? Bunda paranın ve yapışkan cazibesinin büyük payı olmalı.

Ailesinin fotoğraflarına hızlıca göz gezdiriyorum. Çocuklar bir çocuk gibi güzeller. Sarı saçları ve mavi gözleriyle annelerine çekmiş olmalılar. Marshall boyunu aşan bir evlilik yapmış olmalı.

Karısının resmi gözümün önüne gelince parmaklarım durdu. Zümrüt yeşili gözler, duygulu pembe dudaklar, yüksek elmacık kemikleri, soluk kusursuz bir cilt ve uzun sarı saçlar. Tüm bu parçalar tek başına onu dikkat çekici kılardı. Yüzü genel olarak sade olsa bile sadece bir özelliği bile insanı hayrete düşürürdü. Ama birlikte dünya dışı bir şey yaratırlardı.

O güzelliğin vücut bulmuş hali.

Parmaklarım dudaklarının çizgilerinde gezinirken kaşlarımı çatıyorum. Bu adam nasıl olur da böyle bir kadınla evlenir? Kadının fotoğraflarına göz gezdirmeye devam ediyorum. Çok fazla yok, ama gördüklerim bana onun şimdiye kadar gördüğüm hiçbir kadına benzemediğini gösteriyor.

O mükemmel.

Kırmızı Volvo steysin vagonunun arkasına yiyecek koyarken çekilmiş oldukça samimi bir fotoğrafı var. Saçları dağılmış. İnce bacakları yoga pantolonuyla, ayakları da Uggs'la kaplı. Kızı, onu izlemeye çalışırken ve hala arkaya yiyecek koyarken ona sorun çıkarıyor gibi görünüyor.

Bu bile... evcimenlik beni çağırıyor.

Araya bir tür cazibe çekimi karışmış ve o gözlerin ne kadar unutulmaz olduğunu görebiliyorum. Beni çağırıyorlar, beni sonsuza dek içine çekiyorlar.

Kayboldum. Ellerimin kendi içine kıvrıldığını hissedebiliyorum. Beni cipin içinde oturduğum yerden çekiyor.

Şoförüne "Beni Marshall'a götür James" dedim.

Simon ön koltuktan bana bakarak, "Şimdi mi? Yarına kadar beklemek istemiyor musun?" dedi.

"Hayır. *Şimdi* oraya gidiyoruz."

Otoyoldan çıkarken araba birkaç dönüş yapıyor ve sonra tekrar yola devam ediyor.

Gözlerim bir an için pencereden dışarı kayıyor ve tüm hafta boyunca şehrin üzerine yağ an yağmura bakıyorum.

Yine de resme dönüp baktığımda daha önce görmediğim bir şey görüyorum; bir ışık. İçimde bir korun alevlendiğini hissediyorum.

Kaslarım beklentiyle geriliyor.

Bu kadını görmem gerekiyor; resimlerin bana gösterdiği şeyin doğru olup olmadığını görmem gerekiyor.

Lily

KOCAM, MARSHALL, yanımda uyuyor, yüksek sesle horluyor ve onu tokatlamak için çok güçlü bir dürtü duyuyorum .

Solgun, tombul suratına bağırarak istiyorum. Ona uyanmasını söylemek istiyorum. Neden yatağıma geri döndüğünü sormak istiyorum.

Ama ben onun yanına uzanıp tavana bakıyorum. Gerçeği kabul etmenin zamanı geldi.

Evliliğimiz bitti. Öldü.

Bugün tabuttaki son çivi idi.

Sabah ilk iş, çocukları okula bıraktıktan sonra, bir boşanma avukatıyla görüşeceğim. Bu şekilde devam edemem. Bu şekilde yaşanmaz, bu sadece var olmak.

Ve ben bundan bıktım .

Yoksul bir şekilde büyüdükten sonra, sonunda finansal güvenceye sahip olacağımı düşünerek Marshall'la evlendim. Her zaman başımı sokacak bir evim olacaktı. Bir daha asla aç kalmayacaktım.

Aptalca, bana duyduğu şehvetin aşka dönüşeceğine inandım. Görücü usulü bir evlilik gibi, birbirimize olan hislerimiz zamanla büyüyecekti. Eğer biz

çocuklarımız olsaydı, bu işi gerçekten başarabilirdik.

Ama bu, sevgisizlik, ilgisizlik, buna değmez. Bu sevgisiz evlilikte kalmaktansa açlıktan ölmeyi tercih ederim.

Marshall haftalardır *iş seyahatinde*. Evde olduğundan daha fazla gitti. Altı yıl önce ilk çocuğumuz Adam doğduğundan beri, bizi terk etmek için giderek daha fazla neden buluyor.

Her zaman diğer kıyıda onun yardımına ihtiyacı olan bir müşteri vardır. Ya da kuzeyde onun uzmanlığına ihtiyaç duyan bir şirket... yoksa milyonlar kaybedecekler...

Komik, neredeyse sekiz yıllık evlilikten sonra bile hala onun iş unvanının veya gerçek mesleğinin ne olduğunu tam olarak bilmiyorum. Ona ne zaman sorsam beni başından savıyor, açıklayacak vakti olmuyor ya da anlamayacağımı söylüyor.

Sanki ben bir çeşit aptalım.

Aptal olsaydım, takıldığı kadınlardan haberim olmazdı. Bizi sürekli terk etmesinin nedenlerinden birinin bu olduğunu biliyorum. Her şehirde bir kız arkadaşı var.

Yine de, kendimi ona attığımda bana dokunmuyor bile.

Victoria's Secret'tan aldığım kırmızı geceliğe bakarak iç geçiriyorum ve battaniyeyi göğüslerimi örtecek şekilde yukarı çekiyorum.

Onun için giyinip kuşandığım halde bana dokunmuyor bile.

Birdenbire gözlerim şişti ve burnum sızladı. Gözlerimi kırpıştırmak zorunda kalıyorum. gözyaşlarımı silip derin bir nefes alıyorum. Gözlerimi tekrar yukarı çevirerek tavana odaklanıyorum.

Bu acıtmamalı, lanet olsun. Bu kötü bir şey değil, bu iyi bir şey.

Bu... *özgürlük*.

Artık bu gerçek bir evlilikmiş gibi davranmak zorunda değilim. Artık Facebook'ta görünüşümü korumak yok. Artık aileme ve arkadaşlarıma onun için bahaneler uydurmak yok.

Artık çocuklara babalarının üzgün olduğunu ama yine doğum günlerini kaçırmak zorunda kaldığını açıklamaya çalışmak yok.

Bu yeni bir başlangıç, yeni bir başlangıç.

Yıllardır her şeyi kendi başıma yapıyorum. Onu kaybetmek pek bir şey değiştirmeyecek.

Marshall aniden yüksek sesle homurdanıyor ve yuvarlanıyor. Hava ekşiyor ve öğürme dürtüsüne direniyorum.

Tam bir domuz.

İkinci Bölüm

Lily

Beni neyin uyandırdığından emin değilim. Işığın yanması olabilir.

Marshall yüksek sesle "Ne oluyor lan?" dedi.

Ya da yumuşak, tehditkar bir ses, "Merhaba, Marshall. Bir şeyi bölmüyorum, değil mi?"

Sıcak battaniyemin altında bile, bu ses omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor ve titreyerek gözlerimi açıyorum.

İlk başta, ışık gözlerime çok sert geliyor ve yatak odamızda duran garip adam odaklanana kadar birkaç kez göz kırpmam gerekiyor.

Bu bir rüya olmalı, diye kendimi ikna ediyorum ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Onları tekrar açıyorum ama hala inanamıyorum .

Bu adamın gerçek olmasına imkan yok.

Yatak odamın ortasında duran adam, lambadan gelen bir ışık halesiyle aydınlanıyor. Işık onu seviyor, ona yapışmış gibi görünüyor. Parlıyor ve o kadar çekici ki, neredeyse melek gibi görünüyor.

"Evimde ne halt ediyorsun? Buraya öylece giremezsin..." Marshall tükürüyor. Şişman yumruklarıyla battaniyeyi kavırıyor, kıllı göğsüne doğru çekerken benden uzaklaştırıyor.

Serin hava göğüslerime çarptığında nefesim kesiliyor ve bu ses melek gibi yabancının dikkatini çekiyor. Buz mavisi bakışlarını bana çeviriyor ve gözlerimiz buluştuğunda tamamen afallıyorum.

Sadece bir bakışıyla, onun
tarafından tutulduğumu
hissediyorum. Kapana kısılmış.

Donmuş.

Çaresiz .

O kadar güzel ki ona bakmak *acı veriyor*. O kadar güçlü, o kadar derinden hissedilen bir güzellik ki, sizi *etkileyen* bir müzik parçasını deneyimlemek ve aynı anda güneşe bakmak gibi.

Gözlerim yaşıyor ve tüylerim diken diken olurken cildim karıncalanıyor.

Yüzü o kadar mükemmel özelliklerden oluşuyor ki, şimdi onları gördüğümde diğer tüm erkeklerin sonsuza dek onunla karşılaştırılacağından korkuyorum.

Keskin yanaklar, dolgun, pembe dudaklar. Güçlü bir çene ve düz bir burun. Neredeyse kar beyazı olacak kadar soluk sarı saçları alnından geriye doğru taranmış.

Yatak odamın karşısında birbirimize bakarken sonsuzluk gibi geliyor ve sonra gözleri sadece aşağı kaymak için ayrılıyor, göğüslerimin soluk kabarıklıklarına kilitlendikçe ısınıyor.

Göğsümde bir kızarıklık oluşuyor. Çıplak değilim ama bu küçük dantelli geceliğin içinde kendimi çıplak gibi hissediyorum.

Battaniyeyi tutuyorum ve Marshall onu geri çekerken çığlık atıyor. Bana pis bir bakış fırlatıyor ama ben ona en soğuk bakışımı atıyorum ve battaniyeyi geri almaya çalışması için ona adeta meydan okuyorum.

Siktir et onu, kimse onun kıllı göğsünü umursamıyor.

Yabancı bizim küçük çekişmemizi izliyor, dudakları bir parça eğlenceyle kıvrılıyor.

Marshall sonunda battaniyeyi elimden almaya çalışmaktan vazgeçiyor ve onun yerine yastığımı çalmaya karar veriyor. Göğsünü yastığımla örterek ona sıkıca sarılıyor ve "Eğer şimdi gidersen Lucifer, bu olayı unutacağım." derken şişiniyor.

Lucifer? Bu yabancının adı mı? Ne kadar garip ve ürkütücü. Yine de bu ismi daha önce haberlerde ya da gazetelerde duyduğuma yemin edebilirim...

Yabancının gözleri parlıyor ve dudaklarındaki eğlence kayboluyor. Arkasında iki karanlık gölge parlıyor ve o iki gölgenin başka iki adam olduğunu fark ettiğimde bir nefesi yutuyorum.

Ne haltlar dönüyor burada? Bu adamlar kim ve neden benim yatak odamdalar? Marshall'a dönüyorum ve huzursuzca kıvrınmasını izliyorum .

Marshall ne yaptı?

"Bu olanları unutacak mısın?" Lucifer soğukkanlılıkla konuşur ve gözleri tehditle kısılır. "Tıpkı bana borçlu olduğun beş milyon doları geri ödemeyi unuttuğun gibi mi?"

Marshall'ın yüzündeki tüm renk bir anda siliniyor ve gözleri bir kaçış planı bulmaya çalışıyormuş gibi bir o yana bir bu yana dönüyor. "Onu zaten geri ödedim. Paranı istiyorsan Sean'la konuşman gerekecek."

" Sean öldü."

Marshall'ın ağzının açılıp kapanmasını, sonra tekrar açılmasını izliyorum. Sudan çıkmış balık gibi soluk soluğa kalıyor, oksijensizlikten yüzü morarmaya başlıyor.

Marshall'ın beş milyon dolar borç aldığına inanamıyorum. O kadar paraya ne ihtiyacı olabilir ki? Bir kuruşunu bile görmediğimi biliyorum.

Marshall sonunda, "Sean'a parayı ben ödedim," diye söze giriyor ve ardından, "Sana ödeyecek beş milyonum yok..." diye devam ediyor.

Lucifer yatağımıza doğru bir adım atıyor. "Bu çok kötü."

"Bekle!" Marshall panik içinde haykırıyor, parmakları göğsünde tuttuğu yastığı yırtıyor. "Belki bir şeyler yapabiliriz? Yapabilirim - "

"Mal varlığına bir göz attım. Bana geri ödeyecek hiçbir şeyin yok," der Lucifer ve yatağa doğru bir adım daha atar.

Lucifer ve Marshall'ın arasına bakıyorum ve şimdi paniklemeye başlıyorum. Lucifer yatağımıza doğru sadece iki adım attı ama hareketlerinde açık bir tehdit var.

Ne yapacak? Marshall'a zarar verecekler mi? Bana zarar verecekler mi?

Lucifer bir adım daha atar ve Marshall inler. *İnliyor.*

Bu ses tüylerimi diken diken ediyor ve yapabileceğim bir şey olup olmadığını merak ediyorum. Komodinimin üzerindeki telefonuma doğru bakıyorum. Bana bakmadıklarını düşündüğüm an ona doğru bir hamle yapacağım.

Ama o zamana kadar Marshall için çok geç olabilir.

Çılgılık atmaya başlayabilirim ama muhtemelen bunun tek yararı çocukları uyandırmak olacaktır.

Marshall, yeterince uğraşırsa duvardan kaçabileceğine inanıyormuş gibi yatak başlığını geriye doğru itiyor. Sonra bana doğru yalvaran bir bakış fırlatıyor.

Sanki ona yardım edebilirmişim gibi...

Marshall'ın gözleri sanki bir vahiy almış gibi aniden açılır.

"Ödeme olarak benim hayatımı mı istiyorsun?" diye ciyakladı.

Lucifer bir kaşını kaldırıp başını eğiyor. "Evet. Bu işler genelde böyle yürür, değil mi?"

Marshall endişeyle dudaklarını yalıyor, önce bana sonra Lucifer'a bakıyor. "Ödeme olarak başka bir hayatı kabul eder misin?"

Düşündüğüm şeyi söylemeyecek, değil mi? Hayır, söylemez. Hiçbir düzgün insan...

Lucifer'in üst dudağı küçümsemeyle kıvrılır ama sesi ilgiliymiş gibi çıkar. "Ne öneriyorsun?"

Marshall yastığına sarılmayı bırakamayacak kadar korkak olduğu için onun yerine başını bana doğru sallıyor. "Onu al. Benim yerime karımı al."

O kadar şaşırdım, o kadar afalladım ki, hiç bitmeyen keskin bir nefes çektim.

"Karını öldürmemi mi istiyorsun?" Lucifer sorar ve sanki odadaki tüm sıcaklık çekilip alınmış gibi hisseder.

"Hayır, tabii ki değil..." Marshall, Lucifer'ın yüzündeki ölümcül ifadeyi görünce geri çekilir. "Ben sana beş milyonu getirene kadar onu bir depozito, bir sigorta olarak tut."

"Fidye mi demek istiyorsun?" Lucifer açıklıyor .

Marshall başını aşağı yukarı sallar. "Evet, evet, işte bu. Bir fidye."

Ciğerlerim hava dolu, hepsini yüksek sesle "Nasıl yaparsın!" diyerek dışarı atıyorum ve Marshall'a doğru hamle yapıyorum.

Ben onun sahip olduğu bir nesne değilim. Kendi boynunu kurtarmak için beni ürkütücü, güzel bir yabancıya veremez.

Marshall gıcırıyor ve benden kaçmaya çalışıyor. Yataktan düşüp kışının üstüne düşene kadar onu kovaladım.

Lucifer'in bacaklarına çarpana kadar geriye doğru kaçışını izlerken öfkeyle nefes nefese yatağın kenarını kavıyorum.

Lucifer ayakkabısının burnuyla Marshall'ı iterken, "Teklifini kabul etmeyi çok isterdim," der. "Korkarım karın bana borçlu olduğun beş milyona değmez."

Lanet olsun. Lucifer'a göz kırpmıyorum, kendimi tamamen çelişkili hissediyorum. Bir yandan ele verilmek istemiyorum ama diğer yandan beş milyon dolar etmediğimi duymak egomu biraz incitiyor.

Marshall elleri ve dizleri üzerine çöküp Lucifer'in önünde diz çökerek merhamet dilenirken homurdanıyorum.

Marshall uzanıp Lucifer'in bacağını tutarak, "Lütfen," diye yalvarır.

Onun yerine beni takas etmeye çalışmasaydı ona acır ve zavallı piç kurusuna yardım etmeye çalışırdım.

"Size verebileceğim başka bir şey olmalı..." Marshall hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor.

Lucifer yüzünü tiksintiyle buruşturur ve Marshall'a üzerine basmak isteyeceği bir böcekmiş gibi bakar.

Lucifer ona tekme atarken Marshall, "Ne olursa," diye feryat ediyor. "Herhangi bir şey."

Topuklarımın üzerinde arkama yaslanıp Marshall'ın tekme yerken yalvarmasını izliyorum ve tüm bunların nasıl olduğunu merak ediyorum.

Lucifer'ın başı kalkıyor ve gözleri bana kilitleniyor. Yüz hatları hareketsiz, son derece sakin ama buz gibi yüzünün derinliklerinde karanlık

bir şeyler kıpırıyor.

süsen .

"Bir şey var mı?" Lucifer soruyor .

"Evet, ne olursa!" Marshall ani bir coşkuyla başını sallar.

"Teklifini kabul ediyorum," diye sırtıyor Lucifer bana. "Eğer onu bana kalıcı olarak verirsen ve çocuklarını da yanına alırsan."

"Hayır, hayır! Yapamazsın!" Çığlık atıyorum ve bir anda yataktan fırlıyorum. Marshall irkilerek geri kaçıyor ve Lucifer'ın bacaklarının arkasına saklanıyor. Lucifer aramıza girip beni engelliyor, ellerim yumruk oluyor ve nefes nefese kalıyorum, kafama hücum eden öfkeyi kontrol etmeye çalışıyorum. Yemin ederim ki Marshall bu... bu... insanlık dışı canavara çocuklarımı verirse onu ellerimle boğacağım.

Lucifer sanki tüm bunları eğlenceli buluyormuş gibi bana sırtıyor. Bu sırtış karşısında irkiliyorum ama birdenbire ona bu kadar yakın durduğum için kendimi mahcup hissediyorum. Uzun boylu, benden en az bir karış uzun ve ben şimdi onun ö n ü n d e dururken kendimi cılız hissediyorum.

"Eee? Anlaştık mı Marshall?"

Marshall, Lucifer'ı bir korkak gibi kalkan olarak kullanmaya devam ediyor. Başını sadece bana bakacak kadar dışarı çıkarıyor. "Evet!"

"Hayır!" Çığlık atarak ileri atıldım ve Marshall'ı yakalamak için Lucifer'in etrafından dolandım.

Marshall gıcırıyor ve geriye doğru tökezliyor, ulaşamayacağım bir yerde.

Lucifer beni kollarımdan yakalıyor, ileri hamlemi durduruyor ve beni geri çekiyor. Kıkırdarak kollarımı iki yanıma sıkıştırıyor ve ben çığlık atıp çırpınarak onun elinden kurtulmaya çalışıyorum.

"Burada işimiz bitti, Marshall. Fikrimi değiştirmeden önce gitmenizi öneririm..."

"Gitmek mi? Neden gitmek zorundayım? Burası benim evim!" Marshall itiraz ediyor. Başımı geriye atarak Lucifer'a bakıyorum ve mücadele etmeye devam ediyorum. Kahretsin, görüldüğünden daha güçlü, gerçi ne kadar yapılı olduğunu söylemek zor

giydiği o takımın altında .

Lucifer bir kez daha doğrudan gözlerimin içine bakıyor, sanki içimi *görebiliyormuş gibi* içime bakıyor. "Bu gece olmaz."

"Ama... ama..." Marshall teklemeye başladı.

Lucifer'in yüzü sertleşir, yüz hatları gözbebeklerinde dönen kar fırtınası kadar soğuk ve serttir. "Simon, çıkar onu."

"Hayır. Hayır! Ben giderim!" Marshall paniklemiş bir şekilde "Hayır! Hayır! Gideceğim!" diyor ve devasa gövdesi görüşümü engellediği için

neler olup bittiğini göremesem de büyük bir

Lucifer'in arkasında bir sürü karışıklık oluyor.

Marshall yüksek sesle homurdanıyor ve sonra bir gümbürtü geliyor. "Hey! Gidiyorum, gidiyorum!"

Yatak odasının kapısı açılır ve sonra çarparak kapanır.

Lucifer'in kollarında şaşkınlıkla sarsılıyorum ama sonra tüm mücadelem bittiğini hissediyorum. Ne kadar kıvranırsam kıvranayım, ne kadar kendimi onun elinden kurtarmaya çalışırsam çalışayım, ondan kaçamıyorum. Aksine, tüm çırpınışlarımın onun beni daha da sıkı kavramasına neden olduğunu hissediyorum.

Başımı öne eğerek, Marshall'ın tepinmesini ve kendi evinden çıkarıldığı için öfke nöbeti geçirmeye devam etmesini dinleyebilmek için nefes nefese kalışımı susturuyorum.

Bir dakika sonra Lucifer iç geçiriyor ve tutuşunun biraz gevşediğini hissediyorum. "James, Simon'a yardım et. Eğer Marshall çocukları uyandırır, onu pişman etmekten çekinme."

"Evet patron," diye cevap veriyor ikinci gölge ve dışarı çıkarken onu duymuyorum bile. Sadece kapanan kapının sesinden gittiğini anlıyorum.

Bir an sonra koridordan gelen boğuk bir tartışma sesi duyulur ve ardından her şey sessizleşir.

Saniyeler geçiyor. Nefesimi tuttukça nefes alışım yavaşlıyor.

Birdenbire bu yabancı adamla yalnız olduğumun farkına vardım. Hava kalınlaşıyor.

Yavaşça başımı kaldırıp ona bakıyorum. Bana o kadar yoğun bakıyor ki nefesim kesiliyor.

Nefes nefese kalışım onu eğlendirmiş gibi görünüyor ve dudaklarında yavaş bir gülümseme yayılıyor.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum, zihnim bir dakika içinde bir mil hızla koşuyor, az önce olan her şeyi işlemeye çalışıyorum. Ağzım kurudu ve midem bulandı. Bunun bir kabus olduğuna, hala yatağında uyuduğuma inanmak istiyorum.

Kocam kendi canını kurtarmak için beni ve çocuklarımızı satmadı. Yapamazdı... Yapmazdı...

Yine de kollarımı sıkan parmaklar bana onun yaptığını hatırlatıyor.

Bunun olmasına izin veremem. Bunu kabul edemem. Çocuklarımı korumak zorundayım.

Onları alamaz! Onlara zarar vermesine izin vermeyeceğim.

İçimdeki tüm cesareti toplayarak çenemi kaldırıyorum ve "Bize sahip olamazsınız. Bizler sahip olabileceğiniz ya da istediğiniz zaman takas edebileceğiniz nesneler değiliz. Ben bir *insanım*, hakları olan bir insanım ve

buna izin vermeyeceğim!"

Lucifer'in gözleri bana parılıyor ve bu o kadar küçümseyici ki yüzüne tükürmek istiyorum.

Öfkem onu daha da eğlendiriyor gibi görünüyor. Başını geriye doğru eğerek neşeyle kıkırdıyor ve tam tekrar mücadele etmeye başladığımda beni kaldırıyor.

Sadece iki uzun adım atıyor ve sonra beni fırlatıyor.

Havada uçuyorum ve homurdanarak yatağıma iniyorum.

Çok arkamda değil ve hızla ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküyorum, o yaklaşırken geri çekiliyorum .

Uzun, güçlü parmakları takım elbisesinin ceketinin altına gidiyor ve bana "Beni kim durduracak?" diye sorarken ceketinin düğmelerini açmaya başlıyor.